ENŢU
mini-roman de **Cătălin Gavriliu**
octombrie 2000

I-II

1.
Cînd se hotărîse s-o omoare, Enţu avea deja încheiate socotelile cu lumea asta. Viaţa Lidiei i se părea un roman ieftin, pe cale a-l plictisi. Nu mai avea rost să continue chinul. Se va preface că aşteaptă şi el autobuzul şi, în momentul în care fetei îi va scăpa iarăşi zîmbetul dispreţuitor, îi va înfige cuţitul în inimă, sub privirile îngrozite ale prietenelor ei. Prietene... La nici una nu găsise un dram de complicitate cu el. Îl luau la mişto de îndată ce i se semnala prezenţa în preajmă, deşi nu-l cunoşteau propriu-zis, habar n-aveau cum îl cheamă şi cît de sincere erau sentimentele lui faţă de lidera de grup, cea mai frumoasă şi inteligentă, cu voce de înger şi gramatică bine pusă la punct. Odată au avut chiar îndrăzneala să vină la banca lui şi să-l roage să n-o mai privească atîta pe Lidia, deoarece hamburgerul pe care aceasta se străduia să-l mănînce în recreaţia mare pur şi simplu refuza să-i alunece pe gît. Ar fi vrut să le spună ceva subtil, dar emoţia primului contact cu emisarii ei nu i-a permis decît să îngane "Da? Bine, bine... Ăsta-i un loc public şi mă uit unde vreau...", amintire care l-a zvîrcolit în pat multe nopţi după aceea. Planurile lui de străpungere a barajului de pe drumul către Lidia atingeau pe alocuri temeritatea, Enţu fiind în mai multe rînduri la un pas de gîndul de a le suprima fizic şi pe gardiene. Abia după ce şi-a dat seama că răul venea nu dinspre ele, ci chiar de la obiectul pazei lor – prinţesa nu-şi economisea deloc energia cînd voia să arate că nu-l suportă -, a decis să treacă la fapte.
Urma să vizioneze la "Rozena" anumite filme şi să se intereseze ce droguri circulă prin liceu, dar pentru asta avea nevoie de bani, iar ai lui abia de reuşeau să-i pună ceva de mîncare seara, cînd familia se reunea doar cît să-şi facă sînge rău unul altuia mama, tata şi fiul. El nu era prea afectat de starea tensionată, întrucît aceasta apărea în plină criză dentară, cînd toate gîndurile îi sunt absorbite de puroiul care se adună, puţin cîte puţin, la rinichi şi inimă. Exemplele celor care o mierliseră din aceeaşi cauză îl seduceau mai tare decît apoplexia care plutea în aer de fiecare dată cînd i se reproşa tatălui situaţia financiară a casei. Nici măcar diagnosticul pe care mama îl arunca pe masă ca ultim argument al cererii

ei de linişte, formulată invariabil cînd tata dădea mai tare muzica, nu reuşea să-l abată pe Enţu de la contemplarea propriei lui suferinţe. Şi ce dacă şi ea e în pragul unui colaps nervos? Bine că dumnealor găsesc întotdeauna bani pentru medic. Niciodată n-au vrut să-l ducă la dentist. "Băiete, la ăia trebuie să fi cîştigat la Bingo ca să-i plăteşti cît cer pentr-o carie. Las' că-ţi trece, nu se moare din asta!", obişnuia să-l aline taică-su în nopţile în care gemetele lui Enţu nu-i dădeau altă soluţie decît să urmărească în reluare dezbaterile tv. "Ba se moare!", îi răspundea copilul în gînd. De-atunci a căpătat nerăbdarea de a veni clipa aia în care va putea şi el arăta un certificat medical beton: n-o mai duc decît trei luni. Ba nu, e exagerat. O lună de viaţă, după care moartea să nu mai ţină cont de eventualele încercări ale părinţilor săi de a-l salva. Îl credea pe taică-su în stare să dea în presă un anunţ umanitar, care cine ştie sub ochii cărui smintit ar putea să cadă, vreun sadic încîntat de a i se trece în CV că a nenorocit un om nelăsîndu-l să moară. Le va comunica verdictul cînd nimic nu va mai fi posibil, dar cu suficient timp înainte ca locul de veci şi pomenile să poată fi procurate. N-o să se mire prea tare nici dacă va afla, de dincolo, că înmormîntarea sa a fost cu putinţă la standarde ortodoxe graţie unei colecte publice iniţiată de părinţi, care vor fi ştiut ei ce voce să adopte şi ce imagini să le bage pe gît cameramanilor chemaţi să umple o ştire cu tragedia lor. Spera totuşi ca **acolo** să nu-i mai pese de ceea ce lăsa acasă. Făcea exerciţii de acomodare cu viitoarea lui stare, dar de fiecare dată ajungea la acelaşi rezultat: confortul lui din cerurui depinde de Lidia. De aceea îi venea s-o hăcuiască fără premeditare în clipa cînd o vedea cum plescăie dezgustată la firavul lui salut cotidian. Totul se năruia atunci. Regreta mai ales faptul că nu rezistase ispitei de a rămîne pentru totdeauna în umbra ei, un anonim. Ar fi vrut să şteargă din istorie acea zi nefastă în care i s-a prezentat cu inima pe tavă, ca la McDonalds, aşteptînd parcă să fie gustat şi mîngîiat apoi pe creştet, Enţule, eşti bun, mai dă-mi o porţie. Fără să i se ceară prezentarea meniului, în zilele următoare a servit-o cu creier, adică i-a sugerat Lidiei să arunce un ochi pe lista de la avizierul liceului, unde, la poziţia a noua, îl putea găsi între cei care s-au calificat la faza judeţeană a olimpiadei de Economie. Dorea să-i arate prin asta că el e un tip cu picioarele pe pămînt, capabil să administreze o avere de mărimea celei pe care i-o prezuma după rochiile purtate, parfumurile cu care se dădea şi aerul de gorile în soldă cu care "prietenele" ei îl priveau. E drept, nu venea cu maşina la şcoală, dar pe Enţu nu-l oprea nimeni să vadă în asta o dorinţă a părinţilor ei de a nu-şi afişa în public bogăţia, din raţiuni politice. Auzise că tatăl ei este nu doar patronul "Rozennei" – cochetul complex de alimentaţie publică şi agrement sexual din centru pe care îl vizita cînd primea alocaţia de elev -, ci şi şeful local al unui partid. Lumea politicii îi cădea greu la stomac, deoarece televizorul era în camera părinţilor, şi niciodată nu putea să

urmărească un film bun, din cauza talk-show-urilor care otrăveau şi mai mult atmosfera familială, în sensul că mama ar fi vrut să fie linişte deplină ca să doarmă, în vreme ce tata înjura de zor centrala televiziunii respective, care suna ocupat refuzîndu-i astfel accesul la interactivitate, aşa de ostentativ clamat de realizator încă de la începutul emisiunii. Mereu avea cîte o întrebare de pus invitaţilor din studio, iar cînd prindea totuşi firul liber şi intra în direct, îi făcea semn lui Enţu s-o scoale pe maică-sa din somnul cel mai greu ca să fie martoră la scena în care el, un pîrlit încasator din provincie, îl trage de urechi pe cutare ministru, în baza editorialului citit în ziarul la care era abonat. Marota lui era disoluţia autorităţii statului. În ciuda facturii telefonice încărcate şi a evidenţei faptului că interpelările lui nocturne nu reuşeau să schimbe cu nimic convingerea soţiei sale că s-a măritat cu un ratat de care-şi bat joc pînă şi copiii, tata nu-şi domolea simţul civic. Căpătase chiar o anumită coerenţă în discursul care îi preceda întrebările, datorită căreia obţinea cu uşurinţă legătura în platou, vocea lui fiind recunoscută ca aparţinînd unui cetăţean sincer preocupat de problema în discuţie. Educaţia lui în acest domeniu a fost accelerată de numeroasele apeluri la concizie pe care realizatorii i le făceau, cu ochii la puţinele minute care mai rămăseseră din emisiuni. La drept vorbind, intervenţiile lui Moşu erau cel mai puţin penibile dintre cele care veneau din acel oraş. Dacă şi cei de la televiziune ar fi fost cu adevărat nişte profesionişti, nu s-ar fi rezumat doar la condescendenţă în relaţile cu el, ci i-ar fi solicitat colaborarea, deoarece rar poţi găsi un asemenea voluntar dispus să-ţi umple golul informativ lăsat de un loc în care se întîmplă degeaba atîtea lucruri care nu apar pe post - boschetarii care mureau pe capete în culcuşurile lor, înecaţi cu sperma agresorilor, renumiţii “zugravi”, de pildă.

2.

Speranţa politică a oraşului era tatăl Lidiei, domnul Sandu, dar acesta nu reuşise nici măcar să-l aducă aici pe şeful propriului său partid, bosul mulţumindu-se cu faxul prin care fostul său coleg de facultate, de care nu mai auzise nimic de ani buni de zile, îl anunţa că, din proprie iniţiativă, constituise o filială. Dorea să ajungă primar al micuţei urbe. Contracandidaţii săi aparţineau însă unor partide mai interesate de soarta copiilor lor din teritoriu, astfel că audienţa pe care o avea el în rîndul alegătorilor era cu mult depăşită de cea de care tatăl lui Enţu se bucura fără să ştie, căci nu trecea seară în care localnicii să nu deschidă televizorul sub impulsul tainic de a vedea ce tîmpenii mai debitează tehnicianul de la cablu. Cînd era el de serviciu, în vremurile bune, îi plăcea să jongleze cu programele după cum îi dicta inspiraţia de moment. Întregul oraş urmărea, în locul vechilor posturi preferate – cele româneşti, pentru care oamenii îşi trăseseră de fapt cablu şi plăteau de la o lună la alta mai mult -, nişte discuţii din cine ştie ce insulă din Pacific.

Reclamaţiile curgeau lanţ - ca pe timpul cînd lucra la centrala termincă a cartierului şi dădea drumul la apa caldă în funcţie de toanele neveste-sii -, iar după ce tura lui a făcut-o de oaie, n-au mai avut încotro şi l-au dat pe post de încasator, în prag de pensionare. Asta îl rodea mai mult decît o concediere, iar popularitatea pe care începuse s-o aibă în urma comentariilor politice pe care le făcea cît abonatul se scotocea prin dulapuri după bani, îl lăsa complet rece. Mulţi şi l-ar fi dorit înscris în partidele lor, dar numai tatăl Lidiei a încercat odată să-i explice că mentalul concetăţenilor poate fi influenţat şi prin munca de la om la om, nu numai pe calea video, în care Moşu se încăpăţîna să vadă paradisul pierdut al vieţii sale. N-a căzut în patima beţiei, dar continuul reproş în care îl ţinea Lena de cînd se întorsese acasă cu salariul noii lui munci de jos deşteptase în el ciudata pornire de a cerşi, pe care atîţia ani şi-o reprimase. Fusese crescut de bunică-sa maternă, care, în lipsa vreunui semn de interes din partea fiicei plecate în lume, obişnuia să prezinte copilul drept un orfan de care avea din cînd în cînd grijă. Povestea impresiona vînzătoarele din băcănii, astfel că bătrîna reuşea în cele din urmă să încropească necesarul zilnic de calorii al micuţului. Datoria lui era să nu dezmintă ceea ce mamaia susţinea în faţa străinilor, experienţă care i-a dezvolatat un exacerbat simţ al caterincăi, vinovat ulterior atît de luarea în rîs a unor chestiuni seriose, cît mai ales de bolnăvicioasa lui impresie că toată lumea îşi bate joc de el.

3.

Cînd a sunat la uşa familiei Sandu, avea de gînd să-i facă puţin scandal titularului de contract, ba chiar să-l decupleze cu de la sine putere, din cauza largheţei cu care patronul, fost profesor de Socialism, îi lăsa pe vecinii de palier să se înfrupte din semnalul lui. Se săturase de cîte ori contravenienţii i s-au plîns că autorul moral al culpei lor este dumnealui, aflat într-o permanentă campanie electorală pe banii altora. “Nu fii fraier, ia de la mine desenele pentru ăla micu’, atîta bucurie să aibă şi el, săracu’, uite aşa mă tot ispitea”, zicea la Poliţie cel de vis-a-vis, care avea acasă un copil cu handicap mental şi o nevastă înnebunită după telenovele. Ancheta nu ciocănea însă niciodată şi la uşa profesorului, lucru de neînţeles pentru Moşu, în sarcina căruia cădea rezolvarea acestor furturi. Forma o echipă bună cu plutonierul Mangă, descinderile lor fiind mereu imortalizate de un cameraman nu doar ca să nu existe dubii la proces, ci şi datorită spectacuozităţii lor. Vocaţia de executor / lichidator îi era unanim recunoscută, iar satisfacţia pe care Moşu o resimţea ori de cîte ori instanţa pronunţa o condamnare în favoarea companiei de televiziune prin cablu îl determina adesea să se întrebe dacă e chiar imposibil să urmeze, la bătrîneţe, Dreptul particular care apăruse recent în oraş.

Dar tatăl Lididei ştia cu cine are de-a face, aşa că l-a lăsat să ameninţe în voie - venise singur -, pînă cînd Moşu a început să răguşească şi să nu mai aibă nimic împotriva unui păhărel de coniac. Curînd apăru şi-o ceaşcă de cafea. Tratativele politice puteau să înceapă.
“Nea Moşu, cum e cu licenţa aia? Bat alegerile la uşă, domle, ce dracu!”, sparse Sandu gheaţa.
“Eu am pensia în buzunar, facă borş, că doară nu i-am pus eu să se porcească”.
“Nu i-ai pus matale, dar nici n-ai intervenit. Erai singurul cu păr alb de-acolo, puteai să zici stop...”
“Domn profesor, fiecare cu treaba lui. De unde să ştiu eu, de pildă, că puştii nu se înţeleseră dinainte cu şeful?”
“Fugi, domle, de-aici! De unde să se ştie că ăla o să se înece în direct?”
“Eu mă referam la situaţii de genul ăsta, pe care n-ai voie să le pierzi. Zău, e complicată chestiunea. Bine cel puţin că ne lasă în continuare să retransmitem satelitul”.
“Dar voi n-aveţi nici o pilă pe la CNA? Dacă vreţi, aş putea vorbi eu cu...”
“Ce faci, mă tragi de limbă, sunt marioneta dumitale, sau ce? Nu te amesteca unde nu te priveşte!”, se oţărî dintr-o dată Moşu.
“Cum să nu mă privească, dacă vin acuşi alegerile iar eu nu le pot vorbi oamenilor decît de pe garduri?! Cine se uită la nişte afişe? Numai cîinii, îţi spun eu, şi beţivii, să ţintească jetul mai bine. Eu văd în tine un tovarăş de idei, nea Moşu, de aia mi-am permis să vorbesc aşa de liber cu dumneata. Altfel, te ţineam la uşă, şi habar n-ai fi avut nici ce bibliotecă am, nici cît de moale e fotoliul pe care stai. Sunt mulţi politicieni care intră în casele oamenilor, chipurile ca să se intereseze la sursă cum o duc alegătorii, ce nevoi au, dar rar vezi unul care să se lase vizitat de-un străin, aşa cum am făcut eu cu dumneata. Riscul de a da peste un capsoman care să vadă numai lux este enorm. Poate că dumneata ai acasă şaptezeci de copii care îţi rod pereţii de foame, şi vezi la mine persanele astea, calculatorul ăla modern al fiică-mii, curăţenia din jur...Bineînţeles că-ţi vine să-mi dai cu ceva în cap cînd faci comparaţia ori cînd îmi scapă cea dintîi vorbuliţă populistă. Dar dumneata nu ai figură de pitecantrop, ba îndrăznesc să cred şi că înţelegi relativitatea situaţiei date, adică mă priveşti dint-un colţ cu milă ştiind că nimic nu te împiedică să cîştigi la bingo chiar în seara asta de zece ori mai mult decît am strîns eu într-o viaţă, ceea ce-o să-ţi permită să-ţi dai puradeii la şcoli mai bune decît cea la care învaţă fii-mea, iar nevesti-tii, să-şi dea jos zdrenţele şi...”
“Am înţeles, domn profesor. Gîndim, într-adevăr, foarte asemănător”.
“Atunci înscrie-te, omule, la mine în partid. Am nevoie de cineva care să se ocupe de campania electorală, iar munca dumitale se potriveşte ca mănuşa”.

Domnul Sandu îşi pierduse de mult speranţa că va putea folosi în campanie televiziunea locală, dată fiind gravitatea faptei care a dus la suspendarea licenţei de funcţionare a postului. Fusese şi el invitat în acea seară la dezbatere, dar Lidia, ca de obicei, îi făcuse dinainte programul. Şedinţa de părinţi se prelungi însă aşa de mult, că satisfacţia de a auzi numai lucruri bune despre ea s-a cam stins la gîndul că a ratat o bună ocazie de a se face cunoscut în oraş. Nici măcar n-a reuşit să se scuze într-un fel pentru absenţă. Cum a ajuns acasă, a deschis televizorul şi a dat exact peste scena de care se temea mai mult: realizatorul întreba cu toată seriozitatea scaunul gol, pe care ar fi trebuit să stea el, dumneavoastră ce părere aveţi, domnule Sandu? S-a înfuriat aşa de rău, că pur şi simplu a uitat să-i adreseze Lidiei o vorbă de apreciere pentru bunele rezultate şcolare, în ciuda agasantei ei întrebări "Şi ce-a mai zis doamna dirigintă?" Fata s-a închis în camera ei fără a mai avea convingerea că are cel mai bun tătic din lume. Dar lui Sandu îi fu dat să urmărească în continuare ceva care îi înlătură orice dubiu că respectivul realizator ar fi avut un dinte împotriva lui. Pînă şi Lidia lăsă baltă pregătirea tezei de a doua zi, intrigată fiind de zgomotele ciudate care veneau din sufragerie. La început a crezut că înnebunise taică-su, ori că e în plin delir bahic. Un minut întreg a ascultat la uşă, pînă să-i vină curajul de a intra să vadă cu ochii ei ceea ce urechile refuzau să creadă. Răsuflă uşurată cînd îşi găsi tatăl horcăind de rîs în faţa televizorului, şi nu-i trebui mult pînă să simtă şi ea că plesneşte dacă spectacolul ăla grotesc nu încetează imediat. Ce se întîmplase? Politica redacţională a postului local de televiziune impunea fiecărui realizator să creeze, în acest tîrg liniştit, evenimente care să poată interesa mass-media de nivel naţional. Fusese inventat bunăoară un Salon al ideilor de afaceri aparţinînd puştimii, unde copiii erau duşi să vadă pe viu ce înseamnă trocul, cum se iau taxele şi de ce, în ce fel trebuie privită proprietatea intelectuală etc. Cel puţin aşa a declarat primarul, seara, pe cele două sau trei televiziuni centrale care au muşcat momeala. Ceea ce nu s-a văzut şi nimeni n-a spus a fost evidentul interes electoral care stătea în spatele acestui tîrg unde se reinventa roata. La vremea respesctivă, Sandu încercase zadarnic să deschidă ochii concetăţenilor săi care nu mai pridideau cu laude la adresa primarului. Nu reportajul de pe postul local a contat, ci acele cîteva zeci de secunde reluate de satelit i-au determinat pe oameni să creadă că au nişte odrasle date dracului de deştepte. Între cei care şi-au adus contribuţia la succesul operaţiunii a fost şi Sorin, un tînăr pe care Moşu l-a adus cu sine de la centrala termică. Între el şi camera Panasonic a fost o dragoste la prima vedere. Nopţi întregi urmărea emisiunile străine şi încerca să pătrundă în pielea realizatorilor. Condiţia de provincial era destul de frustrantă pentru el, pînă în momentul liberalizării amintite. Mintea i s-a deschis atunci ca sub presiunea celui mai persuasiv guru. Peste tot vede idei pentru

“camera ascunsă”. El, un băiat de la ţară, să poată gîndi astfel de poante, păi asta întrecea cu mult puterea lui de a ocoli insomnia. Moşu era mentorul său, împreună cu el făcea sute de planuri care abia aşteptau să primească semnalul verde. Cînd în sfîrşit i se dădu sarcină precisă de creativitate, nu ştiu cum să termine mai repede insipida emisiune care stătea să înceapă. În acea seară avusese neplăcerea să constate că unul din invitaţii lui nici măcar n-a găsit de cuviinţă să-l anunţe că nu mai poate veni, în ciuda promisiunii solemne făcute doar cu cîteva ore înainte. Motoraşul însă deja îi funcţiona în noul regim de libertate instaurat în creierul său, aşa că absenţa lui Sandu fu prompt speculată, scaunul gol fiind întrebat ce părere are de fiecare dată cînd celălalt invitat îşi termina de expus punctul de vedere în eternele poveşti ale gropilor, cîinilor vagabonzi, locurilor de joacă, găştilor de cartier şi aurolacilor etc. Regizorul de platou n-a avut nimic împotriva acestei găselniţe, mai ales că Sandu era unul dintre duşmanii actualului primar. Încurajat de OK-ul primit şi dinspre cameramani, Sorin trecu la şicanarea invitatului său de faţă, după modelul unui confrate din Antile, pe care Moşu i-l înregistrase împuşcîndu-şi convivul incompatibil. Cînd era pe punctul de a se lăsa învins de bănuiala că devenise penibil tot hărţuind acea pîine a lui Dumnezeu, un monument de bun simţ şi răbdare, lui Sorin îi veni în ajutor însuşi oaspetele, care avu nefericita inspiraţie de a bea un pahar de suc după ce preopinentul său îi tăiase macaroana pentru a o suta oară în jumătate de oră. S-a înecat, a început să scuipe în microfon, acidul îi ieşea pe nas şi pe urechi, dar cel mai impresionant era felul spasmodic în care gîrîia. Sonorul era al unui film de groază în care monstrul se exprimă pe limba lui. Imaginea însă ţinea de crimele “pe viu” care pot fi urmărite accesînd anumite site-uri specializate în scene terifiante. Sorin a prins din zbor ideea şi a ordonat celor din platou să încuie uşa şi să continue transmisia focalizînd pe agonia vizitatorului. “Vai, fac ca un porc, Doamne! De ce mă laşi să decad atît? Sunt om, Doamne, nu porc! Of, mamă, vino să mă iei din noroi. Nu mai pot, nu mai pot!”, se tînguia, în direct şi în măsura în care sughiţurile şi gîrîiala îl lăsau s-o facă. Sunetista, mai slabă de înger, încercă să taie microfonul agăţat la reverul victimei, dar ochirea fioroasă a lui Sorin i-a oprit gestul la mijlocul comiterii, unde o apucă grija pentu propria ei persoană. Oraşul era monoindustrial, iar pregătirea ei n-avea nici o tangenţă cu fabrica de textile. Miile de telespectatori deja se comportau aidoma bufonului de ocazie, doar că pîrţîielile lor cvasi-epileptice se produceau în familie, nu pe scenă.

După calvarul celor cinci minute, candidatul a izbucnit în lacrimi, ceea ce o făcu pe Lidia să exclame, ruşinată de sine: “Tată, dar e oribil ce se întîmplă! Cum poţi să rîzi la aşa ceva? Gîndeşte-te că puteai fi tu în locul celuilalt!” Adevărul e că Sandu nu mai rîdea ci, ca majoritatea celorlaţi

martori, lacrimile îl treziseră ca de sub hipnoză. De fapt, asta şi scandaliză opinia publică: acribia cu care fusese redat plînsul deznădăjduit de la urmă, care nu mai avea nimic din fîsîiala comică a butoiului de bere spart, ci aducea mai mult cu bocitul unui tată care tocmai a aflat că unicul copil i-a fost călcat de tren.
Nu numai Sorin, ci întreaga echipă de serviciu în seara aceea a fost dată afară, postul fiind nevoit să renunţe la emisiunile proprii, întreaga activitate rezumîndu-se la simpla transmisie prin cablu a celorlalte televiziuni. Doar Moşu a scăpat, datorită vîrstei, dar nu la butoane, ci cu tolba de încasator pe umăr.
Nimeni nu a preluat întîmplarea, astfel că primarul şi-a văzut adus la zero programul lui de promovare a orăşelului, compromis de excesul de zel cu care oamenii săi au vrut să-l ducă la îndeplinire.
Sandu se ridică să deschidă uşa. Era Lidia, care se întorsese de la liceu.
“Asta-i fiica mea de care îţi vorbeam”, îi zise lui Moşu.
“Am şi eu un fecior de aceeaşi vîrstă. Poate sunt chiar colegi”.
“Se poate... Te mai gîndeşti la propunerea mea? Nu-i mare lucru. Cînd mergi din uşă în uşă, ce te costă să strecori o vorbă bună despre mine, să pui în cutiile poştale felicitări cu mecla mea?”
“Eu credeam că ne-am înţeles. Nu-s agent electoral de ultimă speţă, oricît de adevărat ar fi mesajul pe care vreţi să-l transmit. Şi ca să v-o spun pe aia dreaptă, eu sincer cred că sunteţi primarul de care avem nevoie. Îmi place cum vorbiţi, ce-aţi făcut în viaţă, cum v-aţi educat domnişoara şi multe altele, pe care nu le mai spun de teamă că o să credeţi că vă linguşesc ori că vreau să v-o trag. Dar una e să fiu omul dumneavoastră din televiziune, şi alta-i nea cutare care încasează cablul. Am fost ce-am fost cîndva, dar acum totul s-a isprăvit, înţelegi? Aştept pensia, iar după aia, să mor, credeţi-mă”.
“Nea Moşu, îmi vine să te iau la bătaie cînd te aud vorbind aşa!”
Moşu însă plecă înainte ca Sandu să-i poată vedea lacrimile.

4.

Mai tîrziu, cînd i s-a spus că Moşu dăduse în boala cerşitului, n-a crezut, pînă cînd personal a fost abordat de încasator pe stradă, domnule, nu vă cunosc, nu mă cunoaşteţi, dar vă rog să-mi daţi de-o pîine pentru copilaş. Şi el ar fi vrut să poată cerşi pentru puşculiţa goală a partidului. Sentimentul că e un copil abandonat îl făcea tot mai neîncrezător în şansele lui de a ajunge primar. Ceilalţi candidiaţi erau periodic vizitaţi de tăticii lor de la centru, care se interesau ce note au primit şi la ce materii ar avea nevoie de meditaţii. Ar fi dorit şi el să schimbe complexul de inferioritate cu optimismul tembel al majorităţii cursanţilor. Întotdeauna hainele lui i se păreau mai urîte decît ale colegilor, rezultatele sale şcolare, mai slabe decît cele pe care prietenii îi lăsau impresia că le-ar

putea obţine dacă, în loc să bată mingea pe maidan, ar citi măcar un sfert din cît tocea el. Respecta şedinţele cu părinţii la care Lidia îl soma să meargă, în ciuda faptului că niciodată nu fusese luat în seamă acolo, din cauza ireproşabilei comportări a fetei, care îl excomunica din bisericuţa celor cărora copiii nu le aduceau bucurii, însăşi prezenţa lui regulată fiind privită drept o sfidare la adresa lor, oameni oneşti pe care situaţia grea a ţării îi împiedică să-şi educe odraslele aşa cum s-ar cuveni.

Deşi avea doar 17 ani, Lidia era poreclită Miss Canada de către ceilalţi părinţi, care nu înţelegeau de ce le era mereu dată ca exemplu o viitoare cetăţeancă străină, care fură tot ce are mai bun poporul român, ca să-l îngraşe apoi pe cel canadian. Engleza şi franceza - pe care premianta şi le însuşise precum bebeluşul înţărcat, laptele artificial - erau şi ele piese incriminatorii la dosar. De bună seamă că ea va obţine fără probleme viză, datorită depăşirii cu brio a testului Toffer şi a interviului de la ambasadă, în vreme ce copiilor lor nu le rămîne decît alternativa riscantă a trecerii frauduloase a graniţei. Multe mame se încreţeau la gîndul că într-o bună zi vor fi anunţate că fiii lor au fost împuşcaţi de grăniceri în nu ştiu ce colţ de lume, ori că au murit asfixiaţi în vreo cală de vapor. Singura lor speranţă stătea în faptul că slaba pregătire teoretică şi practică a actualilor elevi le va permite să prindă acolo cheag doar cît să se întoarcă înapoi ca să-şi facă o casă, să-şi ia o maşină şi să deschidă un butic. Niciodată nu se vor integra în civilizaţia şi cultura străinilor, spre deosebire de Lidia, care nu mai avea pentru ce să se întoarcă, totul fiindu-i oferit pe tavă încă de la naştere. Un produs de export. Ori ea, ori nounăscuţii vînduţi la tarabă, tot una e. Păcat de banii investiţi în ea. Dacă ar fi fost după ei, în locul profesorilor i-ar fi spus, la ore, io nu vreau să te învăţ nimica, fată hăi, n-au decît să-ţi explice ăia la care pleci de tot.

Dar toate aceste bîrfe n-au ajuns decît într-o mică măsură la urechile lui Sandu, cît să-l facă totuşi să renunţe la serviciile de noapte a trei dintre cele mai bune animatoare ale barului său, cărora le-o încredinţă pe Lidia în timpul recreaţiilor şi pe drumul dintre liceu şi casă.

La lansarea candidaturii lui n-a venit nici un ziarist, ci numai cîţiva pomanagii care au dat gata protocolul în cîteva minute. Moşu încerca şi el să-şi merite dumicaţii, prin vorbe de laudă la adresa amfitrionului, dar nu reuşea decît să-l enerveze şi mai mult pe Sandu, care trebuie să se fi simţit asemeni unui prunc căruia lipsa de har a preotului i-a răpit lumina botezului. “Gata, l-a apucat damblaua cerşitului!”, îşi zise gazda cînd îl văzu pe Moşu apropiindu-şi buzele de urechea lui dreaptă. Se speriase degeaba. Pur şi simplu l-a rugat să-l primească pe fiul său, Enţu, în campanie. “E în vacanţă, şi nu prea are ce face acasă. I-ar prinde bine experienţa asta”. Sandu acceptă, nu fără a-i aminti lui Moşu că de fapt pe el ar fi vrut să-l aibă om de nădejde, nu pe-un copilandru care habar n-are ce-i aia politica.

Un gînd năstruşnic îi mai descreţi un pic fruntea: ce-ar fi dacă Moşu ar cerşi voturi pentru el? Pe el îl cunoaşte tot oraşul, a pătruns în casele atîtor alegători...Din păcate, mîndria pe care sentimentul de ratare i-o dădea îl împiedica pe Moşu să decadă într-atît încît să schimbe o cerşetorie care putea fi pusă fie în seama unor convingeri filozofice, fie pe boala mentală care îl rodea nemilos - deci acceptată cu îngăduinţă de către comunitate -, cu una care pute a interes electoral. De cînd fusese suprimat postul local de televiziune, Moşu părea că simte pe umeri întreaga frustrare mediatică a oraşului. Cu cît intervenea mai des în dezbaterile video de la centru, cu atît mai mult îşi dădea seama de imensitatea rezervorului de păsuri pe care are să le comunice lumii. În condiţii normale, asta s-ar fi rezolvat cu ajutorul unicului ziar local care mai funcţiona, dar micro-tirajul acestuia, precum şi timorarea de care sufereau ziariştii mai îndrăzneţi după ce au văzut cum o păţiseră colegii lor de la Simbol TV, au făcut din respectiva fiţuică un buletin de ştiri vechi şi de anunţuri publicitare gratuite.

La un alt nivel, tatăl Lidiei a încercat să facă auzită vocea societăţii civile, ai cărei germeni se mîndrea că el i-ar fi adus pe acel tărîm unde ordinele venite de la centu nu prea se discutau înainte de executare. În incinta restaurantului său, de pildă, a creat o cafenea Internet unde localnicii puteau să-şi completeze informaţiile pe care televiziunea prin cablu nu reuşea să le transmită. La scurtă vreme însă serviciul s-a specializat exclusiv în căutări de locuri de muncă în străinătate, ceea ce a dus la ridicarea gratuităţii iniţiale. Nici măcar copiilor nu li s-a mai permis accesul neîngrădit la ciber- spaţiu, deoarece interesul lor era legat doar de bordelurile virtuale. A renunţat pînă şi la lansările de carte în salonul de onoare, după ce mai multe şedinţe de cenaclu au degenerat în beţii care nu mai aveau nimic în comun cu destinaţia temporal culturală a locului respectiv, tulburarea ordinii publice fiind, în acele nopţi, cu mult mai intensă decît în cazul nunţilor ţigăneşti, pe care le tolera cu jumătate de inimă, în numele aceleiaşi democraţii care propovăduia buna înţelegere inter-etnică. După o astfel de orgie literară, cînd veni rîndul unui poet să iasă în lume cu un nou volum de versuri, Sandu emise o idee pe cît de interesantă, pe atît de practică: lansarea să nu se mai facă pe barba lui, ca pînă acum, ci la ...Grădina Zoologică!

Singurul lui succes puteau fi socotite spectacolele pe care le organiza din umbră în micuţa sală de teatru a Şcolii populare de artă din oraş. Se împrietenise cu Ion, un actor amator care trăia din salariul de director-paznic al instituţiei amintite, în al cărei atelier de pictură dezafectat trăia împreună cu soţia şi doi copii de cînd pierduse apartamentul într-o afacere încurcată. Ar fi acceptat postul de chelner pe care Sandu i-l oferise imediat ce îi remarcase talentul, dar s-a întîmplat să se mute pentru o vreme în oraş un teatru profesionist care intrase în reparaţii

capitale. Directorul acestuia a propus consiliului de administraţie să transfere stagiunea la 25 de kilometri distanţă de sediu, într-un orăşel fără multe bucurii artistice. Aşa procedează şi divizionara A a metropolei în zilele ploioase, cînd, pentru a nu-şi strica propriul gazon, preferă să bată atîta drum ca să se antreneze pe terenul lui FC TEXTILA, în baza unui protocol dubios încheiat între conducerea clubului şi primărie. Astfel că Ion rămase alături de idolii săi, mai ales după ce pusese ochii pe el regizorul teatrului, un om care s-a bătut cu dinţii pentru salvarea in extremis a stagiunii, în curs fiind un pariu cu sine care îl obliga să monteze 100 de premiere pînă la 80 de ani. Începuse munca la a 89-a şi deja avea 77 de primăveri. Cu greu obţinuse acasă monopolul absolut al punerilor în scenă, motivînd că astfel se realizează o mare economie de bani, în condiţiile în care regizorii de aiurea te jupoaie de viu şi nici nu fac treabă bună. Spera ca în oraşul de adopţie să nu se bage de seamă consangvinizarea producţiilor sale, care sărea în ochi cunoscătorilor. Aruncînd o privire peste mişcarea de amatori, zbirul l-a înlocuit imediat, cu Ion, pe cel care se împotrivise navetei. Portarul era în al noulea cer de fericire că joacă alături de actori profesionişti, sub indicaţiile unui regizor adevărat.

Sandu a fost cam dezamăgit de calitatea trupei, dar n-a avut nici o putere în faţa lui Ion, deşi tare mult i-ar fi trebuit un om care să facă atmosferă în restaurant. Ca să nu-l supere totuşi, Ion acceptă să vină în cîte o noapte şi să ţină show-uri pe texte inspirate de păţaniile patronului. Iată, de pildă, cu ce au fost trataţi clienţii "Rozenei" în seara de după lansarea de carte de la Grădina Zoologică.

Să nu credeţi că e aşa de simplu să pregătesc scheciul ăsta. Permanent sunt în căutare de subiecte, şi numai eu ştiu cît stress strîng cînd văd cum se apropie week-end-ul, iar eu n-am găsit nimic interesant…

Ieri dimineaţă încă mă mai dădeam cu capul de pereţi, cînd mă convoacă nevastă-mea la un consiliu de familie. "Ascultă, Ioane. De cînd nu m-ai mai scos la promenadă, la teatru, la concert, la muzeu? Ori ţi-e ruşine cu mine?", îmi zice. Ba deloc. Alţii ies la plimbare cu tot felul de javre, care udă toţi stîlpii din drum. Mariţa mea e cuminte. Se uşurează la toaletă, iar uneori chiar trage apa. Şi nici nu latră la om. Nu, din punctul ăsta de vedere, slavă Domnului, am avut noroc. Cică-i la modă să-ţi iei ca damă de companie o broscuţă ţestoasă. La film, la restaurant, oriunde. Decît să agăţi vreo piţipoancă, mai bine îţi iei o bere, iar ei, un viermişor de Galapagos. La nevoie îi poţi folosi carapacea în loc de scrumieră. Aşa o fi acum. Nu zic că-i rău să-ţi scoţi din cînd în cînd animalele în oraş, dar parcă mai bine mă simt cu Mariţa decît cu oricare altă potaie. Nu ştiu, poate că sunt eu de modă veche, mai romantic…

Aşa că am început să mă îmbrac de plimbare. Oricum trebuia să duc gunoiul. Cu gorila după mine, nici un boschetar n-ar fi avut curaj să mă

abordeze. Pe cînd o ajutam să-şi tragă cizmele – vă daţi seama că-i un întreg ritual…-, aud telefonul. Un amic, poet, mă invită la Grădina Zoologică, unde vrea să-şi lanseze ultima lui carte de versuri. "Bă, mi-e silă de oameni. E un protest la adresa dezinteresului faţă de poezie. Dar ai grijă să vii cu parale la tine, să-mi cumperi cartea, şi să fi mîncat şi băut de-acasă, c-aicea nu-i praznic!" mi-a zis el. Zgîrcitul! Ştiu eu de unde i se trage lehamitea. De parcă eu l-aş fi pus, anul trecut, s-o facă pe galantonul şi să ofere pe gratis cîte o carte tuturor celor care i-au halit pişcoturile şi băut vinul de protocol… După ce s-a fript, acuma suflă şi-n iaurt.

"Draga mea, te scot în lumea bună a scriitorilor, vrei?" îi zic Mariţei. Am lăsat aşadar deoparte căldarea de gunoi şi am plecat la lansarea de carte. Bineînţeles că poetul ne-a pus să plătim şi călătoria pînă la Zoo. Acolo, de cum am ajuns, s-a pornit zarvă mare. "A scăpat ursoaica, a scăpat ursoaica!" ţipau oamenii, uitîndu-se cu groază la consoarta mea. Poetul, de frică să nu-i fugă şi de data asta muşterii – am uitat să vă spun că îşi vînduse mai tot ce-avea prin garsonieră, ca să publice cartea, "Extazul animalului" -, m-a implorat: "Ioane, bag-o în cuşca aia liberă, c-altfel mă ruinezi!" După ce am convins-o că şi asta face parte din scenariu, am încuiat-o pe Mariţa în locuinţa vacantă a unui urs decedat. Imediat s-au bulucit la gratii copiii, care au început să-i dea, unii, alune, iar alţii, s-o scuipe. Poetul n-a ratat ocazia şi a pus barieră: numai cine-i cumpără cartea are acces la cuşca Mariţei. În mai puţin de-o oră, a epuizat tot tirajul, ba chiar a lichidat stocul de poezii scrise de la grădiniţă pînă în prezent. "Ioane, m-ai scos din foame!" îmi zice amicul, cu lacrimi de fericire în ochi. Mariţa, noua vedetă a Grădinii Zoologice a stîrnit atîta interes în public , încît abia au reuşit jandarmii s-o scoată din cuşcă şi s-o bage în dubă. "Hoţii, hoţii!" strigau localnicii. "Ne luaţi animalul cel mai de preţ, podoaba noastră, ca să-l vindeţi la străini, ştim noi! De aia ne-o iau toţi înainte, şi bulgarii, şi albanezii. Ne batem joc, nu ne preţuim valorile, asta e!"

Din drepturile de autor, poetul mi-a dat şi mie un bacşiş. Vedeţi că tot mai bine a fost c-am ieşit cu Mariţa şi nu cu broasca ţestoasă ori mai ştiu eu ce altă lighioană?

Monologul nu prea s-a bucurat de succes, fapt care l-a obligat pe Sandu să-i dea lui Ion în studiu umorul tv, atît de gustat între clienţii săi obişnuiţi. Pentru proxima încercare, i-a promis că-l înconjoară de fete frumoase, ca la spectacolele lui Doru Octavian Dumitru.

A renunţat să mai strecoare şopîrle sociale ori politice, inspirate de ideile Cenaclului Flacăra, deoarece a constatat că acestea veneau în contradicţie cu interesul lui comercial, publicul sancţionîndu-i prompt folkismul printr-un consum modic sau chiar alegînd un alt bar de noapte.

5.

Dar, pe cîtă vreme Sandu se putea deda în voie risipei de simţ civic - soţia lui moartă abia de-l mai vizita la aniversările Lidiei, iar amantele, cu o excepţie, nu îndrăzneau să deschidă gura în faţa şefului -, situaţia lui Moşu era mult mai complicată. Nevastă-sa nu-şi putea ierta nici acum, la bătrîneţe, pasul făcut sub drogul de moment pe care junele moş i-l administrase în şura părintească. Atunci a crezut sincer că munca ogorului nu era pentru ea, nici mulsul vacii, nimic din ceea ce fusese învăţată să facă, şi şi-a cedat toate drepturile în favoarea fraţilor săi, astfel că legea de restituire a pămîntului a găsit-o fără nici o şasă de a căpăta ceva. La oraş s-a făcut învăţătoare, dar contactul permanent cu copii tîmpiţi i-a afectat grav sistemul nervos, unicul vinovat pentru starea actuală fiind, se înţelege, Moşu. Nici măcar în gazdă n-o mai primesc neamurile, într-atît de rele s-au făcut după tentativa ei de a recupera ceva prin proces. Degeaba îi prescriau medicii agroturism în locurile natale, unde aerul, apa, cerul şi pămîntul ar fi putut-o încărca de energii pozitive. S-au judecat pînă la cea din urmă picătură de sînge comun. Dacă ar mai fi trăit maică-sa, poate că nu i-ar fi lăsat să-şi terfelească neamul în halul acela. Nu-i făcuse destul de ruşine tatăl lor?

Moşu n-avea nici el nimic. A vrăjit-o cu papagalul lui de propagandist. Acum, după ce nu mai e nici secretar al organizaţiei de bază, nici fochist de cartier, nici măcar tehnician, ci un biet încasator de taxe, ea îi scoate ochii. Următorul pas: să rămînă şomer, la o vîrstă la care nu-l mai angajează nici dracul. Prin ostentaţia cu care încerca să nege faptul că s-ar afla pe topoganul vieţii, nu reuşea decît să-i sporească dispreţul faţă de el şi să dea de lucru şi mai mult medicului de familie din cauza migrenelor ei, din ce în ce mai dese şi mai prelungite. Ca să fie martoră la tele-bătăle lui pe burtă cu politicieni, era în stare s-o trezească şi din mormînt.

Doar nişte oameni ca Sandu puteau aprecia evoluţia în bine a discursului lui Moşu. L-a uns la inimă, de pildă, o întrebare care mustea de bun simţ: de cîţi ani mai aveţi nevoie ca să vă îndestulaţi, după care să vă apucaţi serios de treabă?

Nu de aceeaşi părere a fost şi Enţu, care în acea seară n-avea chef de locurile comune ale lui taică-su, ci de un film despre care auzise că ar trata un subiect asemănător celui pe care îl trăia el de cînd o fila pe Lidia. Din orice fleac reuşea să extragă opium pentru obsesia lui.

Deşi ura emisiunile politice, într-o seară şi-a dat seama că Lidia ar putea fi impresionată nu doar cu vorbe frumoase, ci şi printr-un interes material comun, aşa că a început să fie mai atent la problematica economică, ba chiar a pus burta pe carte şi s-a dus la olimpiadă, unde s-a făcut de rîs abia la faza judeţeană, deoarece nu a reuşit să vadă nimic interesant într-un subiect de macro-economie. Cel care aborda economia domestică, bugetul de venituri şi cheltuieli al familei, dimpotrivă, îi permisese să

aibă fantasma căsniciei lui cu Lidia, rezolvarea ştiinţifică a problemelor inerente menajului mînîndu-l ca un cîine de la spate spre nota de calificare. Fără nici un rezultat însă acea livrare totală în mîinile fetei. N-avea ce să facă nici cu inima lui, nici cu creierul, şi cu atît mai puţin cu organul lui genital, pe care Enţu i-l expediase sub forma unei fotografii care îl înfăţişa numai în chiloţi, la sala de culturism, umflat ca un burduf. Nimeni n-ar fi putut bănui nici cea mai vagă erecţie. Lidia a zis către celelalte ce muşchi are tipul, şi atît. Ca în ziua întîlnirii lor, cînd Enţu a încunoştiinţat-o rituos că erau colegi de liceu. “Aha, deci dumneata eşti unul dintre cei 2ooo de colegi ai mei. Îmi pare bine de cunoştinţă”. Dar după ce băiatul nu se mai lăsă dus din grupul lor, în ciuda răcelii cu care celelalte fete i-au întins mîna, Lidia s-a înconjurat pentru totdeauna de sîrma ghimpată împotriva acestui oaspete nepoftit.

6.

La orice s-ar fi pretat, numai să-i scrie scrisori n-a avut curajul, deoarece nu se încredea în gramatica lui. Voia să facă totul pe viu, dar, după lanţul de eşecuri, a început să regrete liniştea perioadă în care o urmărea de la distanţă. Pe atunci se temea să nu-i găurească ceafa cu privirile. A fost de-atîtea ori în acelaşi autobuz cu ea, fără să-i atragă în nici un fel atenţia, şi se simţise atît de bine în postura de complice... O crezuse întrutotul solidară cu el, făcuţi unul pentru altul - cu condiţia să nu se întîlnească niciodată. A văzut unde stă, a început să-i cunoască şi vecinii. Ştia, de pildă, adresa mătuşei Ana, atît de des vizitată de nepoată, sau că un verişor de-al ei a murit înecat la mare, cînd abia împlinise 19 ani, sau că odată i-au călcat hoţii casa şi ea s-a întors de la şcoală mai devreme decît de obicei şi a găsit totul vraişte, dar nu s-a speriat, ci a întrebat, inocentă, tati, te-ai apucat de văruit?, pînă cînd şi-a dat seama că nu e nimeni acasă, sau dacă e, s-ar putea să fie chiar banditul. Gurile rele susţineau că de-atunci e ea atît de închisă în sine, fiindcă şi-au bătut “zugravii” joc de ea, iar taică-su, ca să nu se mai afle ruşinea, nici măcar n-a declarat furtul la poliţie. Enţu acumula toate astea şi era gata să accepte o nevastă care fusese abuzată sexual în copilărie. Poate că de aici îi venea şi decenţa în tentativele de relaţie cu ea, fotografia cu bustul gol datorîndu-se legitimei lui îndoieli dacă nu cumva Lidia îl consideră impotent. Se abţinuse în ultimul moment să anexeze şi rezultatul spermogramei...

Obsesia lui din copilărie, că omul poate muri doar călcat de bibiuri, îi apărea acum într-o altă lumină: *El a fost strivit de maşini în momentul în care o fetiţă pe nume Lidia i-a făcut semn de pe cealaltă parte a drumului. S-a desprins din mîna bunicii sale spre a-şi fi sieşi exemplu de copil neascultător şi privelişte unică a momentului cînd Iisus pleacă din grămăjoara de hăinuţe, carne şi oase.* De-atunci se consideră mort şi caută să-şi facă în ceruri un culcuş cît mai comod, pe măsura condiţiei lui

de boschetar al paradisului. “Vreau să devin ceea ce sunt” era deviza lui, iar Lidia începuse să-l incomodeze cel mai tare, fiindcă îi deturna toate gîndurile prin care trimitea în rai aşternuturile, păturile, pijamalele, periuţa de dinţi şi toate celelalte mărunţişuri ale confortului de veci.
Nu trata cu superficialitate subiectul, mai ales după ce asistase la o înmormîntare ţigănească. Două nopţi n-a putut să doarmă din cauza fanfarei care aborda un repertoriu suficient de echivoc ca să te întrebi dacă moartea respectivului rom le-a întristat ori, dimpotrivă, înveselit pe rudele supravieţuitoare. Atunci s-a gîndit că poate nu era doar prost gust în acel zgomot de petrecere a mortului, ci ceva mai profund. Lui nu i-ar plăcea - şi-a dat seama cu acea ocazie - să fie luat de acasă fără surle şi trîmbiţe, aşa cum îl auzise de-atîtea ori pe taică-su zicînd că e decent să fie dus omul la groapă. Cuiva îi pasă de trecerea lui prin viaţă, cineva i-a remarcat traversarea scenei... Dar numai cu ţambal, fluier, vioară, trombon şi tobă.
Avea însă mari îndoieli în ceea ce priveşte buna desfăşurare a înmormîntării sale. De cînd s-a convins că Lidia se pregăteşte să emigreze în Canada, unde o aştepta Andrew, gîndul îi stătea doar la cum să-şi procure şi el acte în regulă pentru călătoria lui. Nu-i plăceau trecerile frauduloase, cu venele tăiate ori îmbuibat de otravă ca un şobolan. Idealul lui era să capete un certificat ţeapăn, pe care nici măcar milogul de taică-su să nu îndrăznească să-l atace cu vreun remediu. Îl auzise într-o noapte sunînd pe furiş la o emisiune de radio specializată în colectarea dramelor umane. După ce a aşteptat pe fir să treacă o băbuţă care se temea c-o să fie şi ea găsită moartă în apartament abia după opt ani, cum păţise un vecin de palier, Moşu a spus, cu o voce şi mai nenorocită, povestea lui: el şomer, cu o soţie bolnavă de nervi care face o pasiune din a deschide aragazul fără să aibă chibrituri la îndemînă, vă daţi seama, domnule dragă, că eu n-o pot lăsa nici o clipă nesupravegheată, în fiecare dimineaţă îmi fac trei rînduri de cruci că nu m-a strîns de gît în somn, de orice e în stare, la balamuc nu vor s-o primească, aşteaptă probabil să mă spintece pe mine ori să sară mai întîi blocul în aer, după aia să intervină, de aceea vă rog, cine aude acum emisiunea dumneavoastră, să mă ajute cu ce poate, orice este bine primit, căci boala soţiei m-a ruinat. Moşu şi-a lăsat numărul de telefon şi, cu neplăcerea de a nu fi putut vorbi şi despre fiul lui handicapat, s-a dus la culcare. Enţu şi-a scos celularul şi, cu ultimele rămăşiţe de cartelă, a reuşit să obţină numărul contului bancar pe care chipurile vecinii i l-ar fi deschis lui Moşu ca să poată primi ajutoarele. A rîs în permă vreo jumătate de oră în acea noapte, dar după ce a văzut care sunt posibilele consecinţe ale felului de-a fi al tatălui său, l-a podididt plînsul.
Concurenţa diagnosticelor era însă neloială, deoarece părinţii ajunseseră la o vîrstă la care boala se instalează în mod firesc atunci cînd

subconştientul o cere. În cazul lui trebuia multă răbdare pînă cînd efectele celor trei ani de viaţă sportivă se vor fi resorbit. Singura lui alinare erau eternele dureri de dinţi, care nu atingeau însă acea intensitate care să-l arunce - absolvindu-l totodată de orice responsabilitate - dincolo de balustrada balconului. Niciodată n-a simţit că-şi pierde minţile de durere. Pînă cînd micuţele lui pungi cu puroi - pe care şi le alinta cu limba încă de cum se trezea - îşi vor face treaba la nivelul rinichilor şi inimii, trebuia să mai îndure starea aceea de a fi ceea ce nu era.
Dar Lidia îi interzicea pînă şi acest chinuitor interval.
Lipsa ei de cooperare, chiar şi după ce i-a mărturisit intenţia lui de a păeăsi această lume, a transformat-o în duşmanul care trebuie lichidat cu orice preţ.
Îşi impusese să n-o mai vadă toată vacanţa. Acum era în noaptea dinaintea corigenţei la Română. N-avea emoţii, întrucît învăţase pe de rost “Puntea” de Marin Sorescu, autorul de suflet al profei, din care i-a zis că-i dă o întrebare uşoară. Discernămîntul lui a funcţionat fără greş la biblioteca publică, unde a risipit visul rău al masivei bibliografii soresciene alegînd cea mai subţire carte, apărută în 1997 la Editure “Creuzet”. Umilinţa de a citi beletristică s-a mai estompat în momentul în care şi-a dat seama că volumul respectiv îi reflecta propria lui stare de spirit. Îşi însuşi atît de bine poezia “Bilanţ”, încît o considera creaţie proprie, pe care ar fi vrut să le-o bage pe gît băieţilor de la “Tremens”, grupul de hip-hop care domina piaţa muzicii locale. Nu putea dormi, era foarte cald. Se încheiase pînă şi emisiunea lui Păunescu. Încercînd să simtă cum lucrează moartea în el, recită în pernă “Am vreo două boli grele, alte cîteva foarte grele, plus vreo trei îngrozitoare. Toate, am fost asigurat, sunt incurabile. Fiecare mă doare în felul ei. O durere diferenţiată, acută, solicitîndu-ţi doar ea întreaga energie şi putere de rezistenţă. La un loc dau un fel de esenţă de tortură şi chin, ceva de neimaginat. Sunt ca o orgă blestemată peste care s-ar năpusti în fiecare ceas o mie de furtuni”, apoi adormi ca un prunc.

III

1.

Moşu l-a găsit pe fiul său moţăind în faţa unei găini pe care invitata matinalului tv se jura c-o băgase întreagă în oală şi o scosese numai schelet. Specialistul dădea vina pe graba cu care distinsa doamnă făcuse, în starea cărnii, trecerea de la o extremă la alta, luînd mult prea în serios performanţele din cartea tehnică a congelatorului. “Îngheţată bocnă şi-apoi fiartă excesiv, bineînţeles că rămîn doar oasele” fu învăţătura de minte a păţaniei. Dar Enţu nu mai apucă să afle dezlegarea celorlalte enigme culinare cu care gospodina îl bombardă pe maestrul bucătar, deoarece se pomeni în aula Parlamentului, pe postul favorit al lui taică-su. Sportul care-l înviora pe Moşu cel mai bine era zupping-ul, aşa că Enţu se retrase în camera lui fără să-i spună bună dimineaţa, obosit ca după o zi la şaibă. “E-n vacanţă, dar nici prea multă frunză la cîini nu-i bine să taie", dar la rîndul său nu putu să-şi ducă la capăt gîndul – deşi mai avea doar cîteva vorbe, respectiv: o să-i prindă bine munca în campanie -, căci auzi sîsîiala celorlaţti moşi din sine, enervaţi că nu pot urmări în tihnă dezbaterea moţiunii. N-au avut cîştig de cauză nici cei care susţineau spălatul pe dinţi, nici măcar facţiunea care ţinea socoteala orei de începere a serviciului itinerant, ci a fost nevoie de ameninţarea unora că dau drumul la sfinctere dacă Moşu nu părăseşte imediat sufrageria.

După ce şi-a luat tolba pe umăr şi rămas bun de la nevasta încă buimacă de somn la zece dimineaţa, tatăl ciocăni la uşa lui Enţu, întrerupîndu-l din meditaţia la moarte cu rugămintea de a fi prezent la ora şi adresa indicate în biletul strecurat.

- Am o afacere pentru tine, băiete!, încheie bătrînul misterios.

Enţu se obosi să ridice mesajul abia pe la prînz, cînd fu rîndul mamei să-i rupă iarăşi firul negru al gîndurilor. De data asta nu acceptă să-şi bea ceaiul ca de obicei, fără să scoată nici unul vreun cuvînt, ci o întrebă dacă îşi mai aduce aminte scena din ajunul Paştelui trecut, cînd ea îl obligase s-o ajute la tranşarea mielului, în ciuda protestelor lui de vegetarian convins.

- Cînd l-ai pus pe masă, întreg, ochii lui parcă mă implorau să-i suflu viaţă. Avea şi creier, şi inimă, şi ficat, şi intestine neatinse. Totul era pregătit pentru reînviere, anume parcă se păstrase intact...

- Păi nu ţi-am zis că dăduse cineva cu maşina peste el şi stăpînul i l-a vîndut lui taică-tu la un sfert de preţ?, îl întrerupse Lena, plictisită deja de subiectul conversaţiei.

- Dar după ce l-am tăiat şi l-am pus în pungi la congelator, mi-am zis că şi lui Dumnezeu i-ar fi ieşit bojocii de-atîta suflat, şi tot nu l-ar mai fi putut readuce la viaţă. Ca în desenele animate cu lupul şi al treilea purceluş, mai gospodar, care şi-a făcut casă din piatră...

Ca şi atunci, mama îi opuse repulsiei lui faţă de omnivori, propria ei lehamite. Nu-l credita cu nici o şansă de a fi scăpat de blestemul genetic al neamului ei prost, căci nu trebuia să sapi prea mult ca să dai de idioţii familiei. Cît i-a fost învăţătoare, l-a tratat ca pe oricare altul. Numai că Enţu n-avea cui să se plîngă acasă că are o profă isterică. Singura lui răzbunare era depusă pe cererile de transfer în alte clase, cu care direcţiunea era asaltată la fiecare început de an şcolar. Solidaritatea lui cu cei daţi cu capul de tablă la primul dezacord gramatical mergea pînă la comiterea intenţionată a aceleiaşi greşeli care îi făcuse nu demult ditamai cucuiul. Dar maică-sa nu vedea în asta un sîmbure de răzmeriţă, ci semnele prostiei congenitale, întrezărită încă de la primul alăptat, cînd vruse să-l abandoneze în maternitate, după ce n-a lăsat-o inima să-l asfixieze ca din greşeală pe întîiul şi ultimul ei născut. Miza pe lipsa de responsabilitate a mămicelor tinere, de care a devenit conştientă încă din copilărie, cînd numai ea a ştiut că pisicuţa născuse sub patul din bucătărie şi-şi mîncase apoi rodul, în vreme ce toţi ceilalţi din casă o credeau pe Miţi încă departe de primele călduri. N-a putut niciodată să-şi spele cu adevărat din minte acel covoraş însîngerat, ajuns acum o relicvă care îl intrigă pe Moşu de fiecare dată cînd îşi vîră nasul în cufărul cu amintiri al nevestei sale. N-avea, prin urmare, ce să-i răspundă lui Enţu. Dar fiindcă i se impunea, de vreo două luni, să aibă o gîndire pozitivă, a schimbat subiectul într-un mod mai puţin jignitor ca în alte dăţi cînd tăiase cheful de confesiuni al fiului ei. I-a zis deci să lase prostiile şi să-şi facă un plan activ de vacanţă, ultima liberă dinaintea bacalaureatului. Părea să ignore faptul că mai rămăsese doar o săptămînă pînă la începerea şcolii.

Lipsa lui de interes o făcea să dorească să-l devore, dar continuă:

- Am şi eu o afacere pentru tine, nu numai taică-tu. Uite, fiindcă nu ne mai ajung banii, am intrat într-o reţea de distribuţie...mai specială. N-am să te pun să-mi cari geamantanul cu mostre pe la uşile oamenilor, ci te rog să citeşti cărţile astea de marketing şi să-mi faci un rezumat. Am încercat eu, dar singură, îmi înnod urechile. Ţie îţi plac chestiile astea economice, nu-i aşa?

Întrebarea conţinea o doză de maliţie, căci nu exista un om mai străin de interesul economic decît i se părea ei că-i Enţu, mai ales după ce prelegerile la care asistase începuseră să-i ofere termenii de comparaţie. “Niciodată să nu cheltuieşti, ci doar să investeşti!” fusese sloganul săptămînii abia încheiate, iar ea nu-şi amintea să-l fi văzut o singură dată pe Enţu făcînd asta, în ciuda cotcodăcelii lui de după succesul de la olimpiada de Economie.

2.

El i-a promis că o s-o ajute, după care îşi reluă în camera lui activitatea morbidă. Se credea Sorescu pe patul de suferinţă şi încerca să-şi închipuie

cum e să scrii cu privirea pe carnea albă a mestecenilor zăriţi în parcul spitalului.
De cînd simţea că şi el intră în perioada Marelui Transfer, Enţu prinsese ticul de a păstra, prin două rînduri de cruci făcute în faţă cu arătătorul, clipa bună în care inventarul fulgurant îi găsea provizii suficiente de puroi şi nici un mort în casă. Avea oroare de morţi, după experienţa din vara trecută, cînd o altă criză financiară traversase familia şi plantase în camera lui două chiriaşe. De fapt, maică-sa se înţelesese cu trei, dar una murise în răstimpul dintre telefonul de informare primit în seara apariţiei în ziar a anunţului şi înfăţişarea lor în carne şi oase la negocierea cuantumului chiriei. A fost atît de impresionată de ghinionul tinerei basarabence de a da peste un peşte care nu i-a lăsat nici trei zile în noua ei muncă onorabilă – dobîndită însă cu aceleaşi vechi arme - la fabrica de textile, încît acceptă s-o găzduiască fără bani pe înjunghiată, pînă ce formalităţile de trimitere în satul ei vor fi fiind încheiate. O săptămînă întreagă a îndurat Enţu mirosul greu din casă. A învăţat pe de rost bocetele celorlalte, dar abia acum, cînd muzica funebră îl obseda mai tare ca oricînd, şi-a dat seama că alea îşi exprimau în text teama că o să le vină şi lor rîndul la cuţit. Din fericire, asasinul a fost prins la puţină vreme după ce trupul victimei începuse să fie studiat de studenţii medicinişti care avuseseră bafta de a pune mîna pe un cadavru nerevendicat de nimeni. Acela a fost momentul de glorie al televiziunii locale, cîntecul ei de lebădă mai bine zis, căci la numai o lună după ce toate posturile naţionale preluaseră drama, i-a fost ridicată licenţa.
Enţu n-avea chef să-i supravieţuiască nici unuia dintre părinţi, de aceea mulţumea în felul său cerului pentru status-quo. Tot îl ajutaseră la ceva riglele în ceafă pe care maică-sa i le dădea la orele de informatică, atunci cînd uita să salveze căsuţele, vaporaşele ori textele primite în lucru de fiecare elev. A fost de-ajuns un pas ca obişnuinţa de a păstra pentru eternitate orice fleac să se transforme în tic sacramnental. De altfel, căpătase în ultima vreme o familiaritate în relaţiile cu divinitatea care îl făcea antipatic în ochii oricărui ins cu minimă frică de Dumnezeu. Lidiei a apucat să-i spună bunăoară, în cele două minute cît fusese pierdută din vedere de supraveghetoare, că, înainte de a se apuca de construirea lumii, Creatorul trebuie să-şi fi făcut un semn la batistă, să nu uite să-i dea lui pe veci durerea de măsele.
3.
În ultima vreme urmărea şi el jurnalele de la ora 5, de pe Antena 1 şi Pro-tv. I-a atras atenţia un caz din Oradea, parcă: o elevă de 17 ani a fost înjunghiată în faţa liceului, sub privirile neputincioase ale colegelor, de către un tînăr care, după ce-a urmărit-o şase luni fără odihnă, şi-a dat seama că nu are nici o şansă de a-i intra în graţii. 32 de lovituri de cuţit i-au fost necesare asasinului ca să uite “afrontul” pe care i-l adusese fata.

Similitudinile îi deveniră de-a dreptul tulburătoare cînd îşi aminti ultima lor "conversaţie", din urmă cu două luni şi ceva; Lidia era de serviciu pe liceu şi rezolva, între două sonerii, integrale pentru Prodea, meditatorul ei pe care Enţu îl ura de cînd fusese surprins, luat la şuturi şi înjurat de acesta că joacă fotbal cu nasturi pe catedră. El profită de serenitatea cu care garda de corp îşi fuma ţigările pe-o bancă din curte şi, aşezîndu-se la masa ei, în faţa cancelariei, o întrebă ce ştii despre moarte. "Poftim?!", a zis - adică: "Ce-i cu prostia asta?" -, după care: "Dacă nu pleci, îl chem pe domnul director!", de parcă el n-ar fi văzut-o apăsînd butonul de la walkie-talkie. Din cauza panicii, n-a ştiut ce-i luase de pe masă, un pix sau poate un stilou. Trebui să se refugieze în toaleta din apropiere, pînă cînd şuvoiul de elevi scăpaţi de la ore obligă bătăuşele să se mulţumească cu simple ghionturi, nevăzute de arbitru dar resimţite din plin de Enţu. A intrat la el în clasă cu sentimentul că absentase inutil la ora de Religie, căci numai preotul i-ar fi putut înţelege neputinţa, aceaşi senzaţie de uşă pentru totdeauna închisă, pe care o trăia nu de şase luni, ca ăla, ci de un an şi ceva, mai precis dintr-o seara de marţi, în aprilie, cînd Lidia i-a spus cu politeţe, dar ferm, nu e nevoie să mă conduci acasă, vezi bine că are cine s-o facă.

Nu-şi reveni din şocul de a poseda un obiect de-al ei nici a doua oră, pe care şi-o petrecu în parc, şi-abia la Sport află că rămăsese corigent la Română. Profesoara îi trecuse pe toţi cei prezenţi, fără să-i mai asculte. Aşa se întîmpla în fiecare an, de cînd aiba se strîngea numărul minim de elevi pentru existenţa unei clase. Orice lipsă la apel în rîndul copiilor ar fi însemnat şomaj pentru o grămadă de dascăli. Enţu n-avea de unde să ştie că Inspectoratul Şcolar aprobase în mod excepţional scăderea cu două unităţi a limitei de jos de funcţionare a claselor anului terminal. Sau, dacă ar fi fost mai comunicativ, poate că ar fi aflat. Despre hotărîrea cadrelor didactice – luată în sînul sindicatului cu doar cîteva zile în urmă - , de a-şi păstra locurile de muncă printr-un plan de repetenţie care să asigure materie primă şcolară şi la anul, cu siguranţă că nu aflase. Formalitatea cu care se rezolvau situaţiile dificile nu dispăruse cu totul. Recrutarea corigenţior se făcea însă nu din rîndul celor care n-au deschis niciodată cartea, ci dintre absenţii ultimelor zile de curs. Era un moft pe care îl impusese o profesoară de Franceză, susţinută de însăşi mama lui Enţu, şi ea o aprigă sindicalistă.

Apoi buna creştere a Lidiei a dispărut, indiferenţa ostilă care îi luă locul necesitînd doze din ce în ce mai puternice de cuvinte sau gesturi care să-i atragă atenţia. Între aceste şocuri a fost şi "moartea" cu care a vrut să-i scurt-circuiteze creierul absorbit de matematică. Dacă ar fi înţeles de la început asta, probabil că n-ar fi ajuns la gîndul crimei ca ultimă manieră de a-i releva faptul că el există. Matricea în care ar fi trebuit să se înscrie relaţia lor era una de tip familial, frate-soră. El s-a simţit în regulă în tot

ceea ce face deoarece întîlnea la tot pasul eroi de film şi situaţii care să-i alimenteze un eventual discurs explicativ, în faţa ei ori chiar a mătuşă-sii Ana.
Dar nu stiloul chinezesc, ci raptul informatic din ultima zi de şcoală e adevărata pată neagră a biografiei lui, în ciuda infinitelor menajamente avute în vedere la comitere. Condiţiile de laborator în care i-a supus destinul la experimentul respectiv n-au exclus, din păcate, lacrimile. Pe atunci nu ştia nici de spasmofilie, nici de bolile care se declanşează pe fond nervos, cum e Zona Zoster, bunăoară, pe care a cunoscut-o recent pe propria-i piele, cînd s-a enervat că taică-su schimbase canalul cînd acţiunea filmului era mai palpitantă. Ar fi vrut s-o sune la biroul ei electoral de-acasă, să-i înapoieze discheta cu scrisori, ca şi cum i-ar da vişine din livada interzisă a unchilor săi...

4.
N-a pus însă mîna pe telefon, deşi aproape că trecuse vacanţa. Laşitate ori teamă de eşec?
Cînd vine timpul să-şi distribuie trupul, uită cît a tocit la Marketing şi redevine femeia proastă care se leapădă în cutia poştală de copilul nedorit. Blamul societăţii îi apasă ceafa, din piatră seacă aşteaptă să răsară un reporter de la Simbol TV care să-l dea pe post c-a făcut şi-a dres.
Singurul în faţa căruia s-a descărcat sufleteşte a fost Ion, care însă n-a ezitat să exploateze povestea în folos propriu, monologul bucurîndu-se de un oarecare succes, chiar dacă nu era încă pe gustul lui Sandu.
Şi mie îmi plac ştirile de după-masă, cu pedofili, incestuoşi şi alte blăstămăţii. Mereu aştept să mă văd acolo, că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Îi zic lui bărbatu-meu: "Păi ăştia ar trebui spînzuraţi, nu alta!", dar dac-ar şti săracul ce pătimesc io de pe urma propriilor mei copii, pe care el nu-i ştie… Io cu el am trei copii: o fată, "Andreea-Paula" şi doi flăcăi, "Ghiţă" şi "Kanel". Toate-s bune şi frumoase. Cînd m-a luat, mi-a zis că nu-l interesează cu cine m-am întins pînă atunci, dar să nu calc pe bec, că mă spintecă, cum ar face tot omul. Aşa că nu i-am zis de suta de aurolaci care au ieşit din mine înainte, cînd rămîneam borţoasă la prima adiere. N-aveam condiţii şi lăsam plodul în cutia poştală a oamenilor. Mi se chircea inima, nu alta, dar n-aveam ce face. Unii cetăţeni erau miloşi şi îmi duceau odorul la leagăn. Alţii îl rupeau însă în bucăţi şi mi-l zvîrleau peste gard de îndată ce dădeau cu ochii de el, de-i culegeam scutecele de prin sîrma ghimpată. La un moment dat am zis ho la viaţa asta destrăbălată şi m-am căsătorit cu un om de treabă, care mi-a şi turnat trei plozi dintr-un foc. E fain să fii mamă pînă la capăt, să n-ai grijă că străinul îţi toacă gîgîlicea, ci chiar tu o duci la grădiniţă, o ştergi la poponeaţă şi o înveţi prima boabă de română. Anii

au trecut, credincioasă, alături de bărbatul meu. Copiii ceilalţi, anteriori, au crescut şi ei şi mi-au luat urma. Cîţiva golani, de vreo 15, 16 ani au început să-mi dea tîrcoale, ca bărbatul la femeie. "Hai, fa, să-ţi zic povestea de cînd furai stiloaie" sau "Hai, fa, să-ţi arăt poza cu tu la agăţat la colţul străzii", iaca aşa mă tot ispiteau de cum mă vedeau pe drum. "Ce-mi trebe? Lasă-mă în pace, c-acu îmi vine omu cu toporul!" le ziceam, şi scuipam în sîn, să fiu tot aşa de tare pe mai încolo. Dar n-am putut. Pînă la urmă m-au tras într-un canal şi mi-au făcut felul, doi sau trei boschetari pe care io i-am adus pe lume şi m-am bucurat atunci că, iaca, bine că pe ăştia nu i-a mai rupt domn Rusu. Şi-am rămas grea. Dar cum să-i zic asta lui bărbatu meu, cînd el s-a lenevit şi nu m-a mai atins de-aproape juma de an? Aşa că l-am ţinut într-o beţie şi, cînd mi-o venit sorocul, am născut în dulap, ca studentele de la cămin. Sara, i-am zis că trag o fugă pînă la chioşc să cumpăr nişte vodcă, i-am aşternut puişorului într-o plasă de plastic şi l-am pus iarăşi în cutia poştală, că la noi e România, nu-i Germania, că-mi vine cîteodată să-i dau lui maică-mea cu ciocanul în gură de ce m-a născut aici, unde stai cu sufletul la gură mai întîi dacă ţi-l primeşte şi nu cumva ţi-l dă la cîini, iar după aia, după ce creşte şi se face golan mare, dacă n-o să sară să mă necinstească pe mine, care l-am născut. Dac-aş fi fost la nemţi, nu m-ar fi durut capul: îl lăsam pe bebe într-o cutie specială, cu lumină şi căldură, şi nu dădeam bine colţul străzii că şi apărea o familie din aia care nu poate să facă copii oricît s-ar opinti, şi l-ar fi luat acasă la ei şi i-ar fi dat o educaţie aleasă, iar cînd peste ani şi ani m-ar fi întîlnit în parc, să-mi sărute mîna şi să-mi zică "Săru mîna, mamă, ştiu că n-ai putut să mă creşti, de aia m-ai dat, dar am nimerit la nişte oameni buni, care sunt părinţii mei, nu duc lipsă de nimic, ba chiar am să-ţi dau să le duci ceva şi frăţiorilor mei pe care nu i-am cunoscut, dar eu nu pot să-l uit pe cine m-a adus pe pămînt, îţi mulţumesc, mamă, nu să tabere cu aia pe mine… Of, dacă mi-ar da Pro-tv-ul jumate de minut la ştirile de la ora 5, le-aş zice aşa celor ca mine: "Feriţi-vă de amintirile cu voi cînd eraţi mari scule pe bascule, că-s cele mai perverse!"

În dimineaţa în care l-a cunoscut pe Enţu, pe cînd se grăbea să mai prindă zbierătele cu care Şchiopu trata repetiţiile, Ion îşi dădu seama că uitase cum se face semnul crucii. Trebuia să se arate bulversat de întîmplările acelei zile cu bucluc, dar în orice altă religie putea cere ajutorul de sus, numai în cea creştină, căreia îi aparţineau eroii comediei, nu. Lapsusul îi ameninţă cariera, o ştia prea bine, astfel că i se păru providenţială întîlnirea cu cele două rînduri de trei cruci ale lui Enţu, aplicate în aerul care îi separa. Altcineva poate că ar fi luat gestul drept "Piei, satană!" şi, ajuns acasă, ar fi întrebat oglindă ce am diavolesc în mine. Ion însă n-a mai intrat în cabină, ci direct pe scenă, unde execută o umilitate care îl calmă pe regizor. "Zi drept, pe asta de unde ai mai furat-o?", îl întrebară

cei din trupă. Le spusese odată că, spre deoasebire de ei, el nu doar copia expresivitatea altora, ci răpea pentru totdeauna inocenţa, vocea alintată ori mersul împleticit al victimelor sale. Exemplificarea care urmă îi făcu pe mulţi să regrete uşurinţa cu care îl acceptaseră pe paznic la şuetele lor, dezgustul faţă de mişcarea de amatori fiindu-le reactivat într-o asemenea măsură, încît n-a mai fost posibilă colaborarea cu el. N-a trebuit să-l saboteze prea mult, deaorece însuşi Şchiopu îl retrogradă la un rol episodic, după ce nopţile albe petrecute la "Rozena" îl împiedicaseră pe Ion de a mai fi atent la texte nescrise de el însuşi. E drept, în zilele care au urmat actorii au avut senzaţia că muncesc într-un oraş cu mulţi şi mari mutilaţi de război, dar nimeni n-a făcut vreo legătură cu inepţiile lui Ion, totul fiind pus pe seama poluării.

Nici el nu mai simţea respectul de la nceput faţă de profesionişti, aşa că n-a mai stat să dea relaţii în legătură cu buna lui formă artistică, ci s-a dus la "Rozena", unde-l văzuse pe Enţu intînd. Îl găsi în faţa unor ororii întîmplate cu adevărat în Canada, dar nu îndrăzni să-l abordeze decît după expirarea orei plătite de Internet. L-a invitat în Salonul literar, unde nu era nici un client la acea oră, fapt care îl sperie pe licean, încă aflat sub şocul a ceea ce a văzut că trebuie să-i facă Lidiei. Îl ştia din vedere pe Ion – "ăsta e de-al casei, sigur o să mă pună să plătesc mai ştiu eu ce stricăciune la computer". Neliniştea îi sprori şi mai mult cînd auzi ce se comanda pentru el, o cafea şi o sută de coniac, adică alocaţia lui pe două luni. "La masă oamenii spun totul!" , repetă Ion sloganul prin care radioul local tocmai îşi promovase una din emisiunile de prînz, în care vedeta invitată era chiar Şchiopu. "Ăsta-i şeful meu. Ai auzit de el?" , îl întrebă pe Enţu. Nu, nu auzise, deoarece şcoala nu-i dădea timp s-ajungă şi pe la teatru, dar, oricum, era bucuros să cunoască un actor adevărat şi cu atît mai mult să-l ajute în muncă printr-o nimica toată, un tic nevinovat care îi apare ori de cîte ori se teme că-şi va pierde încrederea în sine, respectiv în abia însăilatul plan de a o ucide pe Lidia, singura cale de mîntuire care-i mai rămăsese şi pe care i-o releva în speranţa că se va dovedi o gură spartă şi-l va preveni pe tatăl fetei, patronul acelui restaurant, dacă auzise de el. Ion fu recunoscător pentru biografia aceea venită la el de bună voie, ca transfuzia care-l scuteşte pe vampir de a mai sări la gîtul donatorilor, astfel că îi lăsă lui Enţu şiragul aerian de cruci. Nu vedea în puşti un rival, deoarece el renunţase de mult la a o mai curta pe Lidia, fiica patronului.

5:

Mulţumită aceleiaşi învăţătoare, Enţu i-ar fi putut spune actorului că gestul lui mărinimos poate fi comparat cu diferenţa dintre funcţiile **Copy** şi **Cut**, pentru care şi-acum are urmele muchiei de linie la urechi. Maică-sa îl lovea cu uşurarea că nu-l poate tîmpi mai mult decît îşi bătuse joc natura de el. O irita îndeosebi asemănarea fizică dintre fiu şi propriul ei tată care rămăsese de pomină în sat din cauza lăcomiei cu care cumpărase

pe bani grei terenuri în curs de colectivizare. Doar ştreangul l-a scăpat de coada celor care voiau să-l fraierească. Familiei i s-a părut atît de firesc gestul lui Ghiţă, încît s-a zbătut şi a obţinut din partea preotului onorurile unei morţi naturale. Dacă expertiza psihiatrică pusă la cale de minţile lucide ale nevestei şi fiului de la profesională n-ar fi avut efectul scontat, oricum soarta prostului era pecetluită, sinuciderea survenind între momentul anunţării rezultatului şi cel al pregătirii alimentului ales drept capcană otrăvită împotriva celui mai periculos animal, **Pater Familas**, care-şi bătuse joc de viitorul copiilor şi-i adusese pe toţi la sapă de lemn.
Cu verişorii lui Enţu s-a înţeles bine pînă după restituirea pămînturilor, cînd casa bunicilor deveni o fortăreaţă de nepătruns pentru cei de la oraş. O excepţie era vărul Ionuţ, care de fiercare dată cînd se certa cu taică-su, venea la tanti Lena cu-n sac de seminţe de bostan.
6.
După ce a citit bileţelul pe care i-l strecurase Moşu pe sub uşă, Enţu a zîmbit amar, constatînd că bătrînul alesese drept loc al întîlnirii lor chiar blocul în care locuia Lidia. Ştia că sosise vremea, dar nu se vedea în nici un fel năvălind peste ea în casă. Renunţase la orice gest spectaculos, de frica unui oprobriu public care să-i răpească dreptul de a se mai gîndi la moarte. Îşi luă totuşi cuţitul şi plecă s-o întîlnească pentru ultima oară pe Lidia. Dacă n-ar fi trebuit s-o omoare, poate că s-ar fi dus împreună la spectaclul organizat în acea seară în memoria lui Şchiopu. “Oare ce zăcămînt de ură oi fi activat în tine dacă nu e posibil nici după atîţia ani să comunicăm firesc?”, îşi zise el în vreme ce aştepta autobuzul în staţie. Se împlineau chiar în acea zi doi ani de cînd pusese ochii pe ea şi se temea să nu-l apuce damblaua de a aniversa o prietenie născută moartă.
La şase avea deci corigenţa, iar dacă Albu îi va fi făcut rost de seringă...
Dar pînă atunci trebuia să vadă ce naiba voia maică-sa, de-l chemase după-amiaza la o reuniune a distribuitorilor. Pe toţi i-a apucat grija faţă de timpul lui liber tocmai acum, la spartul tîrgului. Moşu era însă cel care avea primul treabă cu el, şi nu oriunde, ci chiar în preajma Lidiei. Plecă aşadar într-acolo, pregătit pentru orice eventualitate.

IV

1.

Sandu se obişnuise să primească tot felul de scrisori în ajun de alegeri, aşa că nu dădu importanţă decît acelor rînduri care îl avertizau că Lidia e pe lista neagră a "zugravilor". Aluzia la furtul vandalic din urmă cu cîţiva ani avea o solidă bibliografie la dispoziţie, căci o puzderie de broşuri începuseră să circule prin cutiile poştale ale oraşului. Fiecare dintre concurenţi revela viaţa reală a celuilalt. Autori omniscienţi şi omnipotenţi dădeau în vileag fapte de care s-ar ruşina pînă şi porcii, într-un stil pe atît de vioi pe cît de anchilozaţi ajunseseră de cînd nu-i mai sponsorizase careva. Se duceau în ceată din sediu în sediu, pînă găseau o comandă electorală. In ciuda categoricului avertisment AICI NU PRĂSIM SCRIITORI, reuşeau să treacă în sloganuri ceva din haiku-urile cu care îşi dăduseă cîndva pe spate cititorii. Mulţi avortoni de roman au fost scoşi din formol şi implantaţi în burţile acelor biografii romanţate.

Nici Sandu n-a scăpat tentaţiei de a-şi strecura mesaje în monologurile de bar ale lui Ion, dar se pare că ori nu fusese suficient de explicit în faţa actorului, ori acesta juca la două capete. Cel puţin asta era concluzia la care ajungea patronul după ce se încheia un scheci în care se putea regîsi oricine alticineva în afara lui.

Într-o astfel de broşură, Lidia apărea ca o golăncuţă de bani gata, cu un copil seropozitiv la orfelinat - fructul orgiei sexuale care, în alte cărţulii era prezentată drept cumplitul viol în grup căruia fetiţa îi căzuse victimă. Dar toate sursele vorbeau de zugravi, astfel că Sandu arătă scrisoarea la Poliţie. O sumară cercetare duse la autorul ei : un bătrînel de bună credinţă. Fu amendat pentru colportare de veşti false şi iertat în cele din urmă, nu înainte de a se jura în faţa lui Mangă, domnule plutonier, cumpăr o placă de marmură şi atîrn de perete zicala cu facerea de bine. Şi lui Sandu i se păruse ciudat că pedepsele nu-i priveau pe cei care scorniseră porcăriile alea, ci pe bieţii lor răspîndaci, dar nu luă în nici un fel atitudine.

Descurajarea implicită a binevoitorilor săi – majoritari în faţa detractorilor – se dovedi în curînd a fi benefică, deoarece viruşii electonici colcăiau îndeoasebi în mesajele care conţineau TE IUBIM.

De cînd începuse vacanţa oscila între a o trimite pe Lidia la mare, ca de obicei, şi a o reţine în staff. Pericolele pîndeau şi-ntr-o parte şi-n alta, dar parcă tot mai mult ar dori s-o ştie alături, chiar dacă asta însemna să ia cunoştinţă de şi să răspundă la toate calomniile. Moşu îl refuzase pe faţă, deşi îi promisese că-l sprijină pe-ascuns...Ce bază mai poţi avea într-un asemenea om? In privinţa lui Enţu, nu-i găsea deoacamdată alt loc decît între lipitorii de afişe.

Nu-şi lega nici o speranţă de întîlnirea pe care o avea, în acea după-amiază de sfîrşit de august, cu Moşu şi fiu-su.

2.

Moartea subită a lui Şchiopu îl marcase însă profund. A reuşit să intre în graţiile bătrînelului, mai ales după ce-au ieşit la iveală afinităţile lor politice. Avînd o bogată experienţă în organizarea "Cîntării României", l-a asigurat pe Sandu de tot sprijinul său în campanie. Au pus la cale un spectacol în aer liber, în centrul oraşului, menit a-i relansa candidatura, în stil occidental dar fără vedete de muzică uşoară de import, ci cu forţe proprii. Vor cînta şi vor spune glume actorii lui, căci altfel îi ia mama dracului. Cu greu a fost convins să accepte şi cîteva din monologurile lui Ion. Urma ca scenariul să fie ţinut secret, fiindcă altfel n-ar fi obţinut aprobarea primăriei. Discreţie totală îi ceruse şi actualului diriguitor al domeniilor publice, care îi propusese înaintea lui Sandu un show popular "aşa de trăsnit, încît să se aburească lentila satelitului spion".

Regizorul a băut şi mîncat pe banii amîndurora, în fiecare dintre ei cultivînd speranţa că va fi sacrificat celălalt siamez.

Actorii nu agreau proiectul, pentru că era o sarcină de serviciu în afara orelor pe care le dedicau premierei cu piesa bulevardieră.

Inima lui Şchiopu a cedat însă tocmai cînd se pregătea să plece la o emisiune radiofonică al cărei gingle apucase să-l audă. A fost găsit mort cu mapa de fotagrafii şi articole despre el în braţe. De zece ani o purta cu sine oriunde credea că şi-ar putea întîlni biograful. De altfel, aceasta fusese prima lui grijă de îndată ce-a debarcat în orăşel: să caute un scriitoraş dispus a-i scotoci prin viaţă. Cînd au văzut cu ce dinozaur au de-a face, condeiele au bătut în retragere, preferînd mult mai comodele istorioare de campanie. O tînără redactoriţă de la radioul local căzu totuşi în mreaja veniturilor suplimentare, dar nu doar la seducătorul îndemn şoptit de Sandu, ci şi dintr-o gerontofilie sinceră. Ea l-a găsit în camera de hotel pe care abia o părăsisie, după o noapte de nebunii cu bunicuţul. I se păreau exotice îndeosebi poveştile lui cu Ceauşescu, de pe vremea cînd şeful venea personal să vadă cum stau pregătirile pentru spectacolul omagial. "Maestre", cică i-ar fi zis ăla odată, "vezi că pionerilor li se cam fîlfîie de C". Dar lui nu-i plăcea să depene amintiri în pat, ci într-un cadru organizat, în faţa unui reportofon măcar, aşa cum văzuse că procedează atîţia colegi de generaţie care n-au realizat nici jumătate din cîte premiere scosese el. Fîţa se şi vedea scrisă nu doar pe coperta cărţii despre Şchiopu, ci şi în testamentul acestuia.

La rîndul său, Sandu vedea în regizor o personalitate capabilă să-i înţeleagă zbaterea lui pe uscat în chelstiunea societăţii civile. Tot prin intermediul slugii la doi stăpîni, Ion, l-a invitat într-o seară la "Rozena". "Maestre, eu vreau confort pentru oamenii oraşului meu, aşa cum dumneavoastră vreţi confort pentru spectatori, de-aţi cerut reparaţiile alea capitale" i-a zis, printre altele. Şchiopu n-a scăpat de-o reprezentaţie a lui Ion, e drept, la o oră la care clienţii obişnuiţi ai locului nu apăruseră încă.

Sunt tare fericit în această seară. Se vede după faţa mea, nu-i aşa? Am scăpat din cea mai mare belea în care am intrat vreodată, zău. Puteam fi tuns zero şi cu cătuşe la ora asta… Dar mai bine să vă povestesc.
Aseară mă roagă nevastă-mea, Mariţa, s-o scot în oraş, la o cofetărie. Nici nu ne aşezăm bine la masă, că Mariţa şi strigă la ospătar: "Încă unul, te rog!" Ăla holbează ochii, nu pricepe ce vrea clienta. "Încă un scaun, nătărăule!" îi zice, şi-o văd apoi cum pune fotoliile de plastic unul peste altul. "Aşa e mult mai bine!" îmi zice. Comandăm o prăjiturică pentru mine şi un tort pentru ea. Bineînţeles că la celelalte mese se chicotea de zor pe seama noastră, dar mi-am zis: "Bine a făcut că şi-a dublat scaunul. Dacă ar fi căzut, hohoteala ar fi fost mult mai mare". Dar n-apuc să-mi înfig linguriţa în moţul de frişcă al boemei, că Mariţa ţipă iarăşi la chelner:" Încă unul, dacă eşti amabil!" Mai mult de frică i-a adus ăla încă un scaun, pe care i l-a aranjat chiar el. Pesemne că i-o fi zis patronul să n-o enerveze pe hipopotancă, fiindcă asta e în stare să le dărîme toată şandramaua. "De cînd a prezis ăla c-o să fie cutremur de gradul opt, mereu simt că se mişcă podeaua sub mine!", îmi zise Mariţa, ca un fel de scuză. De parcă eu nu ştiu că îi e frică să nu se rupă scaunul sub ea de grasă ce-i…Deja era cu un cap mai înaltă decît mine. Tot nu părea însă liniştită. "Nu vă supăraţi, e liber scaunul acela de lîngă dumneavoastră?" întreabă ea pe vecinii noştri de masă. "Bineînţeles, poftiţi!" zic ei amabil, şi imediat sare chelnerul să-l instaleze. Cealţi clienţi crăpau de rîs cînd vedeau scroafa cum se cocoaţă în copac…O familie cu doi copii, care mîncau nişte savarine tocmai în fundul sălii, s-a oferit să-i dea o mînă de ajutor Mariţei. "Tati, uite, noi nu mai vrem să ne duci azi la circ, dacă îi dai lui tanti aia scaumele noastre!" au zis micuţii. Tata, ce să facă?, i-a luat pe amîndoi pe genunchi, iar mama, abia ţinîndu-şi rîsul, i-a adus nevesti-mii scaunele goale. Mariţa părea tot mai nemulţumită de stabilitatea tronului ei. De la un moment dat n-a mai putut să se urce singură – erau vreo şapte scaune, unul peste altul - , aşa că a trebuit s-o împing de fund. Dar nici eu n-am mai putut după aceea s-o ajut. Ea continua să adauge alte şi alte scaune. Nici nu se atinsese de tort. Nimeni nu îndrăznea s-o oprească. Ce interes ar fi avut, din moment ce rîdeau pe gratis mai ceva ca la Stan şi Bran? Un body-guard s-a apropiat totuşi de mine şi mi-a şoptit că dacă nu-mi astîmpăr consoarta, or să tragă în ea cu tranchilizante, şi-or să vadă ei atuncea cum o să mă descurc eu cu purcica adormită în spinare… În cele din urmă chelnerul i-a adus o scară, altfel nu se mai putea ajunge în vîrful turnului de scaune. Cofetăria era plină ochi de curioşi care aşteptau cu sufletul la gură să se întîmple catastrofa. Şi Turnul Eiffel, girafa…nici nu ştiu cum să-i zic, n-a întîrziat să-şi rupă gîtul. Mariţa a dărîmat vreo zece mese, a spart trei geamuri şi a compromis toată oferta de dulciuri din vitrină. Mă şi vedeam legat şi dus la închisoare, unde-or să-mi

putrezească oasele. Spre uimirea mea, cel dintîi care şi-a revenit din şocul provocat de prăbuşirea nevesti-mii a fost chiar patronul păgubit. M-a luat deoparte şi-am încheiat următorul tîrg: nu ne dă în judecată, cu condiţia ca, măcar o dată pe săptămînă, să-i fim clienţi. "Numai că, după ce-o apucă pandaliile, n-o mai lăsăm să-şi facă mendrele, ca acuma, ci o pişcăm cu o narcotică. O ducem acasă cu camioneta". El e convins că-şi scoate pîrleala din puhoiul de clienţi care-o să-i inunde cofetăria imediat ce apare Mariţa. Aşa că mîine, vreau-nu vreau, mă duc la cofetărie, să-mi plătesc datoria.

3.

La "Rozena" se făceau şi desfăceau marile coaliţii pre-electorale, dar în ciuda tuturor asigurărilor primite din partea specialiştilor, Sandu refuzase implantarea de microfoane în solniţe. Nici măcar nu le ceruse chelnerilor să fie atenţi la ceea ce se discută la mese. Profesionalismul oamenilor săi în materie de pregătire şi servire a bucatelor nu pregeta însă să-şi arate latura promoţională. Cînd se întîmpla totuşi ca delaţiunea politică să se producă fără intervenţia cuiva - ca un fel de bacşiş lăsat în urechea patronului -, beneficiarul se codea să folosească prea curînd informaţia respectivă, suspect de uşor obţinută. Cît despre celelalte "bucate", animatoarele, acestea habar n-aveau că sunt filmate în camerele de sus. Deşi arhivase pe-un CD-ROM mai toate puţele şi bucile adversarilor săi, Sandu nu avea de gînd să declanşeze nici un scandal de şantaj sexual. O făcea din pasiunea lui pentru Istoria moravurilor, obiect la care avusese o profesoară de care şi-acum îşi mai aminteşte cu emoţie. Dar dacă ar fi dispus şi de oameni care să poată ghici în resturile din farfurie ca-n maţele păsărilor, oho, n-ar fi ezitat să adopte şi el vesela de unică folosinţă. Şi-ar crea o bibliotecă sinestezică pe care debarasorii ar îmbogăţi-o cu noi şi noi trădări ale subconştientului celor care-şi iau prinzul la "Rozena".

4.

Pînă şi pentru străini era evident că se apropie furtuna alegerilor. Toţi ar fi vrut să se adăpostească pe la casele lor, dar Şchiopu îi reţinea cu biciul premierei. Ba le mai şi încărcase norma cu acel spectacol de masă, în care vor trebui să împartă aplauzele cu amatorii localnici, îndeosebi cu Ion, ale cărui spuneri ajunsesesă, de la o zi la alta, să se constituie în firul roşu al şuşei.

Regizorul devenise de nerecunoscut. I se aprinseseră atît de rău călcîiele după microfonistă, încît se oferi să-i dea lecţii de jurnalism pe stradă, în piaţă, acolo unde realmente se întîmpla ceva interesant. Programul postului de radio căpătă în acele zile o faţă socială fără precedent. Din păcate, numai "Rrozena" lui Sandu era branşată non-stop la noul val mediatic, restul cetăţenilor fiind definitiv convinşi că bîlbele şi agramatismul tinerilor redactori erau o boală incurabilă, de care se

săturaseră să tot ia cunoştinţă. Într-o după-amiază, de pildă, Şchiopu vede prin fereastra hotelului cum o armată de gunoieri mătură străzile din centru. O sună pe Jeni şi, împreună, ies pe frontul realităţii, la reportaj. Seara, infimei audienţe îi fu revelată şmecheria primarului în exerciţiu: "Curăţenia se face noaptea, ori cel mai tîrziu în zori, nu în văzul lumii! Este ca şi cum te-ai mîndri în faţa colegilor de serviciu că te-ai spălat în urechi şi ai lenjerie intimă curată..."
Altădată îl atrăsese larma din faţa primăriei, şi doar o oră a trecut pînă cînd vocea fătucii să se facă auzită nu pentru ineptele dedicaţii muzicale din partea lui Vasile pentru Omul de pe stradă – care o aduseseră în pragul unei grave crize de personalitate -, ci ca portavoce a indignării pe care orice cetăţean ar trebui s-o simtă cînd vede cum îi sunt mituiţi semenii săi mai nevoiaşi. "Cîţi oameni decenţi s-au umilit să vină în crucea nopţii la primărie ca să stea la pomana unui propagandist care zvîrlea milioane din banii noştri, ai contribuabililor, ca pe nişte intestine aburinde unor maidanezi hămesiţi?" întrebă retoric Jeni, la o oră însă la care pînă şi CNA-ul doarme ori se uită la filmele cu bulină roşie.
Şchiopu reuşise atît de bine să-i deschidă ochii lui Jeni, încît aceasta se specializă în corelaţii şi analogii defavorabile primarului. Astfel, eterul află în zilele următoare despre cele 350 de apartamente care s-ar fi putut construi pentru tineri dacă bugetul local n-ar fi avut gaura neagră numită FC TEXTILA; despre aşa numitele euro-pubele care împînziseră oraşul, ghene de gunoi care costau, fiecare, cît un apartament şi-n care "zugravii" îşi rezolvau necesităţile sexuale cu "chiriaşii" lor înainte şi după ce-i omorau; că în piaţă n-au loc ţăranii de mafia ţigănească pripăşită de primar şi că parcările au fost administrate de infractori căutaţi prin Interpol; că nimeni în afara celor din şleahta primarului nu se bucură de noua lege care lasă mai mulţi bani în visteria locală...
Lui Sandu nu i-a trebuit mult ca să se convingă de efectul nul al campaniei sale radiofonice – concurenţi pe care perversitatea nu-i dădea afară din casă îl salutau ca mai înainte -, aşa că se hotărî să adune textele tandemului Jeni-Şchiopu într-o broşurică, nu înainte de a rezolva problema drepturilor de autor cu promisiunea solemnă că va sponsoriza "O viaţă de artist", titlu chiar de el sugerat şi asupra căruia căzuseră cu toţii de acord să-l poarte biografia.
5.
Fatalitatea a făcut să nu mai apuce prima tranşă de viaţă destăinuită, la "Vedete pe pîine", emisiunea în direct pe care Jeni urma s-o transcrie şi stilizeze.
Cărticica lui Sandu apăruse însă chiar în acea dimineaţă. Era încă fierbinte şi abia aştepta să fie distribuită cînd Moşu şi Enţu sunau la uşa boss-ului.

Lidia era în faţa computerului, verifica situaţia invitaţIilor pe care Ion se jurase că le împărţise personal. Tocmai trăsese o ceartă cu taică-su din cauza semnelor de întrebare pe care ea le punea - fără să dezvăluie motivul real al crizei de spasmofilie din iunie - în dreptul bunelor intenţii ale actorului faţă de ei. La urma urmei, oricărui angajat ar trebui să i se îngăduie o încercare pe lîngă fiica patronului. Ea ştia şi accepta datul acesta omenesc, acelaşi care face din nevastă o ţintă a săgeţilor erotice dinspre amicii soţului. Dar neaşteptata declaraţie de dragoste pe care i-o făcuse omul lor de casă – de fapt, conştientizarea ei ca atare, mult mai tîrziu - căzuse într-un context care o încredinţa pe Lidia că Ion nu e străin de sinistra glumă care îi îngheţase sîngele în vine la începutul verii, cînd a fost anunţată digital că e infestată cu HIV. Testul a ieşit negativ, dar spaima i-a rămas. Ca şi în copilărie, cînd a găsit casa devastată, şi-acum crezuse că-i deranjase taică-su fişierele de muzică. Văzînd că-s alandala pînă şi documentele ei intime, se înfurie de-a binelea, dar “Bine aţi venit în universul SIDA” , descoperit în capul unei scrisori pe care nu apucase să i-o trimită lui Andrew în Canada, o ţintui locului. Trecuse o lună şi ceva de-atunci, iar ei îi venea tot mai greu să convertească, în discuţiile cu Sandu, groaza difuză în nemulţumire de ordin profesional faţă de Ion. Se agăţase de preorogativele care îi reveneau din calitatea ei de şefă de cabinet. Nu-i putea însă cere tatălui ei capul lui Ion, întrucît nu sesizase nici o fisură în comportamentul acestuia de după ce-l respinsese fără drept de apel. “Cum să fac oare să vă împac?”, îi zicea Sandu cînd simţea că fiica e pe punctul de a-i reproşa iarăşi ceva lui Ion. “Asta nu mai e echipă!”, îşi spuse el, luîndu-i partea celui mai slab, a cărei situaţie locativă şi familială îl îngrijora sincer.

- Suntem incompatibili, tată. Alege:ori el, ori eu!

Îi arătă totuşi mesajul primit, fără însă a-i mărturisi şi temerile. Căzură de acord că nu era altceva decît umbra virtuală a vechei ameninţări a “zugravilor”. Dacă au văzut că nu mai pot intra în casă de răul sistemelor de alarmă sofisticate, ce şi-au zis: ia hai s-o mai speriem noi o dată pe Lidia, intrîndu-i în scrisori prin hornul computerului...

- O să-l rog pe Ion să schimbe parola şi numărul de înregistrare al Windows-ului, vru să încheie Sandu, calm, discuţtia.

6.

“M-am săturat de programe furate!” ţipă dintr-o dată Lidia. “O să ne trezim cu Poliţia la uşă într-o zi din cauza lor!” îi reţinu o clipă pe vizitatori cu urechile ciulite, în faţa uşii. Sunară totuşi.

Cînd văzu pe cine aduce taică-su în sufragerie, avu o reacţie de copil alintat care-şi strînge jucăriile de îndată ce anturajul îi devine ostil.

- Eu mă duc la demonstraţie, tati!”, şi ieşi salutîndu-l doar pe Moşu.
- Tare-mi mai place de fata dumitale. E aşa de cuminte.
- Luaţi loc...Tinere domn, îmi plac liceenii care nu umblă toată vacanţa

cu seringa în vene, ci dau o mînă de ajutor la clădirea societăţii civile. Dacă te interesează, ştiu un ONG specializat în combaterea suicidului în rîndul vostru. Şeful mi-e bun prieten.

- Domnu' Sandu, eu aş vrea să-şi facă ucenicia în politică, cum ne-a fost vorba...
- Dacă e hotărît, eu pot să-i dau o

misiune chiar acum. Uite, vezi

pachetul ăsta? Conţine 5oo de broşuri electorale. Îţi dau o sută, să le împarţi în cartierul tău. Ce zici?

Enţu era atît de impresionat de camera în care pînă adineaori respirase Lidia, încît nu reuşi să se remarce cu nimic în faţa gazdei, ceea ce-i întări acesteia gîndul că-şi pierde vremea cu el. "Nu de timizi ca ăsta am eu nevoie acum", îşi zise cu amărăciune, după care explică de ce e presat de timp: spectacolul începea peste două ore.

- Oare n-ar fi bine să vină şi Enţu, ca om de ordine?
- Să vină, de ce nu...

Enţu primi o cocardă pe care să şi-o pună în piept ca semn de recunoaştere. Cei doi plecară cu pachetul sub braţ.

Tatăl îl povăţui pe fiu cum să procedeze cu cutiile poştale ale cetăţenilor. Nu făcuse niciodată munca asta, dar aşa credea el că va fi procedînd poştaşul cînd o să-i aducă, la anul, pensia. Enţu era atît de bine dispus, încît catadicsi să dea din cap în semn c-aşa o să facă; deşi ştia că rămîne fără nici o sculă de scris la examenul de corigenţă de peste o oră, reuşise să scape de stiloul care-i împovărase atîta sufletul, uitîndu-l în fotoliu...

V

1.

Lena se bucura de prima ei vacanţă lucrativă, după ce familia de la ţară îi interzisese s-o mai ajute la muncile cîmpului iar sanatoriile deveniseră excesiv de scumpe chiar şi pentru o sindicalistă cu vechi stagii în lupta revendicativă. Luase atît de în serios sfatul medicului de familie, încît intră

În afacerea cu produse cosmetice ca într-o sectă. Colega de Franceză care i-a transmis microbul îi mărturisise într-o pauză că astfel scăpase ea de-un groaznic sindrom nervos, căpătat în condiţii ştiute de toată lumea graţie prezenţei la datorie a lui Sorin, încă învăţăcel de-al lui Moşu la acea oră. Reporterul fusese trimis la un banal concurs de limba franceză organizat de-o fundaţie care încă mai ducea dorul înfrăţirii cu unul din satele apropiate. Un control inopinat arătase însă că întreaga dotare audio-video a şcolii respective ajunsese la nomenclatura comunei, astfel că dezgustul părţii franceze a fost cu greu canalizat şi metamorfozat de Sandu în interes pentru liceul Lidiei şi Şcoala populară. Noul transport de ajutoare era gata de drum, n-avea rost să se compromită o acţiune la care participaseră o grămadă de voluntari dornci să-şi petreacă vacanţa între ţăranii români. Aşa că Mireille îşi duse la capăt misiunea, curioasă şi ea să vadă în ce constă diferenţa între micuţii ei handicapaţi de care se ataşase şi liceul acela de elită.

Intrigată de faptul că elevii nu ţineau deloc seama că ţara lor de vis, Canada, avea şi-o parte francofonă, ea reuşi să transmită lehamitea şi profesoarelor de specialitate, chemate din tot oraşul să corecteze ca la olimpiadă, în duminica lor liberă, nişte lucrări catastrofale.

Cînd fu anunţată surpriza, rămăseseră puţini în sală, mai ales după ce premiile căpătate îi dezamăgiseră profund atît pe părinţi cît şi pe copii. Ce să faci cu revistele alea pe care nici dracu' nu le înţelege? Măcar de-ar fi fost în englezeşte. "Şi-acum vom efectua o tragere la sorţi în urma căreia se va stabili care dintre distinsele doamne profesoare îi va însoţi în Franţa, în septembrie, pentru două săptămîni, într-o excursie sponsorizată de primăria oraşului meu, pe cei trei premianţi!", traduseră ca în transă cei interesaţi. Copiii întrebau ce zice aia, dar emoţia le împiedică pe doamne să mai fie drăguţe chiar şi faţă de părinţi, pe toţi repezindu-i, "gura, tîmpiţilor, habar n-aveţi o boabă!"

Bileţelul extras avea însă numele unei profesoare care nu se afla în acel moment în sală. Mireille interveni, solicitînd, în semn de respect faţă de cei care au îndurat pînă la capăt chinul, repetarea operaţiunii. A doua zi, nefericta care ratase la mustaţă biletul pentru Paris îşi ceru vehement

dreptul la noroc, invocînd argumente care probau că-i fusese imposibil să mai rămînă la liceu după ora 12, cînd începea, în cimitirul de-alături, înmormîntarea mamei celei mai bune prietene, chemată şi aia să depună mărturie.
"De ce n-aţi trimis un copil după mine, doară lăsasem vorbă la scroafele alea unde mă duc!?", ţipă către Mireille, în parcarea hotelului unde o aşteptase toată dimineaţa, după o noapte de refuz politicos al centralistei – conform consemnului - de a-şi deranja oaspetele. La jurnalul local de seară, Sorin strecurase ca pe un fapt divers ghinionul femeii. Isteria astfel declanşată fu potolită în primă instanţă de gardienii publici, apoi de psihiatru, şi-n cele din urmă de afacerea cu parfumuri şi creme în care aceeaşi Mireille o îndemnase să intre.
2.
Lena îl aştepta pe Enţu la ora patru, în sala de teatru a Şcolii populare de artă. Venea din Ungaria un expert în planificarea financiară personală, diamant încărcat de cărţi şi casete audio în care îşi destăinuia secretul reuşitei lui în afacere. Lena însăşi era înarmată cu un reportofon, pentru a nu scăpa nimic din ceea ce ar putea-o scoate din cronicizata datorie la întreţinere. Ar fi vrut ca Enţu să-i explice anumiţi termeni economici, dar şi să caşte ochii la modul în care se fac banii. În curînd va termina liceul, iar mama n-avea nici un chef să-l mai ţină pe banii ei. Bătuse şaua atunci cînd închiriase camera lui basarabencelor, dar mînzul nu pricepuse nmiic. Student, student, dar taxele să şi le plătească singur. Reţeaua de distribuţie în care încerca să-l iniţieze i se părea a fi cea mai onorabilă cale de a intra cu adevărat în viaţă.
În sală îşi dăduseră întîlnire toţi cei futurofobi, ameninţaţi de restructurările de personal din industria textilelor. Li s-a promis chiar şi pensie. Asta era ceea ce o interesa de fapt pe Lena. Să obţină procentul minim care să-i permită acea sută de dolari pe lună. Conştiinţa ei nu era tulburată de nici un fel de conflict de interese între afacerea nouă şi munca de învăţătoare. În vreme ce continua scădere a populaţiei şcolară îi determinase pensionarea anticipată, cremele şi pasta de dinţi erau produse cu o cerere inelastică, se adresau unor nevoi permanente. Cu Enţu, nu-i trebuia salariaţi ori asociaţi. Înţelegea şi ea ce-s alea costuri scăzute ori să vinzi produse originale, care nu se găsesc la măsuţe, dar sub nici un chip nu-şi putea imagina un plan de marketing. Ajunsese să folosească drept atu faptul că produsele ei erau bio-degradabile, iar filozofia lui "Ajută pe alţii şi vei fi şi tu ajutat" cîştigase în ea o fanatică, dovadă stînd solicitudinea faţă de Enţu.
"Accesibilă oricui, e o afacere cu bani lichizi, profitabilă, care îţi menţine tonusul intelectual... Dacă intri în afacere, trebuie să-ţi faci temele!", atîta reţinu Lena, înciudată că fiul ei pierduse acest început, neimprimat din nebăgare de seamă.

3.

Cînd intră Enţu în sală, ungurul vorbea de abilitatea de schimbare pierdută a multora, vinovată de actuala lor fundătura existenţială. Mirosul puternic de lumînări şi tămîie îl împiedica să fie atent la cele spuse pe scenă. Gîndul îi rămăsese captiv în hol, unde Şchiopu fusese depus de-aseară, pe un catafalc încropit din rebuturile cursanţilor de la Sculptură. Directorul Ion ar fi vrut să anuleze întîlnirea de afaceri, dar chiria fusese plătită cu mult timp înainte, aşa că participanţii se văzură nevoiţi să-şi facă loc printre coroane şi flori şi s-arunce o privire înspre chipul vînăt al regizorului. Era aşteptată întîia lui soţie. Cînd însă radiofonista văzu cît de numeroasă e familia celui care-i lăsase impresia că a murit în aşternutul ei ca un cîine bătrîn retras în pădure, intensitatea lacrimilor îi scăzu brusc. Defunctul urma să fie transportat acasă în acea seară, imediat după ce spectacolul in memoriam se va fi terminat. Metropola refuzase cu eleganţă orice manifestare specială, motivînd că teatrul era întors cu fundul în sus de echipele de meşteri. Ca să n-aibă mustrări de cuget faţă de cel mai nesăţios consumator de fonduri din grijă, Consiliul Judeţean, ordonatorul de credite al teatrului, trimise totuşi un inspector cultural să asiste la priveghiul de sunet şi lumină din piaţa orăşelului. În ciuda protestelor unora, care vedeau în depunerea lui Şchiopu în hol ceva de prost gust – "imaginaţi-vă ce-ar fi dacă patronul magazinului din colţ ar fi şi el aşezat, mort, printre pîine şi cîrnaţi, să-şi ia clienţii un ultim rămas bun!"

"Dacă nu vreţi să ajungeţi ca domnul din hol, imobili într-o lume în continuă mişcare, morţii vii ai societăţii post-moderne, atunci e bine să acordaţi mare seriozitate în lecturi şi ascultări de casete", îşi adaptă din mers vorbitorul discursul pregătit de-acasă la realitatea sălii.

4.

Lena strîmbă din nas cînd îl auzi pe Janos spunînd că afacerea trebuie să fie a doua sursă de venituri, motivaţia pierzîndu-se altfel, dar acceptă din cap teza exemplului personal, notîndu-şi: "nu pot să aud ce spui deoarece ceea ce faci strigă".

Zicala îi atrăsese atenţia şi lui Enţu, aşezat cu două rînduri în spatele maică-sii.

"Nu-ţi cheltui banii şi timpul, ci investeşte-i". Lena nu se putu abţine să nu-i facă un semn fiului, să bage bine la cap vorba asta, c-o zice un străin, nu ea.

Pensia ei - abia acum află -, depindea de mai mulţi factori. În primul rînd, trebuia să realizeze un punctaj care să-i permită să fie atrăgătoare pentru proprii ei pui. După aceea, la rîndul lor, bobocii – cei pe care i-ai covins şi îi ajuţi să se apuce de afacere - trebuia să se dovedească buni comercianţi, astfel încît şi după desprinderea de ea să facă punctaje mari. Cînd crezuse că totul e bine, află că pensia e condiţionată de întreţinerea

în permanenţă a reţelei proprii, adică o pierzi dacă urmaşii se pun pe tînjeală. Stătea aşadar la cheremul lor. Va trebui să fie extrem de atentă cu puii pe care îi va încălzi la sîn, nu fiindcă ulterior s-ar dovedi răi, ci neviabili. Îi venea greu să gîndească pe termen lung, dar se strădui. Situaţia de-acasă nu-i permitea să revină la disperarea obişnuită. Uitîndu-se în sală, îşi zise că destul se sihăstrise alături de Moşu. Va avea şi ea relaţii de prietenie, personale cu cei cu care face negoţ. Dar dacă se va dovedi chiar ea veriga slabă a lanţului, încît să se aleagă praful de pensia celei care o iniţiase? N-o s-o apuce pe biata Tanţa iarăşi dorul de ducă în Franţa?
Totul depindea de capacitatea ei de a construi echipe, iar cu Enţu era cam greu să faci ceva. Ăsta nici seminţe în piaţă nu e în stare să vîndă. Va asculta cu sfinţenie casetele, va conspecta în măsura puterilor ei cărţile...
"Nu face nimic singur, fie că înveţi pe cineva, fie că înveţi de la cineva" i-a plăcut foarte mult, subliniind-o de trei ori.
Era curioasă să vadă ce anume din cuvîntul ăluia reuşise să-i stîrnească lui Enţu interesul. "Să-ţi placă ceea ce faci, învaţă să iubeşti ceea ce trebuie să faci ca să ajungi la fericire, adică la a iubi ceea ce faci"... Dacă nu va regăsi asta în caietul lui Enţu, atunci chiar că nu mai avea nici un rost să pună vreo bază în el. Cică faci copii ca să ai pe cine te sprijini la bătrîneţe...

5.

Moşu nu intra în vederile ei la capitolul de creştere a afacerii.
Cînd s-a întors la prînz, i-a povestit că-i găsise lui Enţu o slujbă, lipitor de afişe sau aşa ceva, după care Lena observă că soţul ei are un ochi umflat.
- Ce-ai păţit, omule?
Îl întrebă cu o aşa insistenţă, că pînă la urmă i-a mărturisit că-l lăsase pe fiu în centru iar el s-a dus la piaţă, să mai arunce un ochi pe la preţuri. Îşi făcea antrenamente pentru postura de pensionar. Şi a văzut la o tarabă nişte pătrunjel tare frumos.
- Să nu zici c-ai cerut de pomană!
Moşu se înfuria de fiecare dată cînd apucătura lui era tratată ca o infracţiune şi nu cu indulgenţa cu care vorbeşti de cleptomanie, să zicem. Era în stare să analizeze raţional ceea ce i se întîmplă, avea puterea de a fi pus faţă în faţă cu slăbiciunea sa, făcea chiar comentarii cu privire la industria milei în care i se întîmpla uneori să activeze, dar toate acestea erau cu putinţă doar atîta vreme cît interlocutorul făcea minimul efort de a se documenta în domeniu, de a nu fi robul prejudecăţilor. Diferenţa dintre ceea ce auzea că face el din cînd în cînd şi cerşetoria adevărată i se părea imposibil de trecut cu vederea, chiar dacă urmările de imagine erau dezastruoase. Lena încerca să-i explice cît de absurdă e pretenţia lui ca toţi cei cărora le iese în drum în acele clipe de rătăcire să fie în cunoştinţă

de cauză. "Atîrnă-ţi de gît istoria cu bunică-ta, poate ţi-or da mai mult!", răbufnise ea odată. Acum era în timpul serviciului, slavă domnului, nu-şi permitea să ...
- Şi ce-ai făcut? Zi mai repede, că trebuie să plec.
- M-a pus dracu' şi-am început să mă plîng de pensia mică, că nu am să cumpăr toată legătura, dacă poate să-mi dea numai cîteva fire, de poftă. I-a sărit ăluia ţandăra. Avea aşa, cam la treişcinci de ani. Că matale, adică io, ai dus-o bine, nu făceai foamea la vîrsta mea, erai şef, şi vii acuma şi te plîngi. Pe toţi pensionarii i-aş împuşca. Gata, v-aţi trăit viaţa. Noi ăştia tinerii nu ne-o putem trăi pe-a noastră, de răul vostru. La vîrsta mea, voi aţi preluat ştafeta de la ăi bătrîni, v-au dat şantiere şi fabrici şi edituri, scaune călduţe unde voiau muşchişorii dumneavoastră, iar acuma, cînd vin eu la preluare, ce văd? Un cîine jigărit cu limba scoasă, care nu-mi dă puterea, ci îmi cere să-l duc în spate. Nu, nenişorule, mie să-mi dai ştafeta, torţa olimpică!... Dar tu, pula ştafeta! Nu mă interesează dacă ai băut-o sau ţi-a fost furată. Mie să mi te dai jos din cîrcă imediat, ca să te împuşc ca pe un vagabond ce eşti. Nu-s fraier să alerg de bezmetic cu-n hoit în spate!
Moşu mulţumi în sine că nu fusese linşat de toţi acei tarabagii care se regăsiseră în opinia tînărului cu verdeaţă şi vedeau în el ţapul ispăşitor al destinului lor rău. Un singur pumn a primit, aşa că s-a dus la o băbuţă cu mărar, în celălalt capăt al halei, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat.
Lena îi puse o compresă cu gheaţă la ochi, apoi plecă la "adunare".
6.
În sală, lui Enţu nu-i fu greu să dea cu ochii de Lidia. Avea un catalog impregnat cu mostre de parfumuri care se activau la simpla atingere cu palma, astfel că preocuparea olfactivă o împiedicase multă vreme să-l zărească. Nu era cu gardienele, ci mai rău, cu mătuşă-sa Ana, care-l făcuse odată de rîs pe stradă, cînd l-a recunoscut în persoana celui care-i păzea de vis-a vis intrarea în bloc la fiecare vizită a nepoatei. "O iubesc", replicase el ordinului de a o lăsa în pace, că nu-i de nasul lui. " Măi, tu eşti ca rîia. Arunc apă clocotită pe tine dacă te mai prind în preajmă!", încheie ea fără nici o urmă de înţelegere în glas. Enţu nu mai reuşi decît să bîiguie: "Ce, n-am voie să stau în stradă? E un loc public..."
Ar fi vrut pe amîndouă să le vadă acum inspirînd nu Chanel, ci otravă de şoareci volatilă.
Uneori Lidia nu se putea abţine şi corecta în şoaptă atît erorile de exprimare în Engleză ale ungurului, cît şi traducerea asigurată de profesoara ei de la liceu.
Privirile lor se intersectară în cele din urmă, şi amîndoi se întrebară ce semnificaţie să aibă inflaţia de întîlniri a acelei zile, după o vacanţă în care Lidia aproape că-l uitase. Şi pentru că nu-l mai interesa deloc ceea ce

auzea, Enţu îşi puse walk-manul şi ascultă o înregistrare mai veche de-a lui Ion, de pe vremea cînd Şchiopu încă îl mai ţinea în probe.

Am o nevastă grasă şi cam proastă, vorba cîntecului. I-am promis c-o scot la plimbare dacă mai slăbeşte. Dar n-am lăsat-o să mă usuce de bani cu tot felul de aparate ori medicamente miraculoase, ci am căutat locurile unde se punea de-o grevă a foamei. Am devenit, cum se spune, impresarul Mariţei. M-am dus la Asociaţia Nevăzătorilor şi le-am spus celor de-acolo că nevasta mea e dispusă să bată recordul de inaniţie pentru cauza lor. I-am suflat puţină sare în ochi, ca să pară de-a casei, apoi am instalat-o în faţa comisiei care supraveghea desfăşurarea corectă a înfometării. În concertul de burţi care chirăiau acolo, a ei era, de departe, solista. Ziceai că înghiţise un CD cu guiţat de porc, pe care nişte forţe oculte i-l activează prin telecomandă. Reprezentanţii presei s-au bulucit să-i ia interviuri, dar ea n-a zis nimic din gură, lăsînd doar maţele să vorbească. Reportajele şi articolele au ajuns pe masa guvernanţilor şi au produs un asemenea efect, încît au început ăia să-şi scoată unii altora ochii, la figurat, în semn de solidaritate cu orbii. Bineînţeles că după aceea şi-au luat cu toţii, la propriu însă, certificate de handicapaţi şi s-au procopsit cu scutirile fiscale aferente.

i

VI

1.

În seara asta vă voi spune o poveste de iubire cu Mariţa în rolul principal.

Era pe vremea cînd umbla după o casă a ei. Nu mă întîlnise încă pe mine, dar voia să aibă un cuibuşor separat, departe de părinţi. Şi ştiţi cum alegea casa? Pur şi simplu o zgîlţîna ca pe meri, pînă ce nu mai rămînea nici un geam nespart. Făcea anumite calcule şi de fiecare dată ajungea la concluzia că imobilul respectiv nu-i rezistent la un cutremur ţeapăn. După aia pleca pîş-pîş, lăsîndu-i pe locatari să înoate în cioburi.

Aşa a ajuns şi la blocul meu. A citit în ziar că vecinul meu de la nouă vinde garsoniera, şi-ntr-o bună seară numai ce simt că se cutremură pămîntul sub picioare. "A avut dreptate Hîncu!", mi-am zis, amintindu-mi cum rîsesem ca prostul de previziunile ăluia. Am revăzut filmul vieţii mele, după care am zbughit-o pe fereastră, în stradă. Aşa fac de obicei. Stau la etajul doi. De firea mea sunt aşa, mai nevricos. La primele semne de ceva – inundaţie, şoricel, cutremur ori incendiu -, eu, ţuşti! Pe geam, pe scurtătură. De-aia mi-am rupt pînă acuma de trei ori picioarele şi de cinci ori mîinile. Ultima oară am plonjat pe beton din cauza propriilor mei cîrnaţi fripţi. La un moment dat m-a înconjurat aşa de tare fumul, că am uitat de unde provine şi mi-am luat cît ai clipi zborul. Decît să mor în chinuri ca disperaţii care-şi dau foc în faţa Primăriei, mai bine stau o lună în ghips, dar cel puţin trăiesc. Aşa am raţionat şi-n acea seară, cînd Mariţa verifica de jos stabilitatea garsonierei de la nouă.

Dar, spre marea mea uimire, de data asta n-am mai simţit că-mi intră picioarele în burtă, nici că mi-au sărit dinţii pe trotuar. Era ca şi cum aş fi căzut pe vată. "Aoleu, sigur am murit, că prea mă simt bine!" Dar n-am văzut nici îngeri, mici sfinţi, ci o arătare grasă şi păroasă, pe burta căreia mă aflam. "E clar, am fost răpit de extratereştri!" mi-am zis eu atunci. "Nu vă supăraţi, sunt cumva pe Marte?" "Nu, drăguţule, eşti pe mine!" îmi răspunde Mariţa cu dragoste. Fiindcă am uitat să vă spun că, în afara cutremurelor, ea mai are o dambla. Crede în dragostea la prima vedere. O ţigancă tocmai îi ghicise că fericirea o să-i pice din senin. Ori eu, exact asta făcusem…M-a dus acasă la ai ei şi, pînă să-mi revin total din şoc, m-am trezit însurat cu salvatoarea mea. Acuma stăm în apartamentul meu, dar deja zice că-i prea strîmt. Cică a pus ea ochii pe nişte case frumoase, dar vrea să mă duc şi eu la testarea lor. Aşa că dacă o să vedeţi pe cineva că vă scutură blocul ca pe nuci, să nu vă speriaţi. E nevastă-mea.

Cînd se reîntoarse la masa lui, Ion îl găsi pe Enţu gata de mărturisiri complete. Nu avea însă vreme de el, întrucît Şchiopu îl aştepta cu textele

la cenzurat. Deşi abia reuşise să fie inclus în program, intervenţia lui Sandu îl împinsese în postura de coordonator al spectacolului. Regizorul era atît de ocupat cu iniţierea ultimei sale iubiri în tainele radiofoniei adevărate, încît delegase mulţi actori să-l reprezinte la manifestările care aveau loc în oraş, pe afişele cărora ceruse în mod expres să fie trecut, parcă anume să dea şi mai multă bătaie de cap biografului. De aceea n-a acceptat decît în ultimul moment de viaţă ca Jeni să înoate prin hîrţoagele lui.
Îi acordă totuşi cinci minute, timp în care Enţu îi ceru părerea în legătură cu ceea ce îi povestise un coleg de liceu că ar fi citit într-o carte. Cică unul a pus - din greşeală şi nu prea - otravă în flaconul cu diazepan al unei asistente pe care o antipatiza un pic. Aia n-a murit din prima, aşa că tipul s-a cărat în Occident fără nici o mustrare de cuget. "Comuniştii nu-s în stare să facă nici măcar otravă ca lumea!" îşi zicea în vreme ce trecea prin frontierele Europei ca prin brînză. Dar sora - sau chelneriţă, ce-o fi fost - tot a murit, a doua zi, cînd a luat un hap de nervi c-o bate la cap fostul ei prieten.
Ion îl readuse imediat la realitate, amintîndu-i că el, Enţu, nici măcar n-o putea atinge, darmite s-o poată servi pe Lidia cu o bomboană otrăvită. "În plus, pot să pun pariu că-l studiază pe Kundera ăsta, cum zici că-l cheamă, la Literatură universală", încheie mentorul întrevederea.
Enţu nu simţise nici o ruşine că nu auzise de autorul respectiv. La urma urmei, ea învăţa într-o clasă cu profil umanist, pe cînd el studia din greu Instalaţiile sanitare.
În schimb, asta îi oferi lui Ion prilejul de a medita, în drum spre teatru, la cît de simplu le vine unora să scrie, copiind idei dintr-o parte şi alta. Era convins că aşa se făceau toate cărţile. Nu şi monologurile lui, care erau rodul unei inspiraţii de moment, la care se adăuga o crasă ignoranţă în domeniul revuistic, din cauza lipsei de timp şi a fricii c-o să se molipsească de la monştrii sacri.

2.

Puţini însă îl apreciau pe-acest Seinfield local care-şi etala inima în faţa reflectoarelor. Suferinţa îi era compensată de uriaşul succes de public al textelor lui de hip-hop. Doar cei dinăuntrul fenomenului ştiau – sau mai degrabă presupuneau – cine îi ajută pe "Tremens" să se menţină în topul găştilor de gen. Pur şi simplu îl zgîriase la urechi cîntecul pe care-l auzise în sala de repetiţii a Şcolii de artă, unde Ralu şi Denis îşi consumau energia urlînd în microfoane un rock de neînţeles. Mai întîi i-a întrebat dacă sunt cu taxele la zi, după care de ce ţipă ca dementii, şi-n cele din urmă, dacă n-ar vrea să treacă la hip-hop. Ca să menajeze instrumentele – toba mai avea o chemare, iar chitara electrică putea oricînd declanşa un incendiu din cauza repetatelor perfuzii şi transfuzii aplicate de-a lungul

anilor ca s-o ţină în viaţă - , Ion începu să fure fără jenă negativele tututor formaţiilor care făceau imprudenţa să emită prin Internet, cerîndu-le băieţilor în schimb idei originale de text. Curînd trecură peste orgoliul prostesc al vîrstei şi acceptară nu doar intervenţiile stilistice ale şefului, ci-l rugară să încheie următorul contract: "Ce s-o mai frecăm atîta în eprubetă, nea Ioane. Matale eşti meseriaş. Noi îţi dăm viaţa, iar tu ne-o bagi în artă.. Noi ducem greul cu publicul, iar tu îţi iei partea. Dar dacă vrei să ne strici minţile, mai bine aruncă-te de pe-acuma în rîu cu bolovanul de gît. Mucles!"

Şi mai tainică era însă munca lui la roman, despre care nu-l luase gura pe dinainte nici măcar în faţa Lidiei.

Îi înţelegea foarte bine pe violatorii proprietăţii intelectuale, deoarece el însuşi era unul dintre aceştia. Mai precis, făcea parte dintr-o reţea de plasare a softurilor, subtilizate cu mult mai multe riscuri decît implicau ticurile concetăţenilor săi.

Lidia era una din beneficiarele lui fidele, în ciuda deranjului moral pe care i-l dădeau uneori puseele de conştientizare a ceea ce înseamnă drepturi de autor. Ca să se pună în ordine cu sine, în cursul acelor rarisime crize - asemeni elevelor care aprind lumînări după întîiul chiuretaj - cumpăra la întîmplare un CD original, cu toate că vînzătorul îi oferea acelaşi produs, dar fără timbru şi de zece ori mai ieftin.

3.

Nu-şi putea permite să menţină vie relaţia cu prietenul ei din Canada altfel decît prin intermediul acestor programe fără licenţă. Dacă n-ar fi ştiut că Andrew făcea zilnic o navetă de mii de kilometri ca să muncească în locul cel mai bine plătit, poate că proza ei multimedia ar fi fost mai puţin rudimentară.

Ion aflase de existenţa iubitului ei secret atunci cînd o învăţase cum se foloseşte e-mail-ul. Şi-a notat adresa primei expedieri şi, concomitent, şi-a scos-o de la inimă pe fata patronului. Cînd apăru şi Enţu în clubul respinşilor, îi oferi bucuros cheia de la căsuţa poştală a celui ales de domniţă. Nu fu însă atît de puternic încît să-i deconspire modul în care a reuşit el să treacă de şoc, deşi i-ar fi trebuit doar cîteva cuvinte: Puştiule, alege-ţi, ca mine, o gagică urîtă, proastă şi grasă, pe care s-o cheme Mariţa ori Safta şi care să vadă în tine un Dumnezeu. Iubirea curată pe care o vrei între tine şi Lidia nu e posibilă decît dacă tu eşti homosexual iar ea lesbiancă.

Enţu avea un amic, Albu, care izbuti să intre în cutia poştală a lui Andrew şi să-i citească toate mesajele pe care Lidia i le porţionase cu grijă pentru seara cînd el vine frînt de la muncă şi se gîndeşte la ea dar nu atît de intens încît să poată citi mult şi complicat. Textul era însoţit de imagini care o arătau cum îl scrie şi de un wave în care i-l citea bilingv.

Nici măcar acea mîncare mestecată nu apuca s-o mănînce, într-atît de epuizantă părea să-i fie slujba.
Cu un mic efort, liceenii reuşiră să intre şi în computerul lui Andrew, dar nu găsiră interesant decît un fişier cu fraze tip pentru scrisorile de dragoste. Numele Lidiei era între ale multor altor destinatare din lumea întreagă.
"Vrei să-i bag mortul în casă?", îl întrebă hakerul, gata să detoneze bomba cu viruşi în garsoniera virtuală a canadianului.
"Nu, dă-l dracului. Hai şi la ea acasă", răspunse Enţu, înfierbîntat ca în faţa unei stripteuze.
Computerul Lidiei fu şi el spart, dar cu mai multă greutate, combinaţia norocoasă de nume, zodii şi date de naştere - în posesia cărora Enţu intrase în decursul atîtor ani de filaj – lăsîndu-se mult aşteptată. Enţu avu impresia că se află cu adevărat în camera ei, c-o vede dormind, o aude respirînd, că-i răsfoieşte prin caiete şi i se joacă cu păpuşile. Cînd i-a descoperit fişierele mp3 a exclamat ca în faţa celei mai bogate discoteci văzute în viaţa lui. Lidia avea aproape tot ce se crease mai bun în muzica mondială, în vreme ce el încă se mai ruga de unul şi de altul să-l împrumute cu vreo casetă la modă. Nu se abţinu şi ascultă o melodie la întîmplare, în timp ce îşi continua cotrobăiala. Dădu şi peste o fotografie de-a ei, făcută la aparatul digital cu care îl amenința mereu. Se simţea atît de bine la ea în computer încît nu ştia cum să-l facă pe Albu să mai întîrzie plecarea. Dar acesta se plictisise. N-a găsit nici o poză porno, mutra gazdei nu-i plăcea, dar cel mai tare îl stresa rugămintea lui Enţu de a-i cruţa hardul tipei.
Cînd văzu că nu se regăseşte în jurnalul ei nici măcar la şi alţii, Enţu avu o tresărire de orgoliu şi îl lăsă pe haker să-i ungă clanţa cu excremente, scrisoarea cea mai recentă către Andrew începînd astfel cu "Bine aţi venit în universul SIDA!"
"Ce-i asta?", îl întrebă, şi-atunci află despre ultima distracţie a tinerilor din Bulgaria: după ce constată că au făcut rost fără voia lor de HIV, îl dau şi altora, înţepînd discret necunoscuţii din discoteci ori tramvaie, cărora le strecoară în buzunar respectivul welcome.
Îşi copie pe o dischetă fotografia ei precum şi rezumatul romanului "Valsul de adio" de Milan Kundera, extras la întîmplare dintr-un dosar numit "Literatură universală". Avea să-şi lipească de retină noile fetişuri la "Rozena", cu ora, deoarece n-avea calculator acasă.
Dar cînd i-a cerut lui Albu să-i procure HIV, a sărit ăla ca ars: "Bă, tu eşti dement, să mor eu. Vrei să mă bagi la belea!" Abia după ce-i jură că glumise obţinu promisiunea unei seringi originale care să mai aibă urme de sînge şi heroină, la un eventual control.
S-o bage în sperieţi, asta da, acceptă şi i se pare chiar amuzant.

4.

Acum sosise ziua corigenţelor – Albu rămăsese, în mod surprinzător, la Matematică, iar Enţu, la Română - , un bun prilej de a se întîlni.

Reuşi cu greu să scape de maică-sa, numai după ce-o asigurase că a priceput mesajul ungurului.

Era patru, iar el, la şase, susţinea examenul. Nu avea emoţii, întrucît ştria ca pe apă cele din urmă versuri ale lui Marin Sorescu, autor din care profesoara lăsase să-i scape că-l va întreba în exclusivitate.

Îl aşteptă pe Albu, din instinct, un sfert de oră, pe-o bancă din parc, după care se îndreptă spre liceu. I-ar fi prins bine să aibă din timp acel gadget asupra lui, ca o amuletă, dar ce să-i faci dacă datele întîlnirii rămăseseră ca-n tren... Nu putuse afla unde se ascunsese toată vara Albu, deoarece n-avea acces la viaţa găştii acestuia, şi-n general, era rupt de cartier, în ciuda respectului pe care îl purta unora din şefi şi "Tremenşilor" în special, din ale căror stihuri împrumuta copios în rugăciunile de seară. Spre groaza lui însă, i se întîmpla uneori, în genunchi fiind, să debiteze nişte chestii care n-aveau nici o legătură cu divinitatea, dar care-i veneau direct din inimă. "Am un suflet tarat, am un vierme în mine!" şi-a zis odată, după ce a identificat sursa cuvintelor rostite fără voia lui: refrenul unei melodii dance, "la mare, la soare, femeile sunt goale, femei adevărate, agaţă-le pe toate". Bineînţeles că băieţii îl ocoleau ca pe un lepros, cu-n asemenea suflet de gabor. De Albu îl lega ciclul primar, petrecut în aceeaşi bancă, şi-atît. Drumurile li se separaseră. Dacă n-ar fi existat Lidia, poate că acum ar fi fost locţiitorul lui. Cu doi ani în urmă, cînd numai o urmărea de la distanţă, părea pe deplin integrat în universul ei. Era convins că Nuşa – aşa o botezase înainte de a-i afla numele adevărat - ştie că e urmărită şi acceptă situaţia. Se simţea în deplină siguranţă, ca atunci cînd acţionezi după un plan infailibil. Probabil aşa fusese doar în burta mamei, ori cînd era în grija bunicii, despre care îşi mai aminteşte doar cum provoca ea evenimentele care trebuia să fie învăţătură de minte pentru el. Odată mergeau pe trotuar şi au văzut un copil de vîrsta lui care îşi amuza prietenii traversînd la mustaţă înaintea maşinilor. Buna tocmai îi zisese că-n fiecare dintre noi stă Mîntuitorul. După ce i-a urmărit jocul periculos, ea îl îndemnă pe ăla să mai facă o cascadorie, doar-doar l-o călca bibiul, să vadă Enţu în direct ce înseamnă să fii neascultător. Accidentul nu s-a produs, dar lui i-a rămas vie posibilitatea producerii. Dacă ar fi continuat să rămînă la nesfîrşit în umbra Lidiei şi n-ar fi încercat să traverseze şi el - cu precauţie, nu orbeşte! - şoseaua aceea plină de pericole numită *viaţă*, n-ar fi putut să iasă niciodată din proiectul criminal în care îl zăvorîse baba. Doar gestul de solidaritate cu acea carne de tun a bizarei concepţii despre educaţie credea Enţu că îl va salva. Acum îi era limpede că ieşirea la rampă în faţa Lididei nu fusese altceva decît o aruncare cu ochii închişi sub roţi de TIR.

N-avea nici o hîrtie şi nici un pix la el, şi-n plus, îl dureau groaznic măselele. De pe broşuri îi zîmbea larg Sandu.

5.

Avu o scurtă discuţie cu Ion, pe care îl întîlni în poarta liceului. Venise după nişte forţe umane care să-l ajute la căratul coşciugului. Îl asigură că la opt va fi şi el la spectacol.

Sandu lăsase totul în grija lui Ion, ba chiar abandonă corabia în ultima clipă, de teamă să nu-i fie asociat numele cu iminentul kitsch al depunerii mortului pe scenă. Iniţiativa aparţinea Primarului, în care se trezise brusc respectul faţă de "o mare personalitate a culturii româneşti, prăpădite în casa noastră". Desigur, dorinţa lui ascunsă era ca măcar una din televiziunile centrale să preia ceremonia funerară la care îşi anunţaseră participarea cele mai bune trupe de dance, hip-hop şi rock din oraş.

În sinea sa Primarul era măgulit că soarta dejucase planul bătrînelului pidosnic şi cretin. Natura era deci de partea lui în campanie; bomba electorală explodase chiar în mîinile artizanilor ei. O să aibă grijă de Ion, fiul său risipitor de curînd întors acasă.

VII

1.
Lidia fusese botezată astfel în speranţa că-i va fi de-ajuns o simplă atingere a veşmintelor terapeutului ca să se vindece de bolile moştenite de la maică-sa, care, de cînd se ştia, plătise minunea de a rămîne gravidă, ducerea la capăt a sarcinii şi, în sfîrşit, supravieţuirea pînă după cea dintîi alăptare a fetiţei. Nu numai că a reuşit s-o hrănească natural trei luni, dar i-a şi putut urmări evoluţia dentiţiei, printre picăturile de conştienţă ale comei în care o adusese încrederea în bio-energeticieni. Informaţia cu care a plecat dincolo, după cinci ani de grea suferinţă, a fost că Lidiei îi căzuse primul dinte, dar nu în mod firesc, ci la grădiniţă, unde o lovise un ştrengar cu linia peste gură. Probabil că întoarcerea pe toate feţele a întîmplării, în bucătărie, i-a împiedicat pe fiică şi soţ s-o vadă efectiv murind. Plecase împăcată.

2.
Sandu o îngrijise cum numai un îndrăgostit era în stare s-o facă.
Noua lui secretară pur şi simplu îl scosese din minţi, în ciuda faptului că era cu opt ani mai în vîrstă ca el. Celelalte amante nu îndrăzniseră să intervină în viaţa lui de familie dincolo de pragul sexual pe care se obişnuiseră să-l calce ori de cîte ori le-o cerea şeful. Ana însă l-a învăţat cum să schimbe plosca, cum să prepare ceaiurile prescrise, şi nu o dată i-a făcut ea însăşi mîncare Lidiei.
"Ce m-aş face fără tine?", aşa se sfîrşeau întotdeauna luările lor de rămas bun, în holul casei alor ei. Îi ştergea lacrimile, îl pieptăna şi îi punea în sacoşe oalele cu supă de găină, pentru bolnavă, şi cremă de zahăr ars, pentru fetiţă, şi-l implora să nu ia în seamă bombănelile de om nebun ale lui taică-su şi nici ameninţările maică-sii că-i rupe picioarele dacă-l mai prinde venind la ei, om cu nevastă şi copii, ce-ai de vorbit cu Anica?
Deşi avea pe suflet o mulţime de lucruri, o singură dată îl plictisise cu o tîmpenie de-a ei. Erau la uşa aceluiaşi doctor, în faţa lor se întindea timpul a douăzeci de consultaţii. Acolo se cunoscuseră - se simpatizaseră de la început -, şi-acum stăteau unul lîngă altul pentru a treia oară.
"I-am cumpărat nepotului meu o broscuţă ţestoasă. Ştii, din alea micuţe. Să-i iei şi tu Lidiei. Îi place să stea numai pitită, într-o sticlă de Coca Cola umplută cu apă şi frunze. În fiecare zi îi schimb aşternutul. Gigel, fiul soră-mii, uită de îndatorirea asta. A auzit că specia cu tîmple roşii e rezistentă la foame, şi de aia nu se mai osteneşte să-i dea de mîncare. Eu mă joc cu ea, eu o hrănesc. Viermişorii miros aşa de greu, că-mi vine să vomit de cum deschid pliculeţul. Intru în baie, mă spăl pe faţă, văd flaconul cu pilule şi-mi spun că aşa trebuie să fie cînd eşti însărcinată. Adeseori visez asta, Sandule. Simt că-mi mişcă ceva în burtă, ba uneori

chiar alăptez doi pisoiaşi... Am 40 de ani, băiete. Te-aş invita *chez-moi*, la o cafea, dar mi-e teamă să nu te pierd pentru totdeauna. Familia e numeroasă, fiecare are draci. Nu am o cameră a mea. De cînd a plecat psihologul din fabrică, o ţin într-o migrenă. El ştia că-mi urăsc rudele şi că aştept un potop ori un incendiu care să mă scape de ele. M-aş culca deodată cu zece bărbaţi, să fiu străpunsă de spadele lor... Glumesc, evident. Mi-am îmbrăcat dantura, îţi place? Ţin minte că doctorul mi-a spus să ţip în gura mare ce mă apasă. Asta fac acum. Ştii că ieri am spart cu ciocanul o vitrină, în casă? Din pricina indolenţei lui Gigel faţă de brosuţă. El m-a bătut la cap să i-o cumpăr. Nu-mi tihneşte concediul de baby-sitter. A avut dreptate psihiatrul cînd a spus că o să înnebunim cu toţii, treptat. Mi-a trecut gîndul sinuciderii, m-am vindecat, dar tot mai des simt nevoia de a fi violentă, de a înjura ca în vis. Ţie nu ţi se întîmplă? E trecut de ora cinci. Trebuie să-mi iau vermişorii. De la douăzeci de ani iau anticoncepţionale. Nu mai sunt aşa de tînără. Am deja tîmplele roşii".

Sandu n-a mai aşteptat ca restructurarea să ajungă la Ana, ci a luat-o sub aripă, de la întîiul lunii viitoare.

Nu fusese niciodată căsătorită, dar avea o vocaţie maternă de care se săturase să profite doar nepoţii, mai întîi, iar după ce-i cumpărase Sandu garsoniera, pisicile, aşa că Lidia deveni în scurtă vreme siameza ei preferată. Îi făcea plăcere s-o audă leorbăind în bucătărie, în vreme ce ea şi cu tăticul rupeau patul de amor.

După moartea soţiei, Sandu a început să-şi scoată mai des băbuţa la plimbare. Le deveni curînd limpede că numai conspiraţia putea întreţine focul dragostei, aşa că Ana se reîntoarse în hainele de tanti la uşa căreia Sandu bate cînd i se face dor de-un sfat bun şi-o ciorbă caldă. Îşi asumase statutul acesta nu doar în ceea ce-l privea pe tată, ci şi pe Lidia, şi cu cît menopauza se instala mai meticulos în ea, cu atît sporea interesul faţă de educaţia ultimei, în detrimentul virilităţii celui dintîi.

De la ea prinsese Lidia gust pentru afaceri cu cosmetice. Voia s-o înarmeze cu tot ceea ce îi trebuie unui estic ajuns în Occident. Nu ştia că Lidia se legăna în dulcele gînd al emigrării încă din copilărie, cînd refuzase să creadă în moartea iubitului ei văr.

3.

Se trezea uneori dialogînd cu el şi, cu cît înainta în vîrstă şi percepea mai bine realităţile sociale, cu atît mai uşor găsea în acele conversaţii cheia dilemelor sale. Pe nesimţite, verişorul ajunsese din rai în Canada şi-i trimitea vorbă că e bine şi că o aşteaptă şi pe ea acolo unde nu-s nici ţigani, nici cîini vagabonzi, nici pornografie la televizor.

Într-o bună zi, abia întoarsă fiind de la mormîntul familiei, i se întîmplă ceva ciudat: primi un e-mail tocmai din Toronto, de la un anume Andrew, care a dat peste site-ul ei. Ca orice orfan, Lidia atîrnase de peretele

Înternet o fotografie de-a mamei sale, din liceu, însoţită de scurte date biografice. Aşa înţelegea ea să se joace cu lucrurile rămase de la părintele dispărut. Ăla i-a povestit – într-o scrisoare comercială care făcea exces de confesiuni, de dragul personalizării - cum a reuşit el să scape de facultate. Nu terminase de inventariat fetele din cimitirul virtual. Venise toamna, şi abia de începuse partea mai noroioasă a aleilor est-europene. Nu voia să piardă nici un chip frumos. Nopţile de invocare i se păreau suportabile în compania lor. I-a zis că are o mamă simpatică. Trebuia să depăşească empirismul care îl făcuse cunoscut doar în cercul restrîns de prieteni. Primea puţini bani pentru serviciile astea, dar suficienţi ca să-şi pună întrebarea la ce bun studiile superioare. A picat rău, prin urmare, începutul anului universitar. Cercetarea de piaţă pe care o efectua "în cizme de cauciuc" era mai importantă decît cursul inaugural. Simţea că are marketingul în sînge. Totuşi, ca să-l vadă student ai lui cheltuiseră maşini şi proprietăţi. L-au înţeles pînă la urmă, deoarece aveau şi ei o Joană care le murise demult. S-au mulţumit cu veştile dinspre ea. "Numele acelea, din partea greu accesibilă a cimitirului, mi-au completat baza de date, astfel că, la puţină vreme după aceea, am demarat o afacere prosperă", continuă Andrew. A început prin a suma la rudele celor duşi, întrebîndu-le dacă nu le-ar interesa să comunice cu ei prin intermediul lui. "Am folosit şi arme din arsenalul de promovare a serviciilor prin Internet şi de telefonie mobilă". Colegii lui din amfiteatre abia reuşeau să înţeleagă pe ce tărîmuri calcă, în vreme ce el făcuse deja programări pe două luni înainte la cabinetul de spiritism.

Lidia acceptă să intre în joc şi îi răspunse - emoţionată, căci pentru întîia oară mama ei vorbea prin degetele sale: "Să ştii că şi ai mei, în urmă cu 20 de ani, au făcut sacrificii ca să mă vadă la Engleză. Cred că te-aş fi privit şi eu cu invidie, în locul colegilor tăi fiind. Adică eu îmi rod coatele aici şi-i ascult pe tîmpiţii ăştia de profesori, iar el, şarlatanul..."

Se împrieteniră, în ciuda stilului lui administrativ, care o împiedica pe Lidia să uite că boala o surprinsese pe maică-sa cu lucrarea despre limbajul de lemn al îndrăgostiţilor bine structurat în minte - după cum lăsa să se înţeleagă un jurnal de-al ei.

Cînd văzu că Andrew persistă în a o considera proastă, cerîndu-i cinci dolari pentru veşti de la mămică, i-a scris: "Te las să spui ce vrei tu din flirtul nostru. Semnez orice. Poate găsesc totuşi o cale să-i transmit fiicei mele că nu mă mai interesează nimic. Sunt bine, dragul meu soţ, nu mai da banii degeaba", ceea ce nu-l împiedică pe Andrew s-o menţină în baza lui de date. Ba a şi sunat-o odată, tot pentru a o întreba dacă nu-i este dor de mama, dar Lidia nu l-a repezit, deoarece se îndrăgostise între timp de el. După ce au vorbit la telefon, compunerea unui cîntec folk i s-a părut a fi cel mai simplu mijloc de a reface vasul de cristal în care Andy îi aruncase firmituri de viaţa, ajuns o grămăjoara de ţăndări sub pernă din

cauza goanei lui după profit. Şi-a fixat chitara pe genunchi, dar n-a fost în stare de nimic notabil.

4.

Era o perfecţionistă în materie de creaţie proprie. Ion ştia cîte ceva din încercările ei, dar niciodată n-a reuşit s-o aibă în spectacolele de muzică şi poezie ale Şcolii, nu fiindcă Lidia s-ar fi jenat de compania celorlalţi veleitari de pe afiş, ci din pricina neîncrederii în sine.

Ca şi cum sinceritatea ei l-ar fi obligat, Ion îi mărturisi, la începutul primăverii, după ce-i livrase un program cu care putea decoda cele mai noi video-discuri cu filme transmise prin Internet, că el e textierul de taină al principalului grup de hip-hop din oraş. Cum a motivat? Cică dintotdeauna a vrut să fie ziarist. Tuturor le zicea că ştie el ce ştie de persistă în gîndul ăsta. Şi-a imaginat în detaliu felul în care va reuşi. Nu-l mai interesa nimic altceva în afara locului şi datei concursului. Şi într-o bună zi a citit în ziar anunţul. E drept, între timp îmbătrînise puţin, chelise şi făcuse oleacă de burtă, dar mai bine mai tîrziu decît niciodată. Suna exact cum îl concepuse el într-o plictisitoare oră de dcţie cu creionul în gură. Îi era limpede că înspre folosul lui se întorceau toate. "A mea e clipa" şi-a zis în dimineaţa examenului. Erau două posturi de redactori, iar candidaţi, el şi cu vreo doi-trei liceeni. A sosit juriul. Ultimele indicaţii. Subiectele? Cuvînt cu cuvînt ceea ce-i trecuse odată prin cap, aşteptînd-o pe întîia lui nevastă în ploaie, ca un caraghios. El era la Actorie, iae ea, la Conservator. A privit foile primite, apoi pe celelalte, cu care venise şi pe care aşternuse, în atîţia ani, soluţiile optime. Îl pufni rîsul. Treceau minutele şi nu reuşea să scrie altceva decît rîndurile astea. Rînjea întruna. Îşi amintise anecdotica fiecărei alegeri. I-au apărut şi aspectele financiare ale problemei. Deci un salariu de-atîta rupe gura oricui îl ştia de pîrlit.

"M-am îndrăgostit ca prostul de tine", zise el nitam–nisam. Lidia însă trecu peste declaraţia de dragoste, punînd-o în seama contextului în care avea loc acel concurs. Era foarte cald în sală. Cînd mai rămăsese un sfert din timpul acordat, preşedintele comisiei veni lîngă el şi-l întrebă ce tot consultă sub bancă. "Lucrarea mea, i-a răspuns. Eu sunt cîştigătorul". Redactorul-şef cercetă foile lui de acadă şi izbucni: "Suspendăm concursul. Acest candidat cunoştea subiectele!" "Aşa că mă eliberez de frustrare în muzica tinerilor", conchise piratul.

Talentul său actoricesc o făcuse pe Lidia să-l asculte cu sufletul la gură, măcar din recunoştinţă faţă de DTX-ul primit pe-o nimica toată. Abia după ce-i promise că vine deseară să-i urmărească monologul realiză că melodiile acelea îngrozitoare erau de fapt scrise de Ion...

Se duse totuşi la "Rozena".

A trecut şi 8 martie... Nu ştiu cum a fost pentru voi, dragi prieteni, dar pe mine unul, m-a ruinat. Şi nu doar pe mine, ci şi pe vreo două sau trei

generaţii, dinaintea şi de după mine. Strămorţii mei şi urmaşii urmaşilor mei, adică.

Încă de dimineaţă m-a luat nevastă-mea la sentiment: "Ioane, ce zi e astăzi?" Nu mi-era frică de ziua femeii, întrucît pusesem ceva bani deoparte. "Ştiu, iubiţel. Şi n-o să te dezamăgesc" îi răspund eu, somnoros. "Deci n-ai uitat ce mi-ai făgăduit, nu?" "Bineînţeles, draga mea" îi zic, gîndindu-mă că scap de obligaţii cu un buchet de flori şi o ciocolată. "Să te dau la maşina de tocat dacă nu faci ce-ai promis?" "Bagă-mă şi-n cuptor, numai lasă-mă să dorm!" Apoi m-am dus în piaţă, după lapte, şi am luat de la "Geanina" nişte garoafe superbe. Mariţa mă aştepta cu robotul de bucătărie pregătit să toace carne. "Ce-i asta?" "Păi sunt cele mai frumoase flori pe care le-am găsit!" "De frumoase văd că-s frumoase. Dar unde-i Luna? Nu mi-ai jurat tu că mi-o faci cadou cînd slăbesc cinci kile?" Şi s-a urcat pe cîntar. Aşa era! Ca să-mi arate că nu glumeşte, a luat o bucăţică de antricot şi a făcut-o pastă de mici sub ochii mei. "Aoleu, asta chiar mă toacă!" mi-am zis îngrozit. "Cine m-o fi pus să fiu ironic cu Mariţa? Acuma dă-i Luna de pe cer, Ioane, dacă ţii la viaţă!" Am îndrăznit totuşi să-i spun că nu avem loc în casă şi pentru Lună. "Băi, tu să nu mă crezi tîmpită! Cum să bagi Luna în casă?! Mie adu-mi act de proprietate pe o bucăţică din ea, şi-ai scăpat. Altfel, ajungi hamburger!" Şi culmea, la radio cînta grupul ei favorit, "Taxi", ce altceva decît "Luna"...

Auzisem eu că în America se ocupă cineva cu astfel de vînzări, aşa că am luat urgent legătura cu el, prin Intermet. Cînd am aflat preţul unei parcele pe Lună, m-am şi văzut dus la gură, mestecat şi înghiţit de Mariţa. "Asta o să-şi recupereze kilogramele cu mine dacă nu acţionez!" mi-am zis. Măcar un loc de veci selenar să-i iau…

Şi-atunci mi-a venit ideea să apelez la spiritism. M-am încuiat în baie şi am început să-mi invoc strămoşii. Am făcut un fel de teleconferinţă cu ei. "Care aveţi comori ascunse?" i-am întrebat. Cei mai mulţi mi-au spus că le-au declarat celor de la Asociaţia căutătorilor de comori, care mi-o luaseră înainte. "Bine, tataie, dar matale spui străinilor unde-ai pitit cocoşeii de aur, în vreme ce eu, os din osul tău, mor de foame?", l-am certat eu pe unul din spirite. Am dat totuşi peste o bunicuţă de pe vremea lui Cuza-Vodă, care şi-a amintit că ascunsese de bărbatu-su nişte bijuterii primite de la nu ştiu care ibovnic de-al ei, cu care de altfel a şi fost prinsă în pat şi împuscată. M-am dus la locul respectiv – nu era departe -, am săpat şi am găsit caseta cu aur. Dar tot n-ajungea pentru o groapă în Lună. Aşa că m-am uitat în oglinda din baie pînă cînd au început să-mi defileze în faţă generaţiile viitoare. "Băi nepoate, văd că tu o s-o duci bine în viaţă. Dă-mi şi mie nişte parai, că-s la ananghie!", i-am zis unui urmaş de prin 2140. Cu chiu, cu vai, am strîns banii, şi seara m-

am prezentat cu cei doi metri pătraţi de sol lunar. Act de proprietate în toată regula. Mariţa a fost fericită; are cu ce se mîndri la serviciu.
Pe mine mă apucă însă groaza la gîndul că i s-ar putea întîmpla o nenorocire - o calcă maşina sau mai ştiu eu ce… De unde mai fac eu rost de bani s-o depun în Lună?
5.
Îl întrebă de unde îi vense ideea, dar nu era posibil să primească răspuns, deoarece Ion se jurase că ia în mormînt acel "codoş" cu care verişorul înecat al Lidiei îl umpluse de ridicol în faţa celorlalţi clienţi ai ţigăncii-medium, într-o noapte în care îşi zisese că numai chemarea la vorbitor a celor duşi îl putea ajuta s-o seducă pe fiica patronului. Îi explică în schimb de ce folosise acele cuvinte ireproductibile în cîntecele care de bună seamă c-au ajuns şi la urechile ei.
Subiectul n-o interesa.
6.
Confirmarea temerilor ei îl trecu pe Ion pe linie moartă. Dacă îi repugna ceva, aceea era vulgaritatea.
A doua zi o rugă pe Oana, una din gardiene, să pună, cît mai stăteau ele în parc, CD-ul cu "Tremens" pe care l-il interzisese pînă atunci. Ştia că-l poartă cu sine ca pe o Biblie şi că din el scotea acele pilde care nu de puţine ori îi stîrniseră invidia prin marea lor adecvare la realitatea în cauză. Bucuroasă, fata îi instală căştile şi apăsă play.
După un minut numai, Lidia dădea în clocot de indignare. Stîrnită, Oana o imploră să asculte măcar melodia a şaişpea, în care era vorba chiar despre ea.
"Îi cunoşti pe golanii ăştia?", întrebă Lidia, peste măsură de intrigată.
"Bineînţeles că da, suntem amici", şi îi povesti şi ei ceea ce le spusese artiştilor aflaţi în documentare.
Printr-a zecea a pălit-o dorul de ducă. Umbla vagaboandă pe străzi, se înfunda în vreo cîrciumă pînă trecea iureşul de căutare al părinţilor ei din suburbie şi aprofunda cultura de cartier. Calităţile ei fizice ieşeau în evidenţă nu la agăţat, ci în auto-apărare, specialitatea ei fiind înnodarea cu fundă a mîinilor şi picioarelor agresorului. Deşi avea un aspect plăcut, după voce şi limbaj ai fi zis că urmează un tratament hormonal în vederea operaţiei transexuale. Judo-ul o făcuse să se teamă în viaţă doar de propriile ei excese. Răsfoia aşadar pagini de libertate la "Rozena" - unde Sandu o reţinuse între damele de companie, pază şi protecţie luînd de bună biografia ei orală -, cînd veni duba Poliţiei nu ca s-o ridice, ci s-o ducă acasă, în faţă, lîngă şofer. La destinaţie constată că taică-su fusese pitit în partea cu gratii a taxiului. Şi nenea Vasile, şi tanti Geta... O groază de rude coborîră odată cu ea. Tata nu era însă deloc furios, ba chiar părea fericit că reîntregirea familiei se realiza sub ochii şi cu concursul Poliţiei.

După ce se convinseseră că Oana era chiar ea şi că părinţii ei erau chiar dumnealor, cei doi plutonieri plecară.
"De ce pute în halul ăsta a rahat??", întrebă fata în loc de bun găsit.
"Păi iaca, te-au căutat pînă adineaori. Noroc de nen'tu Vasile c-a trecut pe-aici şi ne-a spus că eşti la oraş, c-altfel înfundam puşcăria", îi răspunse maică-sa vitregă, abia ţinîndu-şi în frîu isteria.
În seara aceea avu loc marea reconciliere în familia Oanei. Spaima prin care trecuseră ai ei de cînd un telefon răuvoitor anunţase organele c-o tranşaseră şi-o azvîrliseră în closetul din curte îi făcuse mai buni. Se împăcă astfel cu fratele care-o violase la nouă ani şi primi chiar atunci dezlegare să se angajeze la "Rozena", oricît de greu i-ar fi mă-sii fără ea în gospodărie şi lui taică-su să admită o curvă în casă. Nu era nici o urmă de ipocrizie în acele vorbe, deoarece fuseseră prea aproape de nenororocire ca să-şi mai îngăduie să-l supere pe Dumnezeu.
În săptămîna de absenţă a fetei se perindaseră prin ogradă mai toate rudele, să-i vadă pe părinţii asasini, mai ales după ce fuseseră descoperite în magazie nişte haine mînjite de sînge. Amînarea arestării s-a datorat şi negăsirii cadavrului, dar mai ales caltaboşilor şi cîrnaţilor puşi la bătaie de gazdă din ceea ce pînă mai ieri fusese o mîndreţe de scroafă. Anchetatorii îi apreciau şoricii şi carnea, dar nu credeau că sîngele de pe şorţul delict aparţinea aceluiaşi porc. Tot satul era la curent cu bătăile în care o ţinea mastera pe sărmana Oana. Aşa că şeful de post i-a dat capului de familie o zi răgaz să-şi amintească unde a îngropat-o pe copilă. Atunci veni unchiul Vasile.
Habar n-avea ce se întîmplase. Întrebă şi el de ce pute, bă, aşa de tare a porci, şi află cu uimire că rahatul fusese răscolit pentu tînăra lui nepoată cu care băuse un pahar în oraş chiar în acea după-amiază.
Intrase la "Rozena", şi-abia după ce-o ciupi de fund pe dansatoarea cu care voia să împartă următorul sfert de oră într-o cameră de sus îşi dădu seama cine e. Au vorbit ca neamurile care nu s-au mai văzut de mult.
"Era tare ca lumea fata asta, băi Ţîcu. De ce-ai omorît-o, bre?"
Bătrînul n-a mai răspuns la inepţie, ci îl rugă pe frate-su să-l aştepte în casă, şi-n cinci minute s-a întors cu jandarmul, să facă proces verbal. Într-o oră buclucul era rezolvat.
7.
Deşi i se păru interesantă povestea, Lidia refuză să asculte varianta ei hip-hop.
Nu scăpă totuşi de audiţie, în intimitatea camerei ei; radioul local se gîndise să transmită “Adevăraţii borfaşi” chiar în acea noapte, în forma necenzurată.
Se îngrozi la gîndul că Ion i-ar putea terfeli sentimentele la care îl făcuse părtaş cînd îi cîntase primele ei compoziţii.

"E un individ periculos", îi mărturisi ea Anei, după ce se plictisiseră amîndouă de puricat discursul maghiarului. Apoi se puseră pe căutat şobolanul mort care intrase în descompunere cine ştie sub care mobilă.
Deşi fusese rugată să nu mai folosească otravă – "tanti, ăştia zac unde-i apucă moartea, n-ai nici un control, pe cîtă vreme capcana-i sfîntă..." - , scenariul se repeta de la lună la lună. Nu era de mirare deci că permanentul miros de hoit din casă îi inducea o stare de spirit morbidă cu mult mai greu de combătut decît naivele analogii cu broscuţa ţestoasă. Acum Ana era convinsă c-o să intre şi ea în putrefacţie dacă ei doi, adevărata sa familie, Lidia şi Sandu, nu-şi găsesc timp s-o viziteze măcar o dată pe săptămînă.
Cu un ultim efort de trezire a umorului de altădată, pensionara o rugă pe fată să nu-i spună nimic din toate astea lui Ion. "Nu de alta, dar pe următorul album o să găseşti piesa *Şobolanca"*, zise ea, după care udară cu vin descoperirea cadavrului. Era sub scaunul din bucătărie. Bine că nu călcaseră pe el.

VIII

1.
Corigenţii la Română fuseseră programaţi să-şi susţină ultimul cuvînt la o oră bizară, şase seara, cînd autonomia liceului considera minim inconfortul termic al lunii august.
Enţu îl căută din ochi pe Albu, dar nu-l află decît atunci cînd un şuierat admirativ vesti sosirea unei personalităţi. Din duba Poliţiei coborî, cu cătuşe la mîini, cel aşteptat. Maică-sa îi dădu un pix şi-un carneţel şi îl binecuvîntă. În urmă cu trei ani, la examenul de capacitate făcuse acelaşi gest, într-un context similar, şi băiatul ei reuşise al treilea. Atunci Albu stătuse trei luni la corecţie fiindcă tîlhărise o fată, pe la unu noaptea, cînd aia se întoarcea de la discotecă şi-o apucase cheful de a vorbi la celular. Nu numai că i-au cumpărat ai lui telefon, dar s-au împrumutat şi pentru computer, la sfatul psihologului, vădită fiind înclinaţia copilului spre high-tech. Colegii lui de dormitor îi făcuseră cadou, la despărţire, o salbă de chei cu care să poată sparge cît mai multe coduri informatice. Şi acum era tuns chilug, în zeghe şi arborînd acelaşi surîs de învingătorr. N-avea însă guler alb – deşi furase ca-n codru din magazinele virtuale–, ci mînjit de droguri.
Pentru o clipă, Enţu crezuse că serviciul de hakerisaj al Primăriei îl dibuise, după ce spărsese site-ul candidatului-primar în exerciţiu, modificîndu-i autobiografia în manieră Caţavencu. Trecuseră însă trei luni de cînd Albu îi mărturisise năzbîtia...
Fu însă imediat informat de-un coleg de ce ajunsese olimpicul la pîrnaie.
Deşi mai avea un singur an pînă la absolvire, Enţu admise că nu cunoştea defel subteranele vieţii de liceu. Din cauza Lidiei nu putea să vadă TOTUL, pierduse TOTUL...
Îşi pipăi încă o dată cuţitul şi se jură să nu rateze şi a treia întîlnire cu ea din acea zi, la spectacol.
2.
Sau poate că mutra lui nu inspirase niciodată încredere traficanţilor de droguri şi carne vie care îi mişunau pe sub nas.
Albu fusese ales principal distribuitor tocmai datorită onorabilităţii sale căpătate la olimpiada de informatică. Nimănui nu i-ar fi trecut pirn cap că o asemenea minte s-ar mai putea ocupa de prostii. Vindea ţigări cu marijuana şi pastile de opium.
Un şoarece de anul întîi venise la el în ultima săptămînă de şcoală şi îi ceruse o "bomboană". Inspira încredere tipul, deoarece cu puţină vreme înainte fugărise un profesor de chimie care-l întrebase de ce-a intrat cu scuterul în liceu. N-a fost exmatriculat, ci doar lăsat corigent. Puştiul a tocmit doi ţigani din cartierul Zimbru, care l-au snopit pe nea Formulă în

scara blocului. Vecinii treceau pe lîngă prof, îl auzeau că horcăie, dar nu interveneau, de frică sau - după cum spune legenda elevilor care au răspîndit întîmplarea - de bucurie că se găsise cineva care să-i vină de hac scîrbosului. N-apucai să dai oleacă muzica mai tare ori să tragi o miuţă în spatele blocului că şi apărea bolnavul de nervi să-ţi facă scandal.
Sursa de informaţii – unul Bob, dintr-o clasă paralelă, care aştepta ca şi Enţu venirea doamnei de Română - i-l arătă pe profesorul respectiv. Într-adevăr, părea un mieluşel. Enţu află că aşa păţesc toţi cei care îndrăzneau să se pună cu elevii. Aceştia pier doar pe limba lor, cum a păţit ăla micul. Aureolat de-acea izbîndă - care făcuse turul liceului ca dusă cu motocicleta, fără a ajunge însă şi la Enţu -, trăznitul a zis că-i timpul s-o dea şi pe femei, dar nu colege de-ale lui mai mari, cum ar fi fost normal, ci de la liceul concurent, unde pusese deja ochii pe una mai ieftină. Peştii indigeni l-au sfătuit să nu se calicească la diferenţa de preţ, deoarece ei îi dau marfă garantată, pe cînd independenta aia cine ştie în ce ape s-o fi scăldînd. N-a vrut să asculte de nimeni, şi a luat-o pe Suzi acasă, într-o sîmbătă seara, cînd ai lui benchetuiau la o nuntă. Emoţiile descăpăcirii l-au împiedicat să vadă ceva suspect în hîrjoana vagaboandei, care îl zgîria de zor cu ghearele, ca-n filmul erotic la care se uitau printre gîfîieli. Nu-i dăduse cu spray paralizant, nu-i furase nimic din casă, aşa cum îl băgaseră alţii în sperieţi. În schimb, a doua zi, pe cînd îşi savura succesul erotic descriind a cincea oară poziţiile adoptate, fu chemat în cabinetul directorului, unde îl aştepta un poliţist care îl acuza de viol. "Dezbracă-te!", îi porunci omul legii. Urmele de pe braţe, gît şi piept vorbeau singure despre zbaterile tinerei femei în braţele agresorului.
Zece milioane i-a cerut Suzi la proces, fapt care declanşă o solidaritate nemaiîntîlnită pînă atunci în liceu, concretizată într-un val de martori ai apărării care se jurau c-o ştiu intim pe boarfă, la cererea acesteia. La nevoie, erau gata să-şi vîndă casetofoanele la licitaţie, pînă la strîngerea sumei. A scăpat şi de data asta şi s-a jurat că n-o să mai aibă ochi decît pentru fetele din ograda proprie, chiar dacă-s un pic mai scumpe.
Dar cu drogurile i s-a înfundat.
Faima pe care o căpătase într-un singur an făcea din el cel mai îndreptăţit urmaş la scaunul lui Albu, pe care acesta, în prag de bacalaureat, se pregătea să-l părăsească. În ajunul sfîrşitului de an vine aşadar ţîncul la boss, să-i ceară, cu tupeu de iniţiat, o "bomboană". De mult ar fi vrut să-l cunoască personal şi, eventual, să-l mediteze la management informal. Nu fusese pînă atunci să fie. "Trei fumuri, atîta, c-altfel te ia dracu'" i-a zis, după ce i-a băgat în pachetul de Marlboro ţigara cu marijuana.
Albu îi invidia pe cei care consumau. El pur şi simplu nu avea stofă de toxicoman, din cauza excesului făcut în perioda de stagiu, cînd lua deodattă trei pastile de opium şi se desprindea vreo oră jumate de griji, după care încet, încet se afunda şi mai rău. Capul îl durea ca după o beţie

monstruoasă, dar nu putea să vomite. Amintiri cumplite, care îi încreţeau pielea de fiecare dată cînd îi reveneau. Dar şi partea bună avea nostalgia ei care îl rodea, îndeosebi cînd vedea cîte un puţoi încercînd prima oară drogul.

Viteazul şi-a băgat picioarele în ora de Chimie, a intrat în veceu şi a dat gata jumătate de mahoarcă, după care s-a prăbuşit peste chiuvetă, spărgînd şi oglinda. Se făcu o anchetă atît de drastică încît a fost nevoie de un singur ciripit pentru a pune de acord ceea ce profesorii refuzaseră pînă atunci să conceapă – un olimpic să se ocupe cu stupefiante – cu realităţile bine ştiute de elevi. La insistenţele mamei - şi ea cadru didactic, la o şcoală generală – lui Albu i s-a dat voie să-şi susţină corigenţa. De exmatriculare nu putea fi vorba, căci prea multe vieţi depindeau de menţinerea lui în scripte. O să fie elevul lor de după gratii, aşa cum Ilaşcu a fost deputat în Parlamentul Basarabiei.

Enţu nu-şi putea explica ce fusese în mintea profesoarei lui în momentul în care îl lăsase corigent. Cu excepţia pe care cu durere văzuse că o reprezenta chiar el, oricine – deci şi madam Condur - ştia legea nescrisă a locului, care impunea victimei să plătească bătăuşi. De unde acest tupeu la ea? "O fi cuplată cu vreun jandarm din trupa de protecţie a şcolii", îşi zise. Asta nu conta.

"Că animalul care lasă mîncă bătaie de la elevi e la fel de bătut în cuie ca şi regula c-o fată care acceptă să danseze cu ţiganii nu scapă nefutută după discotecă", îi răsuci sursa cuţitul în rană.

Va trebui să se intereseze de preţul acţiunii, deoarece n-avea nici un chef să se facă de rîs. Deja era în întîrziere, acum ar fi trebuit ca profa să-şi mascheze cicatricile cu mult fond de ten...

3.

Intrase în clasă fără să răspundă la umilul "săru'-mîna" de rigoare. După sictirul pe care îl afişa, se simţise excelent în vacanţă.

"Dar tu de ce nu i-ai tras-o pînă acum?", îl întrebă pe Bob, după o altă şarjă batjocoritoare dinspre catedră.

"E femeie, băi dementule!", răspunse acesta indignat, apoi îşi făcu semnul crucii şi se mută în altă bancă, cît mai departe de Enţu.

Vorbise ca Albu, iar asta trebuia să-i dea de gîndit. Şi ce dacă şi Lidia, şi madama sunt femei? Numai Ion îi ascultase pînă la capăt planurile de răzbunare şi nu avusese nici o obiecţtie sau măcar umbră de desuadare...

4.

Primul bileţel extras îi cerea să comenteze romanul "Trei dinţi din faţă". Îl refuză. Al doilea, piesa "Paracliserul". Ar fi vrut să protesteze, să-i reamintească de înţelegerea lor de la sfîrşitul clasei, c-o singură carte, *oricare*, e suficientă, dar se trezi întinzînd mîna, pentru nota minimă de trecere, după al treilea bilet. De data asta îi pică "La Lilieci".

- Ştiţi, eu am studiat îndeosebi *Puntea*..., îndrăzni el în disperare de cauză.

- Cine te-a pus? În primul rînd că nu e în manual şi nici ca lectură obligatorie ori facultativă în programă, şi-n al doilea, că aia nu-i poezie. Ţie îţi mai arde de scris versuri cînd cineva îţi frige ficaţii, cum mă secaţi voi pe mine acum, că-n loc să citesc o carte bună vin aici şi-mi pierd vremea?!

Enţu se retrase învins şi începu să mimeze în banca lui eforutul de elaborare a lucrării, cu pix şi hîrtie căpătate de prin vecini contra a două broşuri.

Cel mai bun companion al singurătăţii lui de ignorant se dovedi a fi, în primul sfert de oră, retrăirea unui scheci de-al lui Ion, pe care-l vizionase la "Rozena" cu o vodcă mică în faţă.

În ultima vreme nevastă-mea nu mă mai slăbeşte cu ideea ei fixă de a munci undeva. "Am văzut în ziar că se caută baby sitter. Mă laşi să încerc şi eu?" Am lăsat-o, ce era să fac. "Numai că tu va trebui să-mi serveşti ca exemplu viu", a adăugat ea. Aşa că m-a luat de mînă şi ne-am dus la una din adrese.

"Pe ăsta eu l-am crescut de cînd era atîtica" , îşi începe nevastă-mea numărul. "Ionel, zi săru-mîna lui tanti!" Eu îmi arăt buna creştere făcînd şi o reverenţă. "Aşa o să ajungă şi băieţelul dumneavoastră, dacă mi-l daţi pe mînă. Unde-i puişorul?"

Mama, cu inima îndoită, îl chemă de la joacă pe Gigel. Cînd o vede pe Mariţa, copilul dă să se ascundă în baie. "Nu fi prost, Gigele. Tanti nu-ţi vrea decît binele. Ea o să aibă grijă de tine cît o să fiu eu la serviciu. Ce, vrei iarăşi să dai foc la perdele ori s-aduci în casă mai ştiu eu ce boschetari, ca să Ie iei paraziţii pentu insectar?", îl ceartă maică-sa. Dar fără nici un rezultat. "Eu am principii pedagogice care nu dau greş. Uitaţi-vă la Ionel, cum şade picior peste picior, ca domnii. Dacă nu mi-l dădea mă-sa în grijă, pun pariu c-ar fi stat acum răscrăcănat, mirosind a băutură. Fără să ceară voie, şi-ar fi aprins o ţigară puturoasă şi ar fi dat scumul pe jos. Dacă nu-l educam eu, madam, cine ştie, poate că acum ar fi sărit la bătaie. Vedeţi însă ce cuminte-i? Dacă n-aş fi stîrpit-o la timp, bruta din el s-ar fi repezit la amîndouă şi ne-ar fi făcut felul, iar pe băieţaş l-ai fi găsit peste o lună, atîrnat de-o cracă în pădure. Dar el nu-i pedofil şi nici nu ne violează, după cum bine vezi, tocmai datorită intervenţiei mele salutare în destinul lui!" Mama îi dă dreptate. E îngrozită de viitorul negru al copiilor care cresc de capul lor, fără bone. Cine-i garantează ei că Gigel n-o să ajungă un criminal sadic în caz că face nazuri şi n-o acceptă pe Mariţa?

Dar băiatul parcă intrase în pămînt. L-am căutat peste tot, pînă şi-n căldarea de gunoi. Deodată o auzim pe maică-sa: "Aha, aicea mi-erai, golanule?", şi ne face semn spre burta ei. Abia atunci ne-am dat seama că Gigiel i se ascunsese în pîntece, în trening şi cu adidaşii plini de noroi, aşa cum venise din spatele blocului, de la fotbal. Neputincioasă, maică-

sa se duse la şifonier, îmbrăcă vechea ei rochie de gravidă, după care ne rugă s-o ducem la maternitate, să-l mai nască o dată pe Gigel.
Aşa că dacă auziţi mămici lăudîndu-se c-au născut un copilaş de treij de kile, să le credeţi pe cuvînt. Sunt doamnele la care nevastă-mea a încercat, fără succes, să se angajeze ca baby-sitter.
Enţu se gîndi că ar putea să apeleze la mercenari în cazul Lidiei, dar îşi dădu seama că nu exista în oraş o asemenea tradiţie. Era limpede că precedentul lui nu va fi acceptat de comunităţile de cartier. Ba mai degrabă putea conta pe-o cafteală cu spitalizare, care i-ar fi dat peste cap totate planurile lui de moarte gospodărească. Ecograful et comp. i-ar readuce tot efortul lui degenerativ la punctul de pornire. De ce îşi legase oare într-un mod atît de artificial propria lui mîntuire de uciderea unei femei?
Dacă era adevărat ce-i zisese adineaori Ion într-o doară, că Lidia va veni neînsoţită de gardiene – le-a pus Sandu de strajă la mort, sau aşa ceva -, atunci n-avea dreptul să rateze ocazia. Într-o aglomeraţie e mult mai simplu să spinteci un om decît în staţia de autobuz, în ciuda anonimatului care mai ia din efect elixirului răzbunării. Dar dacă actorul vruse doar să se asigure că are cu cine-l căra pe Şchiopu?
Se simţi dintr-o dată uşurat la gîndul că "Bine aţi venit în universul SIDA" poate fi un şoc terapeutic pentru Lidia. În fond, el nu vrea decît să-i dea o lecţie de viaţă, din care să-i rămînă pentru totdeauna în minte faptul că e riscant să te porţi cu altcineva la fel cum s-a purtat cu el, deoarece nu mulţi sunt aceia care să îndure fără "urmări" un asemenea tratament, o atît de categorică negare a existenţei lor. Căci fără îndoială că asta făcuse Lidia. Fiecare înfăţişare a lui conţinea, de fapt, un singur mesaj: "Salut! Ce mai faci?", la care niciodată nu i-a răspuns. Cînd vorbeşte de proasta ei creştere, la asta se referă. Într-un fel, acum, cînd amîndoi au 17 ani, nu face altceva decît s-o prevină asupra unei posibile întîlniri cu criminalul din Oradea...
Dar cum să intre în folclorul de cartier o asemenea intenţie?
5.
Niciodată nu manifestase dorinţa de a participa la viaţa băieţilor, deşi se ţinea la curent cu producţiile lor muzicale. De fapt, era şi greu să n-ai cunoştinţă de "Tremens", atîta vreme cît cd-urile lor erau difuzate în recreaţii la radiourile şcolare, spre disperarea unora ca Lidia. Însuşi impresaurl lor, Ion, era jenat de gestaţia ca de pisică a albumelor, cîte unul la trei luni. Nu era însă deloc străin de producerea lor, deoarece nu le făcea doar textele, ci le punea la dispoziţie CD-recorder-ul francez – de la ajutoare - al Şcolii populare. Cele nouă exemplare ale tirajului otrăveau eterul şi sfidau orice lege. Gelozia lui Ion pe propriile realizări artistice creştea pe măsură ce percepea tot mai ostil mediul în care s-ar afla că el scrie la un roman dintotdeauna. Şi fiindcă ziarişii şi scriitorii oficiali nu

pierdeau nici un quadrat fără o înţepătură la adresa "Tremensilor" – pe care o lua drept ofensă personală, deşi nimeni nu ştia cine-i versificatorul -, nici puştii nu-i slăbeau cu injuriile. Cel mai recent album, de pidlă, se dorea o desprindere de epigonismul inerent unei trupe crescute în cultul uriaşilor din Pantelimon. După ce-au ajuns la concluzia că e ridicol să nu adaptezi violenţa de limbaj la realităţile tale provinciale, băieţii, la sfatul lui Ion, şi-au ales ţinte precise, cărora le schimba doar o literă din nume, să scape de proces.
"Adevăraţii borfaşi" începe cu evocarea momentelor de cumpănă trăite în urma producţiilor nonconformiste anterioare: Poliţia pune bastoanele pe ei, profesorii îi persecută...

6.
Enţu nu mai insistă să-şi amintească o carte, "La Lilieci", pe care nu a citit-o niciodată. Nu predă însă biletul, ci se apucă să povestească, pe cele trei foi din dotare, ultima creaţie a "Tremenşilor", nu doar fiindcă îl făcuseră prea mulţi "dement" în ultima vreme, ci mai cu seamă ca să înţeleagă mai bine lumea în care trăieşte. Ştia pe de rost versurile, şi oricum nu mai avea nimic de pierdut.
Îl fascinase avertismentul de la început, care o îngrozise pe Lidia: dacă ai apucat să pui discul şi eşti cumva "fraier", nu mai există scăpare, deoarece gaborii sunt plătiţi să nu se bage pînă la acordul final. Apoi duşmanul e luat cu binişorul; poate cîntă ei prea repede ori scula audio la care ascultă el e paradită şi nu se înţelege mesajul. Grija de a fi bine înţeleşi e unul din laitmotivele noii opere. După ce dezvăluie condiţiile narcotice în care creează, muzicienii fac puţină istorie a oraşului. Înainte erau numai cocioabe pe-aicea, dar comuniştii au făcut blocuri, în ideea să fie împreună oamenii, de a se cunoaşte mai bine între ei, de a duce o viaţă mai bună. Şi-acum intervine al doilea laitmotiv: cultul morţilor şi al celor aflaţi în închisoare. Albumul e înţesat de nume ale prietenilor dispăruţi pentru totdeauna ori numai temporar. În ciuda tuturor vicisitudinilor "Tremens" revine în forţă şi le cere tuturor chibiţilor din afara cartierului să-şi ţină pentru ei părerile despre fenomen, cu cuvintele: "aşa că taci în morţii mă-tii, dă-te în gîţii mă-tii" Ei precizează însă că au mult respect pentru bătrîni şi handicapaţi, de la care au împrumutat uneori deznădejdea şi dorinţa de a încheia o dată pentru totdeauna chinul vieţii. Dacă or să moară şi ei, le cer de pe acum fanilor să nu verse lacrimi, ci doar să deschidă o sticlă de bere în memoria lor. Cei doi rezistă tentaţiei sinuciderii, dar cu ce preţ? Nu-i decît un pas între stradă şi pîrnaie, zilele cenuşii ale primeia fiind uşor de schimbat în vărgatele celeilalte.
Este prezentat cazul concret al unui băiat care, după divorţul părinţilor, intră în gaşcă şi-o duce destul de bine la început, pînă cînd are proasta inspiraţie de a se apuca de muncă, la îndemnul maică-sii. Devine plictisit

şi obosit, cartierul îl reprimeşte în rîndurile sale, dar Coco nu mai e ca înainte. Se droghează şi, ca să-şi poată procura doza de fiecare zi, ajunge să fure din casa celui mai bun prieten. Pentru el nu mai există raza de soare. Şi nici măcar nu se poate da vina pe anturaj - în care se zice că eşti prins -, deoarece băieţii îl avertizaseră că se duce pe copcă dac-o ţine tot aşa. Cîteva luni de muncă în piaţă, la tarabă, i-au fost de-ajuns ca să devină beleaua grupului. Urmează patul de spital şi, ca un final logic, moartea.

"De ce eu trebuie să intru în acest spital şi cel care trece acum prin faţa lui să meargă mai departe? Într-un an, din om în putere am devenit moş şi strămoş", scrise Enţu, dar nu mai ştia dacă a citat din Sorescu ori din"Tremens".

Ca o contrapondere la tristeţe, Ion a plasat imediat după "Coco, fie-i ţărîna uşoară" relativ hazlia poveste a Oanei.

Vine la rînd cea mai cenzurată piesă, dedicată celor din mass-media locală. Din cauza superficialităţii în documentare, dublată şi de reacredinţă, în presă au apărut ştiri extrem de nefavorabile: ba că au un copil unul cu altul, ba că-ntr-o seară s-au pişat pe public de beţi ce erau... Cum nimeni nu le oferise dreptul la replică, singura lor cale de a se adresa fanilor cu dezminţirile de rigoare le rămase un nou album. Ceea ce au şi făcut. Maniera în care au răspuns la atacuri nu lăsa nici un dubiu asupra norului de penibil care-i va înconjura pînă la sinudiere pe toţi vinovaţii – de voie ori din prostie – faţă de ei. De altfel, gurile rele spun că nu suspendarea postului de televiziune l-a gonit din oraş pe Sorin, la o săptămînă după lansarea "Adevăraţilor borfaşi", ci strofa a cincea, în care unui anume Lorin, "papagal tele", i se recomandă, din partea celor care "ar dori să-ţi rupă gura" , nici mai mult, nici mai puţin decît să "sugi pula!", cu o reverberaţie care săpa bine în creier ultimul cuvînt.

Din cauza experienţelor nefericite, cîntăreţii se arată deosebit de circumspecţi faţă de jurnalişti. Ei nu mai suportă băgăcioşenia unora în viaţa de cartier. "Ce-i între noi, nu te fută grija" şi " ţi-am zis c-aicea nu-i loc de tine, fă pizdă proastă" sunt samples-uri în care-i luată în colimator juna radiofonistă, pentru inexactităţile debitate într-un reportaj despre viaţa de noapte a oraşului, făcut din iniţiativa lui Şchiopu dar fără participarea acestuia, prea în vîrstă să mai piardă nopţile altfel decît meditînd la autobiografie chiar şi-atunci cînd făceau dragoste.

"Tremens" reiterează respectul faţă de cei care îi respectă şi "muie pentru toţi care ne-au tras înapoi", cîntec succedat de salutul tinerei generaţii - care vine puternic din urmă în vederile show-manului Ion -, un puşti de-a cincea care zice "dacă vrei ceva, bagă-ţi pula şi ia cu mîna ta, frate, asta e regula în cartier", nu fără o urmă de reţinere totuşi, "sper că am ales calea cea bună, acum n-am de unde să ştiu".

Nu scapă nici concurenţa, formaţiile de hip-hop din oraş bănuite că se inspiră mai mult decît e decent din know-how-ul "Tremeşilor, la mijoc fiind resentimentele lui Ion faţă de poeţii care au mirosit şi ei afacerea şi au început să păstorească trupe rap. "Mă imiţi în tot ce fac, chiar şi cînd mă cac", spun ei. Amenințarea e în stil mafiot, "poate-i ultima ta zi", referinţa focalizîndu-se pe scriitorul care dăduse lovitura editorială la Grădina zoologică; îl vor băga în portbagaj, îl vor duce la pădure, “unde-o să te futem pe-ndelete", după care îi dau foc.

Cd-ul se încheie cu un hit care sintetizează mesajul social al "Tremenşilor" ajunşi la vîrsta maturităţii lor artistice. Din spatele blocurilor – devenite, la mai bine de zece ani de la revoluţie, nişte cazărmi sinistre -, tututor : "şpaga te scoate din căcat"; "cu banii în buzunar e mult mai bine"; "dincolo de ce-auzi suntem noi, care te futem în gură"...

7.

Albumul "Adevăraţii borfaşi" s-a bucurat de un succes atît de rapid, încît mai toate conducerile şcolilor au cedat în faţa presiunii elevilor de a-l difuza în pauze. Liceenii au preluat iniţiativa şi singuri au cenzurat cîntecele, cu sentimentul că-şi bat cuie în propriul coşciug. Au negociat la sînge însă "taci în morţii mă-tii, dă-te-n gîţii mă-tii", şi pînă la urmă au reuşti să scape sintagma de bip.

Enţu n-a avut nici o contribuţie...

IX

1.

Monologul din seara morţii lui Şchiou era calat pe-o experienţă de-a regizorului, povestită la ultima repetiţie, despre tertipurile agenţilor comerciali care-ţi bat la uşă cu sarsanaua plină de ciurucuri.

Vă plac păpuşile gonflabile? Să vă povestesc ce-am păţit eu aseară cu una din astea. Mă pregăteam de culcare, cînd ţîrr, soneria. "Cine să fie la ora asta?", şi văd pe vizor o necunoscută, care avea pe umeri o geantă uriaşă. I-am deschis, dar am ţinut-o în tocul uşii, de frică să nu-mi fure de prin casă, fiindcă eu nu prea am încredere în agenţii ăştia de publicitate. Mai întîi a pus placa ştiută: "Domnule, sunteţi fericitul cîştigător al concursului nu-ştiu-care!" Şi mi-a încărcat braţele cu un filtru de cafea, un aparat de gîdilat tălpile, un foarfece de grădină, un mixer şi alte fleacuri din astea care scot fum de la a doua folosire. "Este ziua dumneavoastră norocoasă", a continuat ea. "Toate acestea sunt cadouri, doar că trebuie să plătiţi o nimica toată, cheltuielile de transport adică".

Abureală, bineînţeles. Nu m-am lăsat prostit. La urmă, după ce şi-a băgat înapoi în geantă "cadourile", cetăţeanca a scos ceva ca o păpuşă, pe ambalajul căreia scria "sucking and crying" - "suge şi plînge", în traducere. "N-am nevoie nici de asta", i-am zis, dar tipa s-a făcut că n-aude. Mi-a lăsat produsul în braţe, şi dusă a fost. Repet: n-o cunoşteam pe individă. "Ce să fac oare cu gîgîlicea asta?" Habar n-aveam cum se procedează. Niciodată n-am vrut să fiu fetiţă, să mă joc cu păpuşile. "Deci suge şi plînge" bombăneam eu întruna. La a şaptea scărpinare după ureche, mi-am dat seama că problema e de competenţa unei femei, aşa că am sunat-o la uşă pe vecina mea de la trei, cu care mă înţeleg eu cel mai bine. Fiindcă eu am o vorbă, de la bunicul meu: "Ioane, dacă vrei să trăieşti cît cioara, nu te mira de nimica!" Doamna mi-a dat un bidon de lapte. "Mulţumesc" fac eu, şi zbor pe scări în jos, la mine, fiindcă ăla micul răgea de parcă l-aş fi opărit. I-am dat lui Goguţă– aşa mi-a venit mie să-l botez – să sugă. "Ce să mă fac eu cu tine, dragul tatii?" mă tînguiam eu, privindu-l cum înfulecă. Măcar dacă aş fi avut cu cine să mă înţeleg. Să fi fost un pic mai mare…Şi nu ştiu ce mi-a venit de-am început să-l trag, uşurel, de mîini. Culmea, s-au lungit! "Doamne-ajută!", mi-am zis, şi apoi l-am întins şi de gît, de picioare, de cap, de toate celea, pînă cînd, dintr-un bebeluş, m-am trezit cu un flăcău de cinci ani! Adevărul e că am vrut să-l aduc măcar în clasa a noua, să-l scap de examenul de capacitate, dar a început să ţipe că-l doare, aşa că n-am mai întins coarda şi l-am oprit în grupa pregătitoare.

V-aţi mirat de cele spuse de mine azi? Nu vă văd bine. Păi cum o să mai puteţi trăi cît cioara?

Şi Enţu păţise ceva asemănător zilele trecute, dar nu i-a spus nimic lui Ion, de frica unei tratări mai puţin benigne a subiectului. Prea scăpase caii în spovedaniile sale de la "Rozena". Dac-o să intre odată în criză de timp şi de inspiraţie şi-l va turna cu o scrupulozitate demnă de-o cauză mai bună? Ştia că Ion era asaltat cu tot felul de întîmplări şi că e ridicol să vezi în el un depozitar de secrete.
Asistase, de pidlă, la o scenă în care un ziarist ceru permisiunea să se aşeze la masa lor.
Îl chema Vasiliu şi dorea să-şi schimbe numele din cauza rudelor sale care i-au compromis neamul în lume. Aflase că Ion e mereu în căutare de subiecte pentru manelele lui, aşa că i-a zis actorului să dea o bere şi-i spune ceva mişto. Enţu vru să-i lase singuri, dar ăla, care se afumase un pic, îl opri: "Pentu elevi, studenţi şi militari povestea e gratis". Cică a venit la el un bătrîn, în urmă cu vreo lună, care i-a spus că este Vasiliul de după cîţiva ani. Nu l-a crezut, fireşte, deşi cam semănau. "O fi vreo altă rudă săracă de-a mea", şi-a zis el. Totuşi i-a dat moşului o bucată de pîine, nişte haine vechi şi cîteva ziare ale săptămînii trecute. "Neapărat să-mi întorci vizita", la o adresă pe care i-o ştanţă pe creier, bolborosită la ieşirea din bloc. Undeva la mama dracului, în suburbii. Deşi era convins că tipul e nebun, Vasiliu chemă un taxi, a doua zi, şi, sub pretextul că face un reportaj despre boschetari, i-a intrat ăluia în casă. "Tot ce-i aici îţi aparţine", i-a zis bătrînul. Vasiliu evaluă din priviri praful, păianjenii, ţoalele, rudimentele de mobilă şi garsoniera în sine, şi ajunse la concluzia că merita să-l şterargă la cur pe moşneag. I-ar ieşi cîteva milioane bune din această afacere. Numai că persoana muri la cîteva săptămîni după aceea, fără a mai apuca să-i facă acte pe casă lui Vasiliu.
"Bine cel puţin că mi-am recuperat din pod căluţul de lemn pe care tata mi l-a cumpărat la cinci ani", le zise, ţinîndu-i pe amîndoi de umeri.
2.
Nu ieşise deloc scandal. Profesoara văzuse prea multe la viaţa ei. Îi puse nota unu şi-i spuse doar atît: "Ne vedem tot într-a unşpea", cu nedisimulata satisfacţie de a-şi fi făcut planul la repetenţi.
Acum era ora şapte. Enţu se îndrepta spre capela improvizată în holul Şcolii populare. Îl opri însă o doamnă pe stradă, dar nu pentru a-i cere o cărţulie electorală.
-Domnişorul Enţu?
După ce primi confirmarea lui din cap, necunoscuta continuă:
- Am auzit că ai sămînţă bună. Eu am o fată bună. N-ai vrea s-o ajuţi să facă o cură? Aşa i-a prescris medicul.
- Depinde în ce fază e fiica dumneavoastră, răspunse Enţu, încurcat.
Deşi se grăbea, acceptă s-o însoţească pe femeie pînă la domiciliul acesteia, destul de departe. Îi înspira încredere bunicuţa. De unde îl ştia totuşi? O ciudăţenie care îl onora. Îşi aminti că-i spusese cîndva lui Ion că

spermograma îi revelase o vitalitate ieşită din comun, de neînţeles la un abulic născut din silă şi lehamite. În loc s-ajungă la Lidia, iată că informaţia circulă aiurea, într-un cartier în care s-a lăsat dus pentru prima oară în viaţă. Dar de-aici şi pînă la această abordare îndrăzneaţă pe stradă...

Au urcat cu liftul la etajul opt, nu înainte de a umple cutiile poştale cu promisiunile lui Sandu. Le-a deschis însăşi fătuca. Frumuşică. Pe cînd savura cafeaua, zicîndu-şi ce bine-i să ai un prieten spart la gură - nu mai pierzi bani şi energie cu vraja, căci fetele vin de bunăvoie la tine -, numai ce apare tatăl bolnăvioarei. O namilă de om. Îl ia în altă cameră, la o discuţie ca între bărbaţi, şi îl întreabă şi el dacă e adevărat că are sămînţă bună.

- Bunicică. Depinde cine o foloseşte.

- Cum cine? Mănînc şi eu, mănîncă şi nevastă-mea – deşi ea mai puţin, de cînd a dat-o în greaţă cînd era mică…

- Poftim?! Dumneaei, şi cînd era fetiţă...?

- Dintotdeauna i-a plăcut. Păi dac-a văzut la maică-sa, soacră-mea adică…Baba şi-acuma-i cu tava-n faţă, la 83 de ani. Cic-ar ţine-o în formă.

- Nu-mi vine să cred…

- Ce-i de mirare? Nevesti-mii i-a plăcut numai sămînţa neagră. De mică a fost a naibii, cu personalitate.

- O procura de la studenţii africani?

- Ce, sămînţa? De la ţiganii din colţ, domle, parc-ai fi de pe altă planetă... Doar că eu am gusturi mai bune. Mănînc şi albă, şi neagră, numai să fie de la un producător autorizat, un băiat curăţel, aşa ca matale. E bine să ştii de unde să-l iei la rost pe ăla care te-a umplut cu cine ştie ce boli, că nu mai poţi avea încredere în nimeni în ziua de azi. Canci protecţia consumatotul... Mătăluţă ai faimă, nu-i aşa?

- Dau şi eu la cine-mi cere, în măsura posibilităţilor… Ca tot omul, cred că a mea e de cea mai bună calitate. Dar n-am avut încă prilejul să văd răsărind din ea vreo mlădiţă…

- A, înţeleg. Ceilalţi au consumat-o doar aşa, de plăcere, fără un scop anume. Cum fac şi eu dealtminteri... Efortul ăsta îl depun pentru fii-mea, că-i anemică şi i-a dat La Familia – aşa-l poreclim noi pe doctorul de casă - un tratament naturist. Dacă dă roade şi se face bine Gina, îţi cumpăr toată recolta!

După ce dădură pe gît al doilea pahar de coniac, tatăl intră în subiect:

- Hai, scoate-o s-o văd.

- Cum, aici?!

- Păi n-ai mostra la tine? Ia caută-te, o fi în buzunarul de la pantaloni.

- Acolo e sigur, dar…

- Scoate-o o dată, măi omule, nu te mai ruşina atîta. Suntem între specialişti, ce dracu! Dacă e mică, poate să aibă gustul bun, şi totul e în regulă.
În clipa aceea îi cîntă în minte reclama: "Ia-o, gust-o, şi totul e OK", făcută unei băuturi răcoritoare şi dată pînă la saturaţie pe VOX FM.
Şi-a dat seama că e prizonierul unei familii de perverşi periculoşi, ca-n ştirirle de ora cinci. Ca să nu-i enerveze, pînă cocea un plan de salvare, i-a zis:
- Bine, o scot, dar numai în prezenţa pacientei, c-altfel mă inhib.
3.
Dar n-apucă să se descheie la ultimul
nasture, c-o aude pe junioară urlînd:
- Sări, tată, că mă violează obsedatul!! Are cuţit la el, mă omoară!!!
Abia pe scări, cînd cobora şontîc-şontîc încercînd să priceapă de ce-i oare plin de răni, îşi aminti că, în urmă cu cîteva zile, îi vorbise lui Ion de curajul vărului său rebel, care-i adusese un sac de sămînţă de bostan din grădina interzisă a bunicilor săi. Căuta un cumpărător, fiindcă era păcat să se strice. Nici ficaţii părinţilor, nicii dinţii lui nu permiteau un consum aşa de mare. Cum i-ar fi stat lui vînzînd seminţe în piaţă?
Acesta fu ultimul său gînd coerent.
O stranie toropeală îl cuprindea, pe măsură ce sîngele i se scurgea mai rău. Se prăbuşi în no man's landul dintre spaţiul comercial de la parter şi primul etaj locuit al blocului turn în care fusese adus. Prin geamul murdar luna îi mîngîia obrazul cu raza morţii. Făcu în minte traseul pînă în piaţa de unde răzbăteau primele acorduri muzicale, dar parcă îi tăiase cineva cu foarfecele toate drumurile, spre oriunde.
Din incinta pentru gunoaie – a cărei uşă vîntul o bălăbănea mereu - ieşi un şobolan. Veni lîngă el şi-l încălzi asemeni strămoşilor lui pe intelectualii din temniţele comuniste. Nici un boschetar nu mai era la post, de frica ucigaşului în serie. "Stau aici cu tine, fiindcă eşti tare bolnav şi n-ai pe nimeni la căpătîi", părea să-i spună animăluţul.
Se vede treaba că Ion nu-l mai aşteptase, fiindcă dăduse drumul la jocul de artificii. Cerul lui Enţu se umplu de stele multicolore, de tunete şi fulgere care semănau izbitor cu linia vieţii lui din palmă.
"Totul nu-i decît o amăgire", îşi spuse el, adus în simţiri de pala pestilenţială iscată în zona tomberoanelor de-un curent de aer. A intra cineva în bloc şi poate va urca pe scări, îl va găsi...
Zgomotul liftului îi tăie însă orice speranţă.
Îi venea s-o strige pe maică-sa, deşi prea bine ştia că o apucase deja migrena şi zăcea în pat la ora asta, fără să mai vrea să ştie de nimeni şi de nimic. Sfîrşeala îi falsifică într-atît amintirile, încît se pomeni într-o înduioşătoare scenă de familie în care el, Enţu, e legănat de mama. Nani-nani.

Un locatar aruncă nişte varză stricată care îi readuse dorinţa de a părăsi acel pat de agonie. Dar nici o comandă nu-i fu ascultată. Corpul i se împotrivea cu încăpăţînare. Îşi simţea sufletul lovindu-se cu disperare de pereţii celulei, urlîndu-şi dreptul la libertate. "Bă, tu-vă muma-n cur, vreau să ies! Vomit aici, mă înăbuş, vreau la mare, la soare, unde-s fetiţe goale, femei adevărate, să le fut pe la spate...", ţipa în el inima.
Proximitatea gunoaielor îl făcea şi pe Enţu să vomite, aşa că îi spuse resemnat lăuntricului: "Hai, ieşi, că nu te mai ţine nimeni"
Îşi imploră prietenul cu blană să-l ia de mînă şi să-l tîrască pînă la aer curat. Ochii şobolanului îi serveau ca oglindă. Nu-şi mai dădu însă cu fixativ pe păr, ca înaintea Lidiei, nici nu-şi examină acneea. În ei se vedea pe sine mort.
Îşi aminti că nu găsise pe nimeni acasă cînd venise să ia ceva în gură şi să le spună că a rămas repetent. A deschis frigiderul, şi-a uns o felie de pîine cu margarină, a băut o cană de apă şi a plecat fără să verifice apa, lumina şi gazul. Se lăsase pur şi simplu tras de aţă. Nici măcar căţeluşei din faţa blocului nu i-a aruncat o privire, deşi tocmai fătase şapte pui, unul mai tărcat ca altul. Ar fi putut s-o întrebe cu cine te-ai cordit, băi Lola, tot cu Doggy?
Şobolanul i se cuibărise la ureche şi-i torcea ca un motan. În alte condiţii, gîdilătura asta l-ar fi trezit din cel mai profund somn. În alte condiţii...
Enţişor iarăşi făcea scandal înăuntru. "Eu n-am nimic împotrivă, frate, s-o iei înainte dacă ne trimit ăia scara din cer. Tu eşti tînăr, viguros, ce-ţi trebuie un moş beşinos ca mine? Lasă-mă aicea, în gunoaie", îşi zise sieşi, după ce realiză că sfincterelor scăpate de sub control li se datoreşte îngrozitorul miros de ultim moment.
Nu-şi mai simţea picioarele, iar din burtă auzea o bolboroseală ca de vulcani noroioşi. Dacă sîngele şi celelalte substanţe organice scurse din el ar fi ajuns în pămînt, să-l îngraşe, poate că s-ar fi împăcat cu fantasma bogatei recolte viitoare. Din beton acoperit de mîzgă, ce putea să iasă decît coşmaruri care nu te pot lăsa să mori?
Cosaşa greşea tocmai prin excesul de groază cu care crezuse că-l dă gata pe Enţu. Păi cui îi mai arde să aţipească la un film care-ţi face părul măciucă? Cel mult dai pe alt canal. Dar el nu putea să schimbe programele, iar tăticul nu-i era alături, cu telecomanda în mînă.
Toate urmele de viaţă din el erau cu sufletul la gură să vadă continuarea. Nu era propriu zis o luptă între fiinţă şi nefiinţă, ci un status quo al agoniei, datorat perplexităţii în care a intrat prima din cauza teribilismului celeilalte. E ca şi cum Robinson Crusoe ar fi amînat indefinit îmbarcarea pe nava salvatoare deoarece fusese fascinat de progresele tehnicii marinăreşti, cu care vrea să se sincronizeze înainte de întoarcerea acasă.

Cum ar fi reacţionat Ion la ceea ce i se întîmplase lui? Şi ce i-ar fi putut spune că se întîmplase? Că l-a confundat cineva cu un producător de seminţe? Parcă trăise unul din monologurile lui...
Cînd îşi dădu seama că nu-i este rău ca să-i fie bine mai tîrziu, ci şi mai rău, avu o uşurare pe care trebuie s-o fi simţit orice emigrant la sosirea în Canada. Negocierile cu moartea erau, prin urmare, pe drumul cel bun.
Auzi iarăşi chiotele mulţimii din piaţă, şi viaţa îi mai jucă un ultim renghi: "De ce să zac eu aici, iar ei, acolo, să asculte *Tremens*?"
Îl apucă dintr-o dată revolta faţă de viermele stricat din sine, amintindu-şi cît de superficiale sunt textele de muzică dance cu care îl torturează. El avea o misiune mult mai importantă aici, între cer şi pămînt: îşi dregea glasul ca să devină amintire.
Oare cîţi textieri ar putea să ajungă vreodată la astfel de profunzimi? Dacă nu va uita, o să le dicteze în vis nişte versuri cu care să cîştige nu numai "Mamaia", ci şi "Eurovisionul".
Îi bătea ceasul, fără doar şi poate. Era emoţionat ca la Revelion, cu paharul de şampanie în mînă şi ochii la secundele rămase. Simţea că trimişii lui Dumnezeu fac ultimele socoteli cu gazda. Nici nu băgase de seamă cînd se produsese transferul de conştiinţă înspre zgîibiciul ăla de suflet. Auzi, cică i-am lăsat măselele cariate, puroi la inimă... N-o fi vrînd să-l plătesc de nou?
Pînă la urmă îngerul se mînie şi retrase toată viaţa din celulele lui Enţu, nemaivrînd să i se arate vraiştea lăsată în urmă de chiriaş. Abandonă cadavrul ca pe o jucărie stricată în care, dintr-un defect de fabricaţie, Iisus Cristos nu se afla. Nu-i acordă nici o atenţie lui Enţişor, ciudata arătare care habar nu avea ce-o să facă de-acum înainte. În sus, în sus, şi pe urmă?